

Author of Letters to the Lost
BRIGID KEMMERER

SÖYLEYE

BİLECEĞİMİZ

DEN

FAZ

LASI

BLOOMSBURY

SÖYLEYEBİLECEĞİMİZDEN FAZLASI

*Annem için,
Beni güçlü olmam için yetiştiren,
ama aynı zamanda ve daha da önemlisi, beni kibar biri olarak
yetiştiren*

AYRICA BRIGID KEMERER TARAFINDAN

Kayıp Mektuplar

Author of Letters to the Lost

BRIGID KEMMERER

MORE

THAN

WE

CAN

TELL

BLOOMSBURY

İÇİNDEKİLER

Bir: Emma

İki: Rev

Üç: Emma

Dört: Rev

Beş: Emma

Altı: Rev

Yedi: Emma

sekiz: Rev

Dokuz: Emma

on: devir

Onbir: Emma

on iki: Rev

on üç: Emma

On dört: Rev

On beş: Emma

On altı: Rev

On yedi: Emma

On sekiz: Rev

On dokuz: Emma

yirmi: Rev

Yirmi Bir: Emma

Yirmi İki: Rev
Yirmi Üç: Emma
Yirmi Dört: Rev
Yirmi Beş: Rev
Yirmi Altı: Emma
Yirmi Yedi: Rev
Yirmi Sekiz: Emma
Yirmi Dokuz: Rev
otuz: Emma
Otuz Bir: Rev
Otuz İki: Emma
Otuz Üç: Emma
Otuz Dört: Rev
Otuz Beş: Emma
Otuz Altı: Rev
Otuz Yedi: Emma
Otuz Sekiz: Rev
Otuz Dokuz: Emma
Kırk: Rev
Kırk Bir: Emma
Kırk İki: Rev
Kırk Üç: Emma
Kırk Dört: Rev
Kırk Beş: Rev
Kırk Altı: Emma
Teşekkür

1

Emma

OtherLANDS Oyuncu Kontrol Paneli
KULLANICI ADI: Emma Blue (ÖZEL)
KULLANICI SEVİYESİ: Yönetici/Geliştirici
OYUNCU ADI: Azure M
YENİ MESAJ
15 Mart Perşembe 17:26
Gönderen: N1ghtmare
Kime: Azure M

İğrençsin.

Ve seni bulup ağzına soktuğumda söyleyeceğim şey bu.

Brüt . En azından bu adam bir çük resmi eklememiş.

Parmağım Oyuncuyu Engelle düğmesinin üzerinde geziniyor.

Yapmalıyım. Yapmam gerektiğini biliyorum.

Nightmare sinirlendi çünkü onu başka bir oyuncuyu taciz ettiği için bir takımdan kovdum. Görevin hemen sonundaydı ve onu başlatmam, kazandığı tüm XP'yi kaybettiği anlamına geliyordu. Boşa giden iki saatlik oyun.

Ancak OtherLANDS en büyük hayran kitlesine sahip değil. Belki iyi bir günde iki yüz oyuncu. Oyunu sadece bir okul projesinin parçası olarak yarattım. Bölge okulunun 5Core forumuna bir

bağlantı yükledim çünkü test etmek için birkaç oyuncuya ihtiyacım vardı. Kimsenin gerçekten *oynayacağını hiç düşünmemiştim* .

Ama yaptılar. Ve şimdi... *Oyuncularım* var. Bir topluluk oluşturdum. Ve beni 5Core'da trolleyen bir salak, diğerlerini kovalamak için yeterli olabilir.

Mesajını şimdi görebiliyorum.

Azure M biraz saçma sapan konuşmaya kızdı ve beni yasakladı.
Bu yüzden kızlar oyunu mahvediyor.

Çünkü güven bana, o bir o . "Ağızına sok" diyecek bir kadın bul bana.

İç çekip mesajını siliyorum.

Sonra iMessage'a tıklayıp Cait Cameron'a bir metin gönderdim.

Emma: Adamın biri az önce bana "ağızımdaki deliğe sokacağına" dair bir mesaj gönderdi.

Cait: Ağız deliği? Bu çok gereksiz değil mi?

Emma: Doğru?

Cait: Bazı günler, insanların bana çirkin olduğumu söylemesinden en kötüsünü aldığım için çok mutluyum.

Cait, YouTube'da makyaj dersleri veriyor.

O çirkin değil. Yakınında bile değil.

Ama makyajı biraz dışarı çıkıyor. O, cosplay ve karakter canlandırmaları ile ilgileniyor ve benim geekery'm o kadar ileri gitmiyor. Gerçek yeteneği, kendi yarattığı tasarımlarda yatıyor. Geçen gün yanaklarında minik, ışıltılı denizkızı pullarıyla okula geldi. Bir keresinde yüzünü derisinin fermuarını açıyormuş gibi gösterdi ama bir öğretmen onu yıkamasını sağladı.

Makyaj konusunda pek iyi değilim ama geçen ay yalvarıp bana mükemmel bir şey düşündüğünü söyledikten sonra benim

makyajımı yapmasına izin verdim. Bu yarı saydam devreyi şakaklarıma ve çeneme yerleştirdi, çok belli belirsizdi, sonra gözlerime koyu renkli bir astar ve gümüş bir gölge çizdi. Oldukça havalı görüldüğünü düşündüm - okuldaki serseriler bana zevk için programlanıp programlanmadığımı sormaya başlayana kadar.

İlk seansın ortasında banyoda yıkadım.

Cait bundan bahsetmedi. bende de yok

Bir mesaj daha gönderiyorum.

Emma: İnternete girmek üzereyim. Oynamak istiyorum?

Cait: yapamam. Anneme yeni bir kanatlı eyeliner görünümü denemek için hazırladım.

Ah. Tabiki o.

Gerçek bir sürtük gibi hissettiğimi düşündüğüm an. Cait ve ben eskiden birbirimize bağlıydık ama okul yılının başında bir yerlerde ayrılmaya başladık. Oyun mu, makyaj mı ya da ne olduğunu bilmiyorum, ama gittikçe daha fazla, birimiz her zaman *başka bir şey yapıyor gibi görünüyor* .

Keşke nasıl düzelteceğimi bilseydim. Ama çözüm balık pulları ve yarı saydam devre ise, bu olmuyor.

İç çekip OtherLANDS'a geri dönüyorum ve yönetici yerine oyuncu olarak giriş yapıyorum.

Hemen, Ethan_717'den bir ekip isteği alıyorum.

Gülümsedim ve oyun kulaklığımı kulaklarıma kaydurdum. Belki öğleden sonra *tam bir* saçmalık olmayacak .

Ethan'ın gerçek hayatta kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Lisede, çünkü 5Core profili Eski Değirmen'e gittiğini söylüyor, ancak bu kalabalığı tam olarak azaltmıyor. Ethan sahte bir ad olabilir, ancak Ethan_717 gerçekten bir "karakter" adı değildir, bu nedenle gerçek olabilir. Oyunda, bir savaşçı gibi inşa edilmiş, siyah zırh ve kırmızı pelerin giymiş. Bir maske yüzünün alt yarısını kaplar ve iki

elektrikli kılıç taşır. Mavi elektrik, onları savaşta çizdiğinde çelik boyunca cızırdadı - en iyi tasarım çalışmalarımın bazıları.

Diğer Ülkeleri yarattığımı söylediğim birkaç kişiden biri olmasına rağmen, benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Oyundaki ve 5Core'daki diğer herkes için, ben sadece Azure M, başka bir rastgele oyuncuyum. Ve buradaki hiç kimse Azure M'yi Emma Blue'ya bağlayamaz.

Bir araya geldiğimizde, kulaklıklar aracılığıyla konuşabiliriz.

Hey, M, dedi Ethan. Avatarı dalgalanıyor.

"Merhaba, E." Daha geniş gülümsüyorum. Güzel bir sesi var. En küçük törpü ile beklediğinizden biraz daha düşük. Biraz seksi.

Tamam, evet, Ethan'a biraz aşık olabilirim. Animasyonlu mavi kuşlar kafamın etrafında dönmüyor ama yine de.

Bu çok saçma. Old Mill buradan kırk beş dakika uzaklıkta. Gerçekten neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tanrı aşkına, birinci sınıf öğrencisi olabilir.

"Birkaç kişi daha alacaktım" diyor. "Bir görev yürütmek ister misin?"

Bu, hareketli kuşları uzak tutan diğer şey: komik ve arkadaş canlısı olmasına rağmen, sadece oyun hakkında konuşuyor.

iç çek .

"Tabii" diyorum.

"Sana söylemek istedim; Elf ormanlarında grafiklerde bir boşluk var. Bitirdiğimizde sana Five-Core'da bir ekran görüntüsü göndereceğim, böylece düzeltebilirsin."

"Tatlı. Teşekkürler."

Dediğim gibi. Sadece oyun. Sadece teknoloji.

Hangisi tamam. Sanırım Ethan sütyen bedenimi sormadığı için minnettar olmalıyım.

Bir süre sonra takım listesinde başka bir oyuncu adı belirir. GundarWez. Avatarı ekranda ekibe katılıyor. Kocaman ve tamamen

siyah giyinmiş - bu, inşa etmek için çok zaman harcadığım tüm özelleştirmelerin tamamen kaybı. Onunla daha önce hiç oynamadım.

Merhaba Gundar, dedim mikrofonuma.

Merhaba, dedi Ethan.

"Merhaba Azur. Merhaba, Ethan."

bir kahkaha patlatıyorum. Koca avatardan sonra derin bir ses bekledim. Gundar dokuz yaşındaymış gibi geliyor.

Başka bir oyuncu katılır. İsim takım listesinde beliriyor ve yüzümdeki gülümseme siliniyor.

N1ghmare. Bay Mouth Hole'un kendisi.

Avatarı kadın, çünkü tabii ki öyle. Kodlamamın izin verdiği kadar büyük göğüsler - ki bu çok şükür müstehcen değil. Minik bel. Geniş kalçalar. Kostümü ve ten rengini tek tip bej olacak şekilde özelleştirdi, böylece avatarı çıplak görünüyor. Rengi kodlamamdan çıkarmak istememi sağlıyor.

İğrenme ve tahriş arasında bir yerde zihinsel bir boşlukta dondum. Bu amaçlı geliyor, ama nasıl olduğunu anlayamıyorum. Ethan onu ekleyene kadar takımda olduğumu bilemezdi.

Belki bu iyi olur. Bir çok insanın mikrofon üzerinden söyleyemeyeceklerini özel mesajda söyleyeceğini biliyorum.

"Üzgünüm," diyor ve sesi kaba ve çakıllı. Yarım saniyeliğine sanırım gerçekten *özür diliyor* ama sonra "Bunun gerçek bir takım olduğunu düşündüm" diyor.

"Öyle," diyor Ethan. "Dört kişiyiz. Görevi yürütmek istiyorum—"

"Numara. Sürtüğün önünü açana kadar olmaz."

Görünüşe göre, bazı insanlar asla yüksek sesle söylenmemesi gereken şeyleri mikrofondan söyleyecek. İğrenme, öfkeye ve aşağılanmaya dönüşür.

"Devam etmek." Kalbim göğsümde dörtlale atsa da sesim düz. "Kendini çalıştır, Kabus."

"Mümkün değil. Oynamak için buradayım. Sadece paçavra üzerinde bir piliçle oynamak istemiyorum.

"Pekala, bir ahmakla oynamak istemiyorum," diye çıkışıyorum.

"Çocuklar," diyor Ethan. İç çekiyor. "Bu takımda bir çocuk var."

"Ben çocuk değilim!" Gundar diyor.

ürküyorum. Onu unuttum.

"Dostum" diyor Kabus. "Onu atar mısın? Oynayamaz. Tüm görevi aşağı çekecek."

"Dostum," diyor Ethan, alaycı bir ses tonuyla, "oyunu o yaptı."

ürküyorum. Bunu kimseye söylememeye çalışıyorum.

"Bu yüzden mi bu kadar zor?"

"Senin problemin ne?" İstiyorum.

"Sen benim sorunumsun" diyor Kabus. "Birkaç kodlama dersi aldıkları için oyun oynamayı bildiklerini sanan aptal mızımız sürtükler, ama gerçekten, sadece *berbatlar*. Şimdi kapa çeneni yoksa oraya bir şeyler sokacağıma dair sözümü tutarım..."

Dizüstü bilgisayarımı sertçe kapatıyorum. Kulaklığı çekip çıkarıyorum. Kalbim hızla atıyor. Gözlerim aniden ısınıyor.

Yeni bir şey değil. Üzülmemeliyim.

Bunda iyiyim. Bu oyunu ben kurdum. Ne yaptığımı biliyorum.

Elformanlarında grafiklerde bir boşluk var.

Tamam, yani mükemmel değil. Ama *düzeltebilirim* . Bu Kabus adamında ne var? Omzunda bir çip mi? Yorgun bir sağ el mi?

Ah. Bunu düşündüğüme inanamıyorum.

Yatak odamın kapısında çiviler çiziliyor. Ben ayağa kalkmadan önce aç şunu, Texas, benim sarı laboratuvarım, namluyla kapıyı iterek açıyor. O sallıyor ve sürekli ellerimi sıkan burnunu çekiyor.

Kulağa çok hoş geliyor ama aslında bu onun bana yürüyüşe ihtiyacı olduğunu söyleme şekli.

İyi. Dikkat dağıtmaya ihtiyacım var. Bilgisayarı kilitledim, telefonumu cebime koydum ve merdivenlerden hızla indim.

Bütün ışıklar yanıyor ama etrafta kimse yok. Texas, arka kapıya hevesle bakarak ön patilerinin üzerinde hoplayıp zıplıyor.

Yakasından tutup karanlığa bakıyorum. Annem elinde bir kadeh şarapla verandada duruyor. Koyu renk kot pantolon ve ince bir ceket giyiyor ve saçları at kuyruğu topuz içinde. Makyajsız. Bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyor. O bir pediatrik kardiyolog, bu yüzden empati ve şefkatle sızacağını düşünürsünüz, ama belki de hepsini işte kullanıyor. Buralarda, eli kolu bağlı ve kritik.

Onunla karşılaştırıldığında, babam taş gibi görünüyor. Günlerdir tıraş olmadı ve fermuarlı bir sweatshirt ve kot pantolon giyiyor. Adirondack sandalyelerinden birine yayılmış, dizlerinin üzerinde dengeli bir dizüstü bilgisayar. Yanındaki kaldırımında bir şişe bira açık duruyor.

Ateş çukurundan gelen ışık her ikisinden de yansır. Ne dediklerini duyamıyorum, ama sinirli ifadelerini göz önünde bulundurursak, annemin ona *bir şey hakkında ders verdiği*ne bahse girerim .

Bir cümlenin sonunu yakaladım. "... Emma üzerindeki etkisinden hoşlanmıyorum."

Oyun. Oyun oynamak için sızlanıyor. Her zaman olduğu gibi.

Beni fark ediyor ve yüzü çileden çıkıyor. "Bu özel bir konuşma," diye seslendi.

Bunlar annemin bütün gün bana söylediği ilk sözler.

Kapıyı birkaç santim aralıyorum. "Köpeğin yürüyüşe ihtiyacı var."

"O zaman onu al." Sanki bunu yapmayacakmışım gibi. Şaraptan bir yudum alır. "Arada bir odandan çıkman gerekiyor. Gerçek dünyada biraz zaman geçirin."

Bu babama yapılan bir kazı. Ömrünü bir bilgisayara bağlı olarak, diğer dünya alemlerinde yaşayarak geçirir. O bir oyun tasarımcısı.

Elma ağacı. Evet, evet, anlıyorum.

Bunun, yirmi beş yaşına geldiğimde Johns Hopkins'i yönetmemi öngördüğüne emin olduğum doktor annemi ne kadar memnun ettiğini tahmin edebilirsiniz. Odamda bir biyoloji ders kitabıyla kapana kısılmış olsaydım hiçbir sorunu olmazdı.

Babam içini çeker ve elini yüzüne indirir. "Onu rahat bırak, Catharine."

"Bu konuda beni desteklersen çok sevinirim, Tom." Ölümcül bir duraklama. "Oyunla çok meşgul değilsen."

Kapıyı kaydırarak kapatıyorum. Bu tartışmanın geri kalanını duymaya ihtiyacım yok. Diyaloğu pratik olarak yazabilirim.

Bu evdeki hiç kimse "ağız deliği" demez ama vitriol aynı.

İç çekerek köpeğin tasmağını tuttum ve ön koridora döndüm.

Mutlu Yıllar oğlum.

Umarım beni gururlandırırsın.

Robert.Ellis@speedmail.com

Not posta kutusundaıdı. Zarf bana hitap ediyor.

Şimdi bana değil . Bana asla Rev Fletcher demezdi. Adımın bu olduğunu bile bilmiyor olabilir.

On yıl önce olduğum kişiye hitap ediyor. İade adresi yok ama posta damgasında *Annapolis* yazıyor.

nefes alamıyorum. Bir keskin nişancı tüfeğı bana doğrultulmuş gibi, açıkta hissediyorum. Kafamın arkasına bir kurşunun çarpmasını bekliyorum.

Saçma. Banliyönün ortasında kaldırımında duruyorum. Mart geldi. Havada bir ürperti asılı, güneş batıyor mesafe. İlkokul çağındaki iki kız sokakta bisiklete biniyor, şarkı söyleyip gülüyorlar.

Babamın kurşuna ihtiyacı yok. Bu mektup yeter.

On yıl önce de kurşuna ihtiyacı yoktu.

Bazen keşke bir silahı olsaydı diyorum. Bir kurşun hızlı olurdu.

Adresimi biliyor. O burada mı? O burada olabilir mi? Sokak lambaları canlanıyor ve gözlerimi yeniden caddede gezdiriyorum.

Burada kimse yok. Sadece ben ve şimdi tembel sekizlilere binen kızlar.

Babamdan ilk götürüldüğümde aylarca uyuyamadım. Yatakta uzanır ve beni karanlıktan yakalamasını beklerdim. Beni sarsması, vurması ya da yakması ve beni suçlaması için. Uyuyabildiğimde, bunun olmasını hayal ederdim.

Şu an bir kabus görüyormuşum gibi hissediyorum. Ya da panik atak. Postanın geri kalanı elimde buruşmuş bir karmaşa.

Bu mektubun gitmesine ihtiyacım var.

Farkına varmadan, arka bahçedeyim. Alev, Mom's Pyrex kaselerinden birinde küçük bir yığın çubuk ve yaprak yiyor. Duman havada kıvrılıyor, bana sonbaharı hatırlatan zengin, tatlı bir koku taşıyor. Zarfı kasenin üzerinde tutuyorum ve ateşin dili onun için uzanıyor.

Kağıt, yüzlerce kez, üçe üçe ve sonra ikiye katlanmış ve açılmış gibi hissediyor. Kırıksıklıklar o kadar yıpranmış ki, dikkatli olmazsam kağıt dağılabilir. Sanki yıllar önce yazmış gibi ama postalamak için şimdiye kadar bekledi.

Mutlu Yıllar oğlum.

Üç hafta önce on sekiz yaşıma bastım.

Gazetede tanıdık bir koku var, eski hatıraları dürten ve kürek kemiklerimin arasına bir bıçak gerilimi gömen bir miktar kolonya ya da tıraş losyonu kokusu.

Umarım beni gururlandırırısın.

Sözcükler de tanıdık, sanki on yıl beni, onları yüksek sesle söylediğini duyduğum son zamandan ayırmıyor.

Bütün elimi bu ateş kasesine sokmak istiyorum.

Sonra babamın bana eskiden ne yaptığını düşünüyorum ve elimi bir ateş kasesine sokmanın muhtemelen *onu* gururlandıracağını anlıyorum.

Beynim, arızalı bir neon tabela gibi e-posta adresini yanıp sönmeye devam ediyor.

Robert.Ellis@speedmail.com

Robert.

Ellis.

Robert Ellis.

Alev tutuşur. Kağıt kaybolmaya ve pul pul dökülmeye başlar.

Boğazımdan boğuk bir ses kaçıyor.

Kâğıt daha fırlattığımı fark etmeden yerde kaldı ve ayağım alevi bastırdı. Sadece köşe yandı. Gerisi sağlam.

Tişörtümün kapüşonunu geriye itip ellerimi saçlarımdan geçirdim. Teller titreyen parmaklarıma takılıyor ve birbirine dolanıyor. Göğsüm ağrıyor. Bir mil koşmuş gibi nefes alıyorum.

Umarım beni gururlandırırısın.

Bir parçamın bunu istemesinden nefret ediyorum. İhtiyacı olmak. i Onu on yıldır görmedim ve küçük bir not beni onun onayını arzuluyor.

"Rev?"

Kalbim neredeyse patlayacak. Şans eseri, keskin reflekslere sahibim. Kaseyi bir ayağımla kaldırıyorum, diğeriyle mektubun üzerine kare basıyorum.

"Ne?"

Kelime bir sorudan çok bir uyarı niteliğindedir. Sahiplenmiş gibiyim.

Geoff Fletcher, babam - babam değil - arka kapıda durmuş bana bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Okul Projesi." Yalan söylüyorum açıkçası. Küçük bir mektupla yalan söylemeye zorlandım.

Beni bariz bir endişeyle süzdü ve verandaya çıktı. "İyi misin?"

"Evet. İyi."

Sesim iyi gelmiyor ve o aptal değil. Verandanın kenarına geliyor ve bana bakıyor. Somon pembesi bir polo gömleği ve kıtır kıvrık khakileri - ğretmen kıyafetleri- giyiyor. Geçen yıl elli yaşına girdi, ama ona baktığınızda bilemezsiniz. Formda kalıyor ve bir buçuk metrenin üzerinde. Yedi yaşımdayken, bir sosyal hizmet görevlisi beni buraya ilk getirdiğinde onu korkunç buldum.

"Hey." Kara gözleri Şimdi endişeyle dolu. "Neler oluyor?"

Düşüncelerim karman orman.

Mektubu bırakmalı, almalı ve ona vermeliyim. Onu uzaklaőtırabilirdi.

Babamı düşünüyorum. *Umarım beni gururlandırırısın.*

İ çatıőmadan neredeyse titriyorum. Geoff'in bunu bilmesini istemiyorum.

Geoff. Baba değil . Babam zaten beni ele geçirdi ve bu mektup on beş dakikadır elimdeydi. Şimdi yalan söylediğime göre, yalan söylemeye devam etmeliyim.

Bu duyguyu sevmiyorum.

Geoff'a bakamıyorum. "İyiym dedim."

"İyi görünmüyorsun."

"İyiym." Sesim kaba, neredeyse bir hırıltı. "Peki?"

"Bir şey mi oldu?"

"Numara." Tırnaklarım avuçlarıma batıyor ve kalbim bir şeyleri açmak istiyormuş gibi hızla çarpıyor.

"Rev-"

Sonunda kafamı kaldırıyorum. " *Bırakır mısın ?*"

Biraz bekledi ve  fkem en uzun süre aramızda havada asılı kaldı. "Neden içeri gelip benimle konuőmuyorsun?" Sesi alçak ve yumuőaktır. Geoff, soğukluğun ustasıdır. Bu onu iyi bir koruyucu ebeveyn yapar. Bu onu iyi bir baba yapar. "Geç oluyor. Annem eve geldiğinde yemek yiyelim diye akşam yemeğine baőlayacaktım."

"Declan'lara gidiyorum."

Bana hayır demesini bekliyorum. "Tamam" diyene kadar bana hayır demesini ne kadar çok *istediğimin* farkında değilim .

Bu bir reddedilme değil, ama bir şekilde reddedilmiş gibi hissettiriyor. Aniden af dilemek istiyorum. Yalan söylediğin için, öfken için, babamı koruyan bir şey yaptığın için.

Ama yapamam. Kapşonlumu çekip saçlarımın yüzüme düşmesine izin verdim. Sesim tövbe ediyor. "Önce bunu temizleyeceğim."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve ben kâseyi yerden kopararak, yanmış parçaları içine alarak, ayağımı mektubun üzerinde tuttum. Hareketlerim gergin ve sarsıntılı. Hala ona bakamıyorum.

"Teşekkürler" diyor. "Geç değil tamam mı?"

"Evet." Kaseyle oynuyorum ve gözlerimi onun kenarında tutuyorum. Bir esinti sweatshirtümün kapüşonuna dokunuyor ama beni gizli tutuyor. "Üzgünüm."

Cevap vermiyor ve omuzlarıma gergin bir gerginlik çöküyor. Yukarıya bakma şansım var. Verandada değil.

Sonra sürgülü cam kapının sesini duyuyorum. Beni duymadı bile. Beni burada pislikle bırakıp içeri girdi.

En iyi arkadaşım evde değil.

Declan'ın garaj yolunun arka köşesindeki asfaltta oturmuş bir suçlu gibi gölgelerde bekliyorum. Havadaki soğuk önceden fena değildi, ama şimdi kemiklerime işledi, beni olduğum yerde dondurdu.

Mutfak pencerelerinden ışık sızıyor ve annesiyle üvey babasının içeride hareket ettiğini görebiliyorum. Burada olduğumu bilselerdi beni içeri davet ederlerdi ama beynim panik ve kararsızlıkla çok ağır. Ona bir mesaj göndermek için telefonumu çıkardım.

Rev: Çalışıyor musunuz?

Aralık: Hayır. J ile filmler. Naber?

"J" Juliet, onun kız arkadaşı. Telefonuma bakıp nefes almaya odaklandım. Declan'ın burada olmasına ne kadar güvendiğimi o gelene kadar fark *etmemiştim* .

Gölgelerden sıyrıldım ve yürümeye başladım. Eve gidemem ama donarak ölmek istemediğim sürece burada kalamam. Spor salonuna gitmeliyim, ama perşembe günleri yeni başlayanlara öğretiyorlar ve bu gece biriyle yuvarlanırsam, ondan uzaklaşamayabilirler.

Çok uzun süre sessiz kalmalıyım çünkü Declan bir mesaj daha gönderiyor.

Aralık: İyi misin?

Parmaklarım telefonun yüzünde tereddüt ediyor. Ona mektuptan bahsetmeye hazırdım, ama şimdi... doğru gelmiyor.

Parmaklarımı çalışmaya zorluyorum.

Rev: Her şey yolunda. İyi eğlenceler. J'ye merhaba.

Telefonum neredeyse anında çalışıyor. Bu o.

"Neler oluyor?" dedi telaşlı bir fısıltıyla. Acaba beni gerçekten sinemanın içinden mi arıyor acaba?

"Önemli değil. İyiyim." Sesim kaba ve alçak.

Uzun bir süre sessiz kalır. Declan sahip olduğum her sırrı biliyor. Suskun olmak bana göre değil.

"Eve gelmeme ihtiyacın var mı?" sessizce söylüyor.

Sesi bana Geoff'u hatırlatıyor. Sanki ele alınmam gerekiyormuş gibi. Belki severim ama hatırlatmayı sevmiyorum.

Sesimi kolay olmaya zorluyorum. Orada yarı yoldayım. "Evet, olur mu bana da bir bardak çikolatalı dondurma alır mısın? Kanka. Hayır. Sinemadasın."

"Rev."

"Önemli değil Dec."

"Bir şey oldu."

"Hiçbir şey olmadı. Seninle sonra konuşacağım, tamam mı?"
Aramayı bitirmek için düğmeye basıyorum.

Kesinlikle bende bir sorun var.

Cep telefonum neredeyse anında ötüyor.

Aralık: Senin neyin var?

Babam bana bir mektup gönderdi ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Bunu yazamam. Düşünmek bile zayıf ve olgunlaşmamış hissettiriyor. Brezilya jiu-jitsu'da mor bir kuşağım var, ama posta kutusunda görünen bir kağıt parçasındaki üç satırlık tavuk çizikleriyle uğraşamam.

Rev: Önemli değil. İyiyim. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim.

Geri yazmıyor. Belki sinirlidir. Ya da belki öyleyim.

iyi . Bunun beni neden mutlu ettiğini bile bilmiyorum.

Telefonumu tekrar kaldırıyorum. Yeni bir e-posta başlatıyorum.
Babamın e-posta adresini ekleyin.

Konu satırına beni *rahat bırakın yazarım* .

Mesaj yazmıyorum.

Sadece Gönder'e basıyorum.

Sonra karanlığın beni yutmasına izin vererek yürüyorum.

Üç

Emma

Gece havası berrak, sadece saçı mükemmel olamayacak kadar soğuk. Şanslıysak, bahar köşede. Texas, kuyruğunu hafifçe sallayarak yanımda yürüyor. Sonsuza kadar yürüyoruz. Huzurun, sessizliğin ve temiz havanın tadını çıkarmalıydım ama bunun yerine Nightmare ile olan etkileşimi yeniden oynuyorum.

Oraya bir şeyler sokacağıma dair sözümü tutacağım.

Oynayamaz.

İğrençsin.

Gözlerim tekrar ısınıyor ve buna hazır değilim. Onu toparlamadan önce derin bir nefes alıyorum.

Telefonum bir e-posta ile çalışıyor. Tasmayı bir bileğime dolayıp telefonumu cebimden çıkardım.

Bu, 5Core aracılığıyla bir mesajdır. Ethan'dan.

15 Mart Perşembe 18:46

Gönderen: Ethan_717

Kime: Azure M

Hey, işte söz verdiğim ekran görüntüsü.

Ayrıca o adam tam bir göttü. Ben onu çalıştırdım. Gerçekten üzgünüm. Geri dönersen bana mesaj at.

Mesaj gözyaşlarımı kovalıyor. Gülüyorum.

Ethan'ın gönderdiği ekran görüntüsünü çıkardım.

İlk başta neye baktığımı görmem biraz zaman alıyor ama anladığımda kıkırdadım. İri yarı kahraman karakteri bir dağın yamacıyla ikiye bölünmüştür ve genel /dalga/ komutunda kılıç ağırlıklı bir kol kaldırılmıştır. Resimde, yardım için el sallıyor gibi görünüyor.

Aziz Patrick Katolik Kilisesi'nin yanındaki köşeye geldim ve otoparkın önünde kocaman bir çimenlik alan var. Ben çocukken, bir gün annem ve babam rahatsız etmeyi bırakana kadar burada ayinlere ailece gelirdik. Köpeğin çimlerine sıçmasına izin vermemiz, dişlerimize fazladan bir tekme gibi görünüyor. Çanta getiriyorum. Bu sayılır mı?

Sokak bir sessizlik kuyusu, bu yüzden Texas'ın işini yapması için tasmaını bırakması için sokak lambasının altında duruyorum. Beklerken, bir yanıt dokunuyorum.

Emma: Teşekkür. Köpeği gezdirmekten döndüğümde düzelteceğim. 9 civarında mı?

Şu anda çevrimiçi olmalı, çünkü mesajı neredeyse anında geri geliyor.

Ethan: 9 iyidir. Bu sefer d-bag yok.

Telefonun yüzüne gülümsüyorum. "Haydi, Tex. Bir randevumuz var."

Teksas gelmiyor.

başımı kaldırıyorum. Alan boş.

etrafa bakıyorum. Sokak boş. Kilisenin içinden hafif bir ışık parlıyor.

Ağaçların arasından esen bir esinti ceketimin altından süzülerek titrememe neden oldu. Hava yağmur gibi kokuyor çok uzakta olmayabilir.

Texy'nin künyelerinin şingirdamasını dinliyorum. Hiç bir şey.

"Teks!" Ararım. "Teksi! Gel!"

Dokuz yaşındaki bir köpeği otuz saniyeden daha kısa bir sürede nasıl kaybedebilirim?

O teknolojiden uzaklaşın.

Annem beni öldürecek.

Sonra onu duydum, uzaktaki köpek künyelerinin hafif şingirtısı. Binanın köşesini dönmüş olmalı. Hızla koşuyorum ve onu kilisenin arkasında, vitray pencerelerin altında görüyorum. Burası neredeyse zifiri karanlık ama bir şeyler yiyor gibi görünüyor.

AMAN TANRIM. Ölü bir hayvan bulursa, kusacağım.

"Teksas!" Bağırıyorum, karanlıkta hızla koşuyorum. "Teks. Bundan uzak dur!"

"O iyi," diyor bir erkek sesi. "Onu ona verdim."

Kısa bir çığlık atıp çimenlerde savrularak sert bir şekilde aşağı iniyorum.

"Üzgünüm," dedi adam ve sesi sakindi. Şimdi onu görüyorum, kilise duvarının yanında karanlık, büzülmüş bir şekil. Koyu kot pantolon ve kapüşonlu bir kapüşonlu giyiyor ve kapüşon tüm yüzünü karanlığa sokacak kadar büyük. Bir Sith lorduyla konuşuyormuş gibi hissediyorum.

"Üzgünüm," diyor tekrar. "Seni korkutmak istemedim. Beni gördüğünü sandım."

Çabalıyorum ve bir şekilde ayaklarımı bulmayı başarıyorum. Telefonum çimenlerde bir yere gitti ve kendimi savunacak hiçbir şeyim yok.

Telefonum için endişelendiğime inanamıyorum .

"Kimsin?" Nefes almadan talep ediyorum. "Köpeğime ne yapıyorsun?"

"Hiç bir şey! Onlar tavuk kanadı."

Adamın kredisine göre, Texy heyecanlı görünüyor. Kuyruğu sallanıyor ve bana bakıyor, mutlulukla çiğniyor.

Nabzım onun sözüne uymaya hazır değil. "Yani rastgele bir kilisenin yanında oturmuş tavuk kanadı mı yiyorsunuz?"

"Evet. Şey, rastgele oturma. Köpeğin yemek yiyor." Sesi kuru ve sakın. Hareket etmedi.

Kalp atışlarımı yutuyorum. "Bunlar fare zehri falan filan değil, değil mi?"

"Tabii ki değil." Kulağa kırgın geliyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burayı seviyorum."

"Bir cesedi gömmek için iyi bir yer mi?"

"Ne?"

"Hiç bir şey."

Texas külçelerini bitirir ve boş ellerine burnunu çekerek ona gider. Hain köpek. Onu kulaklarının arkasına sürtüyor ve o da yanına çöküyor. Onda tanıdık bir şeyler var ama tam çıkaramıyorum.

biraz eğiliyorum. "Ben... seni tanıyor muyum?"

"Sanmıyorum." Bunu söyleme şekli neredeyse kendini küçük görüyor. "Ama belki. Hamilton'a mı gidiyorsun?"

"Evet. Sen?"

"Ben kıdemliyim."

Benden bir yıl önde. Onun gölgeli formunu inceliyorum.

Ve sonra ona sahibim. Adının ne olduğunu bilmiyorum ama kim *olduğunu biliyorum* . Kapşonlu hemen çekiliş olmalıydı çünkü her zaman onları giyiyor. Çocukların ona Azrail dediğini duydum, ama onun bunu bilip bilmediğinden emin değilim. Tehlikeli bir ünü yok,

sadece acayip bir ilgisi var. Onu gerçekten *tanımıyorum* , ama onun *farkındayım* , dışlanmışların her zaman birbirlerinden haberdar olmaları gibi.

Ani korkumu tamamen yeniden ayarladım ve bir gencin karanlıkta oturmasının başka sebeplerini düşünmeye başladım.

"İyi misin?" Diyorum.

Başını sallıyor. "Numara."

Kelimeyi o kadar basit, fazla duygu olmadan söylüyor ki, *hayır dediğini anlamam biraz zaman aldı* . Elleri Taxy'nin kürküne gömülü ve Taxy ona doğru eğiliyor.

Çimlerde yatan telefonuma bakıyorum. "Birini aramamı ister misin?"

"Sanmıyorum."

Çimlere oturuyorum. Soğuk ve neredeyse nemli. "Sana bir şey mi oldu?" sessizce soruyorum.

Tereddüt ediyor. "Bu biraz dolu bir soru."

Bu? "Birini aramamı istemediğine emin misin?"

"Eminim."

Bir süre sessizce orada oturuyoruz. Taxy başını onun kucağına, boynunu kolunun altına dayadı. Bir can simidi gibi görünmeye başlayana kadar eli kürkünde gömülü kalır ve can simidi hayata tutunur.

Sonunda bana bakıyor. Nasıl anlayacağımdan emin değilim - kaput sadece birkaç santim hareket ediyor. "Tanrı'ya inanır mısın?"

Gecem cidden bundan daha gerçeküstü olamazdı. Dudaklarımı ıslatıp dürüstçe cevap verdim. "Bilmiyorum."

Bana meydan okumuyor, ki bu benim için endişeleniyordu. "Sevdiğim bir ayet var" diyor. " 'Şüphe eden denizin dalgaları gibidir, rüzgarın savurduğu ve savurduğu.' "

Gözlerim kısıldı. "İncil'den alıntı mı yapıyorsun?"

"Evet." Bunu dünyadaki en normal şeymiş gibi söylüyor. "Bunun neresini seviyorum biliyor musun? Şüpheyi kaçınılmaz kılması hoşuma gidiyor. Emin olmamak sorun değil."

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum. Bu itici olmalı, ama nedense değil. Kendinden bir parça paylaşıyormuş gibi hissettiriyor.

Keşke adını bilseydim.

"Ben de bunu beğendim" diyorum.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama beni değerlendirdiğini hissedebiliyorum. Tekrar ona bakıyorum - yani, gözlerinin olduğunu düşündüğüm yere. Saklayacak bir şeyim yok.

"Beni nereden tanıdığını anladın mı?" diyor.

"Seni okulda görmüştüm."

"Benim hakkımda bir şey biliyor musun?"

Soru, olması gerekenden daha ağır geliyor, bu da bana hikayesinde kapüşonlu giydiği gerçeğinden çok daha fazlası olduğunu söylüyor. "Şimdiye kadar tek bildiğim, kiliselerin yanında oturup İncil'den alıntı yapmaktan hoşlandığın," diyorum. "Ve bunu son iki dakikada öğrendim."

Mizah içermeyen yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Tanrıya inanıp inanmadığımı neden sordun?" Soruyorum.

Yüzünü buruşturur ve uzağa bakar. "Böyle şeyler söylediğimde kulağa ne kadar ucube gibi geldiğimi unutuyorum."

"Bir ucube gibi gelmiyorsun."

Elini cebine atıyor ve katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. "Bu mektubu postayla aldım ve burada oturmuş ne yapacağımı bulmaya çalışıyordum."

Mektubu bana uzatmıyor ve daha fazlasını söylemesini bekliyorum. Yapmadığında, "Paylaşmak ister misin?" diyorum.

Tereddüt ediyor, sonra uzatıyor. Kırışmış kağıdı açıyorum ve koyu renkli pullar çimenlere düşüyor. Üç kısa satırı okudum ve neden sinir bozucu olduklarını anlamaya çalıştım.

Ona dönüp bakıyorum. "Biri sana yanmış bir mektup mu gönderdi?"

"Ben bunu yaptım. Yanan."

dudaklarımı ıslattım. "Niye ya?"

"Çünkü o mektup babamdan." Bir ara. "Onu on yıldır görmedim." Bir duraklama daha, daha ağır bir duraklama. "Nedenler yüzünden."

"Nedenler," diye tekrarlıyorum. Onu inceliyorum, duyguyu tanımlamaya çalışıyorum Sesinde duyuyorum. Birini on yıl görmedikten sonra mektubu yakmaya neyin ilham vereceğini bulmaya çalışmak. İlk başta bunun öfke olabileceğini düşündüm çünkü sesinde buna benzer bir şey var ama değil.

Bunu anladığımda, şaşıyorum. "Korkuyorsun," diye fısıldıyorum.

Ürküyor ama beni düzeltmiyor. Taxy'nin kürkünde gezinen parmaklar sıkı, neredeyse beyaz boğumlu.

Aşırı eleştirel annemi, rahat babamı düşünüyorum. Tartıştık ama onlardan hiç *korkmadım*.

Nedenler için.

Aniden, yerden açılır. Beklediğimden daha iri, uzun boylu ve zayıf, geniş omuzlu. Bir ninja gibi hareket ediyor, tamamen sessiz, akıcı hareket.

Şimdi ona baktığımda, hiçbir şeyden korktuğunu hayal edemiyorum.

Ama sonra "Eve gitmem gerek" diyor.

Kulağa biraz korkmuş gibi geliyor, bu yüzden bana yardım etmek için elini uzattığında şaşırdım. O güçlü. Tutuşu beni ağırlıksız hissettiriyor.

Ayağa kalktığımda hareket etmiyor. Bir yerden gelen ışıık gözlerini yakalar ve kaputun altında parıldamalarına neden olur. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni gördüğün için." Sonra döner, caddenin karşısına koşar ve ilerideki karanlığa doğru kaybolur.

DÖRT

devir

15 Mart Perşembe 19:02:08

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: RE: Beni rahat bırakın

“Rev Fletcher”ı nereden buldunuz?

Ne olursa olsun, senden haber aldığıma sevindim. Seni rahat bırakmamı isteseydin bana hiç e-posta göndermezdin.

Haklı tabii.

Korkuyorsun.

O da haklı. Bu e-posta korkuyu ikiye katlamış görünüyor.

Ona mektubu gösterdiğime inanamıyorum. evin yarısındayım Adını hiç sormadığımı fark etmeden önce. Hamilton'a gidiyor ama hangi sınıfta olduğunu bile bilmiyorum.

Önemli değil gibi. Bir kızla ilişki kurma ümidimi çoktan yitirdim.

Sürekli gözlerini düşünüyorum. Öfkeyi ve belirsizliği tam olarak görme şekli ve beni iki kelimeyle sıkıştırması.

Korkuyorsun.

Sonra koşarak kanıtladım.

Ben tam bir aptalım.

Telefonum bir mesajla çalıyor. Bu Kristin.

ürküyorum. *Annem* . _

Beni kontrol etmesini bekliyorum çünkü eminim babam ona okuldan sonra huysuz genç rolü oynadığımı söylemiştir. Benim için sürpriz, o değil. Pek değil.

Anne: Yakında eve geliyor musun? Acil bir yerleşimimiz var. Şimdi eşyaları hazırlıyorum.

Sokağın ortasında duruyorum.

Acil yerleştirme, bir çocuğun acil koruyucu bakıma ihtiyacı olduğu anlamına gelir. Geoff ve Kristin, özel ihtiyaçları olan bebekler ve küçük çocuklar için sertifikalandırılmıştır, bu yüzden bunlardan çokça alıyoruz. Bazı çocuklar kısa süre kalıyorlar - belki ebeveynleri bir araba kazasında ya da tıbbi bir acil durum vardı ve velayeti kimin alması gerektiğine dair yasal düzenlemelerin yapılması zaman alıyor. Bazı çocuklar, örneğin anne tutuklanmış veya rehabilitasyona girmişse daha uzun süre kalır. Son bebeğimiz dokuz ay kaldı. Yedek oda bir haftadan daha az bir süredir boş - ama asla uzun süre boş kalmıyor.

Normalde, yardım etmek için eve koşardım.

Bu gece, çarpık duygularım yolumda. Babam için endişelenmeye devam ediyorum, içimde bir şeylerin ne zaman kopacağını merak ediyorum. Ne zaman onun gibi gaddar ve zalim olacağımı merak ediyorum.

Orada durabilir miyim diye Declan'a mesaj atmak istiyorum ama son mesaj alışverişimiz ekranda belirip içimi burkuyor. Babamdan bahsetmeden kendimi anlatamam. Buna hazır değilim. Zarar vermek istemez ama bu onun kişiliğidir. Declan ateşliyor. söndürüyorum.

Muhtemelen ona adil davranmıyorum. Her şey ters gibi görünüyor.

Belki aşırı tepki veriyorum. eve gidebilirim. Kanepede oturup bir bebeğe surat asabilirim.

Bir süreliğine babamı unutabilirim.

Bir keresinde dört günlük bir bebeğimiz oldu - şimdiye kadar tuttuğum en küçük bebek. Annesi doğum sırasında nöbet geçirdi ve bir gün sonra öldü. Büyükanne ve büyükbaba mahkemede velayeti kimin alacağı konusunda savaşıırken bebeği altı ay tuttuk. İlk gülümsemesini gördük, ona ilk kaşık dolusu bebek maması yedirdik.

Kristin, götürüldükten sonra günlerce ağladı.

Onlar götürüldükten sonra hep ağlar. Henüz yirmi dört saat olmasına rağmen.

Sonra kollarını omuzlarıma sardı ve beni sonsuza kadar tutabildikleri için çok şanslı olduklarını söyledi.

Onlardan ne kadar büyük bir sır sakladığımı fark ettiğim ana kadar bu beni hiç rahatsız etmedi.

Babamın mektubu beynimde kızgın bir marka yakıyor.

Umarım beni gururlandırırın.

Onlara söyleyemem.

Köşeyi döndüğümde evimin önünde bir polis arabası oturuyor. Bu, özellikle acil bir yerleştirme ile nadir değildir. Bir bebek ya da yürümeye başlayan çocuk ağlamasını duymayı umarak ön kapıdan giriyorum ama ev garip bir şekilde sessiz. Belki de taşıyıcıda uyuyan gerçekten küçük bir bebektir.

Koridorda Geoff ve Kristin'in yatak odasının yanında alçak sesler konuşuyor. Merdivenleri tırmanmaya başlıyorum.

Geoff koridorda belirir. "Rev," dedi sessizce. "Aşağı gel. Hadi Konuşalım."

Tereddüt ettim ve Pyrex kasesi üzerindeki yüzleşmemiz zihnimde ön plana çıktı. Babamın mektubu cebimde sıcak. "Bilmiyorum - bağırdığım için üzgünüm."

"Her şey yolunda." Basamaklardan indi ve nazikçe omzuma vurdu. "Genç olmana izin var. İyi misin?"

Hayır Evet."

"Hadi aşığı gel. Seninle konuşmam lazım."

Alt kata gidiyor ama inişte tereddüt ederek ona bakıyorum. Aniden yedi yaşındayım, alt katta neyle karşılaşacağımı bilmeden başka bir merdivenden aşığı bakıyorum.

"Rev?"

Göz kırpıyorum ve yine ben oluyorum. "Üzgünüm."

Hâlâ üst katta ağlayan bir bebek duymadım - ve bu bir bebek olmalı, çünkü yeni yürümeye başlayan çocuklar çok fazla ses çıkarıyor. Geoff kanepede oturuyor ve benim de aynısını yapmamı işaret ediyor.

Konuşmak istiyor gibi görünüyor .

"Sana biraz zaman kazandıracağım," diyorum. "Ben seksin ne olduğunu biliyorum."

O gülüyor. "Komiksin." Bir ara. Bonnie az önce aradı. Acil yerleştirme için bir yere ihtiyaçları vardı."

Bonnie bir sosyal hizmet uzmanıdır. Kristin ile yakın arkadaştır. "Anne bana mesaj attı. Polis arabasını gördüm."

"Adı Matthew."

"Peki." Çekici bırakmasını bekliyorum çünkü eve yeni bir çocuk getirmek, oturup konuşacak bir olay değil. Ben buna alışığım. Genellikle *hoşuma* gider.

"Matta on dört yaşında."

Dondum. "Ah."

Nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Daha önce hiç bir genci içeri almadılar. Sahip olduğumuz en büyük çocuk dokuz yaşındaydı ve babası bodrum merdivenlerinden düştükten ve büyükannesi sabaha kadar Baltimore'a giden bir uçağı yetişemeyince bir gece kaldı. Bu fikri kafamda çevirdim ve bez değiştirmeme gerek kalmadığına sevineceğimi hayal ettim.

Daha büyük bir çocuğun burada yaşamasına karşı değilim. En azından öyle olduğumu düşünmüyorum. Geoff ve Kristin hakkında sevdiğim şeylerden biri de herkesi karşılamaları.

Ama bu düşünce kafama girer girmez, içine şüphe giriyor. Başka bir genç, ailemiz hakkında soruları ve yargıları olan biri anlamına gelecektir. Benim hakkımda. Kilisenin yanındaki kız kim olduğumu anladığı anda hissettim. Okuldaki herkes kim olduğumu biliyor, uzaktan da olsa. Yazın aşırı sıcağında uzun kollu kapüşonlu sweatshirtler giydiğinizde ucube durumunuzu gizlemek zor. Beyaz olduğunuzda ve ebeveynleriniz siyahken evlatlık olduğunuzu gizlemek daha zordur.

Saklamak istediğimden değil. Ama insanlar konuşur.

Geoff, "Matthew geçen yıl dört koruyucu ailede kaldı" diyor. "Bu öğleden sonra kavga çıkardı ve aile polisi aradı. Kimse suçlamada bulunmadı ama artık orada yaşamasını istemiyorlar."

Geçen yıl dört koruyucu aile mi? Buna ne diyeceğimden emin değilim.

"Burada kalmazsa ne olur?" Diyorum.

Geoff tereddüt eder. "Cheltenham'a giderdi. Grup evlerinde zaten iki grev var. "

Çocuk tutukevi. "Vay canına," diyorum yumuşak bir sesle.

Geoff, "Bonnie sorun olacağını düşünmüyor," diye devam ediyor. "Kristin'in ilçedeki her çocuğa kapıyı açacağını biliyorsun. Ama iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"İyiyim."

Geoff eğilir. "Emin misin?"

Hiç bir fikrim yok. Duygularım milyonlarca farklı yöne dağılmış durumda. Hiçbirinden emin değilim.

"O kalabilir." Sesim kaba.

"Rev. Bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var."

Matthew'dan bahsediyor, cebimde saklı mektuptan değil ama kelimeler tüylerimi diken diken ediyor.

Bunu örtbas etmek için konuşmam gerekiyor çünkü Geoff'in ifadesinin tepki olarak değiştiğini görebiliyorum. "Sorun değil," diyorum hızlıca. Boğazımı temizlemeliyim. "Farklı olacak, ama sorun olmayacak."

Sonra yukarı bakıyorum. "Nerede yatacak?" Yedek oda küçük çocuklar için yapılmıştır. Bir şifonyer, bir alt değiştirme masası ve bir sallanan sandalye ile bir yürümeye başlayan çocuk yatağı ve bir beşik var. Renk şeması şeftali ve beyazdır, alfabe harfleri şablonludur. tavan boyunca. Sallanan sandalye dışında, o odada bir genci destekleyecek tek bir mobilya parçası yok.

Geoff içini çekti. "Seninle neden konuşmam gerektiğinin ikinci kısmı bu."

• • •

Bu benim bir odayı ilk paylaşışım değil. Declan geceyi hep burada geçirir. Geoff ve Kristin, şilteyi özellikle onun için buraya koydular. Geoff, tam boy bir yatak alabileceği Cumartesiye kadar olduğunu söyledi, ancak yasaya göre Matthew'un bir yatağa ihtiyacı var, işte burada.

Gece yarısından sonra. Uyumuyor.

Ne de ben.

Biraz kaslı olmasına rağmen beklediğimden daha küçük. Geoff, Matthew'un bir kavga başlattığını söyledi, ama kesinlikle bitirecek kişi o değildi. Yüzünün sol tarafının tamamı dağınık, şişlik ve şakaktan çeneye uzanan morluklar. Yanağı bir noktada çatladı ve kanadı ve kurumuş kan lekeleri yüzüne yapıştı ve muhtemelen ovmak için çok acı vericiydi. Hareketleri sert ve dikkatlidir. Kiminle savaştığını merak ediyorum.

Muhtemelen bir süre merak edeceğim. Bana tam olarak iki kelime söyledi.

"Hey", Kristin bizi tanıştırdığında.

Beyaz bir mutfak çöp torbasında taşıdığı eşyalarını nereye koyabileceğini söylediğimde "Tamam" dedi.

Ve bu kadar. Dişlerini fırçaladı ve yatağa girdi. Tamamen giyinik. Kot pantolon ve her şey.

Yargılayacak durumda değilim. Uzun kollu ve eşofman giyiyorum.

Geoff'un açıklamasından sonra, başka bir şey bekledim. kavg. Kızgınlık. Nispet. Biraz havalı.

Matthew sessiz ama dikkatli. Gözleri tavana odaklanmış olsa da, şimdi çevreden beni izliyor. Gerginlik, çok ağır bir battaniye gibi odanın üzerine çöktü.

"Uyuyun," diyorum sessizce. "Seninle uğraşmayacağım."

Cevap vermiyor. Hareket etmiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Telefonum *ping atıyor* . Declan.

Aralık: Yeni oda arkadaşın nasıl?

Neler olup bittiğini bildirmek için ona daha önce mesaj attım, ama neyin yanlış olduğuyla ilgili ilk mesajına asla cevap vermedim. Şimdi daha yeni mesajlarımızın üzerinde, odadaki dev bir filin üzerinde oturuyor. Ekranda. Her neyse.

Konuya bağlı kalıyorum.

Rev: Sessizlik

Aralık: Onun ismi ne?

Rev: Matta

Aralık: Yarın bizimle okula gidecek mi?

Bu iyi bir soru. Ben her zaman okula Declan'la giderim. Kristin'e sormam gerekecek.

"Kilitli miyiz?" Matthew'un sesi kaba ve alçaktır. bakıyorum. Sonunda tavanla olan bakışını bozdu. Sorusunu anlamıyorum. "Kilitli?"

"Yatak odasında." Gözleri kapalı kapıya kayıyor. "Geceleri burada kilitli miyiz?"

Neyi ima ettiğini anlamam bir saniyemi alıyor. Telefonumu yere koydum. "Numara."

"Tuvalete gitmeme izin var mı?"

"Evet." Sesimin bunun ne kadar olağandışı bir soru olduğunu göstermesine izin vermemeye çalışıyorum ama aynı zamanda onun sorusuna izin vermiyorum, sadece cevap veriyorum. Üç harfli bir kelimeden çok şey beklenir.

O gidince bende telefonuma baktım.

Rev: Annemle babamın bizi geceleri yatak odasına kilitleyip kilitlemediğini sordu.

Aralık: o ne lan

Kesinlikle.

Dudağımın kenarını ısırdım ve kısa mesajlarımızı inceledim. Belki aramızda bir mesafe olduğunu hayal ediyorum ama ondan bir şey saklamaktan nefret ediyorum. Geoff ve Kristin'den saklanmak yeterince zor.

Ama şimdi bu anıtsal sırrı sakladığıma göre, onu nasıl çözeceğimden emin değilim.

Müzakere ederken, Matthew'un bir süreliğine gittiğini fark ettim. Su akışını veya tuvalet sifonunu duymadım.

Telefonu cebime koydum ve çıplak ayakla odadan çıktım. Banyo kapısı açık, ışıklar kapalı. Geoff ve Kristin'in yatak odasının kapısı kapalı. Bütün ev karanlık.

Sessizlik etrafımı sarıyor. Koridordan mutfağa geçiyorum.

Sonra onu sahanlıkta, çift silindirli sürgüyle kilitlenmiş kapıya bakarken görüyorum. İçeriden açmak için bir anahtara ihtiyacınız var.

Merdivenin başında duruyorum. " Evde kilitliyiz," diye fısıldadım

Dönüp sırtını kapıya yaslıyor. Elinde bir bıçak var.

Beynim iki kere alıyor.

Bir bıçak var. Elinde . _

Mutfak bloğundan bir soyma bıçağı - ama yine de bir bıçak.

Hiç bir zaman bir silaha giden bir yürümeye başlayan çocuğumuz olmadı.

Bu en uzun gün oldu. Neredeyse öyle diyecektim ama sonra yüzüne baktım ve gününün daha uzun olduğunu fark ettim. Bir mektup aldım. Çarpık bir yüzü var.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Geoff ve Kristin için bağışlamak mı? Onu ıslahevine mi göndereceklerdi? Onu biraz rahat bırakayım mı yoksa bu işi burada mı bitireyim?

Onu nasıl bulduğumu düşünüyorum. Bıçağı alıp ön kapıdan çıkıyordu. Peşimden gelmiyordu. Evdeki kimsenin peşinden gitmiyordu.

Bir dakika sonra, muhtemelen kayan ve basit bir mandalla kilitlenen arka kapıyı deneyecek ve gitmiş olacaktı.

En üst basamağa oturmak için düşünüyorum. "Sana seninle uğraşmayacağımı söylemiştim." Sözler onu rahatlatmak içindi ama ben de kendime hatırlatıyorum. Onunla dalga geçebilirdim. Yüzüne bulaşan kişiden çok daha fazla onunla uğraşabilirim.

Bu düşünceler beni babama bağlıyor ve onları kafamdan atıyorum.

"Bıçağı bırak ve yatağına dön, bu olmamış gibi davranabiliriz."

Matthew bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Göğsü hızla yükselir ve düşer.

hareket etmiyorum. sabırlı olabilirim.

Görünüşe göre, o da yapabilir.

On dakika geçer. Yirmi. Başımı duvara yaslıyorum. Nefesi yavaşladı ama bıçağı tutuşunu değıştirmede.

Otuz dakika. Karşılama minderinde oturana kadar kapıya doğru kayıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ama bakışlarımı tutuyor ve bıçağı elinde tutuyor.

İyi.

Bir saat geçer. Sessizlik ağırlaştı. İstemediğim halde gözlerim kapanmaya başladı.

Onun da olmazsa olmazı.

Çünkü ertesi sabah saat altıda Kristin bizi tam olarak böyle uyur halde buluyor.

BEŞ

Emma

16 Mart Cuma 3:28
Gönderen: Nıghtmare
Kime: Azure M

Beni seni bulmaya zorlama, kaltak.

Ve ona da günaydın.

Bunu silmiyorum. Onu da henüz yasaklamadım. Kahveden önce yasak yok.

Aşağıya indiğimde annem mutfakta. Tezgahta duruyor, meyve ve süzme peynirden oluşan bir kahvaltı yapıyor. Saat daha altı buçuk ama o çoktan duş almış ve işe gitmek için giyinmişti. O da her sabah beş mil koşar. Disiplinin tam resmi.

"Yorgun görünüyorsun," diyor bana.

Bunun internette bana orospu diyen bir rasgeleden daha kötü olup olmadığını tartışırım.

Omuz silkip bir kupa buluyorum. "Bunu ilçe okul sistemine söyle. Takvimi ben yapmıyorum."

"Ne kadar geç kaldın?"

İkiye kadar. Gözlerim bulanıncaya kadar Ethan'la görevler yaptım. Cait, annesi yattıktan sonra bize katıldı ve aile bilgisayarını koruyacak kimse yoktu. OtherLANDS'ta başladık ve yeni bir şey

yapmak isteyip istemediğimizi sorduğunda Battle Guilds'e geçtik. Sık oynadığım bir oyun değil çünkü babamın şirketinin bir rakibi tarafından yapılmıştı ama bir daveti geri çevirmiyordum. Bu daha önce hiç olmadı. Genellikle erkekler başka biriyle oynamak için imza atarlar.

Omuz silkip kremayı buzdolabından çıkardım. "Hatırlamıyorum. Ben okuyordum."

"Kahve içmenden hoşlanmadığımı sana daha önce söylemiştim Emma."

Ben de onu daha önce görmezden geldim. Kupama çeyrek bardak şeker döküyorum. "Üzgünüm, ne?"

Dudakları çantası. "Babanın gecenin her saatine kadar uyanık kaldığını biliyorum ama onun yedi buçukta derse girmesine gerek yok."

"Çünkü o *şanslı*."

"Çünkü o bir yetişkin." Duraklıyor. "Ya da en azından *öyleymiş gibi* yapıyor..."

"Anne." ona bakakaldım. Keskin nişancılığı sevmediğimi biliyor.

"Bilgisayarlardan ve oyunlardan hoşlandığını biliyorum, ama umarım ne kadar rekabetçi bir alan olduğunun farkındasıdır..."

"Tıbbı doğru kaydığın için mi?" Kahvemden bir yudum alıp merdivenlere yöneliyorum. "Kolombiya'ya girmenin senin için ne kadar kolay olduğunu unutmuşum."

"Emma. Emma, buraya gel."

Ben zaten merdivenlerin yarısındayım. "Duş almam gerek."

Vantilatör ve küvete çarpan su çingırağı için minnettarım. Suyu tolere edebileceğim kadar ısıtıp buhara giriyorum. Saç derimi yakıyor.

Beni seni bulmaya zorlama, kaltak.

Gözlerim yanıyor ve yüzümü su akışına çeviriyorum. Onun gibi insanların olmasından nefret ediyorum. Nefret ettim.

Babamın daha da kötüleşen bir kadın iş arkadaşı var. Ölüm tehditleri. Tecavüz tehditleri. Sektörde çok yaygın. Bundan bir kariyer yapmak istiyorsam, şimdi bununla başa çıkmayı öğrenmem gerekiyor.

Ama hala. Sözler beynimde dükkân kurdu, sürekli bir uyarı uğultusu. *Beni seni bulmaya zorlama.*

Kendime muhtemelen on üç yaşında olduğunu ve sıkıldığını hatırlatıyorum.

Kapı kolu tıklar. "Emma. Seninle konuşmak istiyorum-"

"Anne! Aman tanrım, duştayım!"

"Bir perde olduğunun farkındasın. Ve ben senin annenim. Ve bir doktor. Ben gördüm-"

"Anne!"

"Emma." Daha yakın geliyor. "Bilgisayarlarla veya kodlamayla ilgili bir sorunum yok. Umarım bunu biliyorsundur. Ama babanın alışkanlıklarının sana haksız bir beklenti vermiş olabileceğinden endişeleniyorum..."

"Anne." Perdeyi yüzüme çektim ve ona baktım. Kapalı tuvalette oturuyor. Buhar zaten atkuyruğundan kaçan saç dallarını kıvırdı. "Babam da en az senin kadar saatlerce çalışıyor. Bunların hepsinin eğlence ve oyun olmadığını biliyorum."

"Yaratıcı çabaların her zaman daha karmaşık olduğunu fark ettiğinizden emin olmak istiyorum. Bir sanatçı... veya yazar... veya bir aktris olmak isteseydiniz aynı konuşmayı yapıyor olurduk..." Sesi azaldı ve her ilerleyen kariyerden daha çok memnun olmadığı anlaşılıyor.

Şampuan gözlerimi buldu ve tekrar duşa girdim. "Vay canına, hayallerimin peşinden gitmekle ilgili moral konuşması için teşekkürler."

"Rüyalar ipotek ödemez, Emma. Bu konuda tarafsız düşündüğünüzden emin olmak istiyorum. Lisede bir gençsin."

"Anne, kod yazmayı bilmenin iş bulmama yardımcı olacağına eminim."

"Biliyorum olacak. Sabah ikiye kadar oyun oynamak ve gün boyunca kazımak olmaz."

Buna pek bir şey söyleyemem. Beni çok tembel biri gibi hissettiriyor.

Bu sabah aldığım e-postayla birleşince gözlerimdeki yanma geri döndü.

"Ödevin bitti mi?" o soruyor.

"Elbette." Sesim neredeyse kırılıyor ve umarım duş bunu örtbas etmeye yeter.

"Emre?" Şaşırılmış görünüyor. "Üzgün müsün?"

"İyiyim."

Duş perdesini kenara çekmeye başlar.

Onu tutuyorum ve çekip kapatıyorum. "Anne! Şu an benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ben sadece emin olmak istedim-"

"Buradan çıkar mısın? Okula hazırlanmayı bitirmem gerekiyor."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor.

O an, ona söylemek istediğim her şeyi düşünüyorum.

Kendi oyunumu yazdığımı biliyor musun? Tamamını yazdım. Ve insanlar gerçekten oynuyor. Yüzlerce insan. Ben bunu yaptım. BEN BUNU YAPTIM.

Her şeyi zaman kaybı olarak görmesinden korkuyorum.

Ve sonra "daha üretken" bir şeye odaklanabilmem için onu silmemi sağladı.

Emma, dedi sessizce.

Yüzümdeki suyu itiyorum. "Anne, sorun yok. İyiyim. İşe gitmek. Eminim görmem gereken hastaların vardır."

Nefesimi tutuyorum ve o anda kalmasını ummakla gitmesini ummak arasında kaldım.

Neden bilmiyorum. Bu saçmalık. Sevdığım her şeyi çok hor görüyor.

Sonra kapı tıklar ve önemli değil. Tam olarak sorduğumu yaptı.

"Öğle yemeğinde neden kahve satmıyorlar?" diyor Cait. İki am oyunumuzun bedelini de o ödüyor. Hepimiz yemek masasına yığılmış durumdayız. Makyajı bile bu sabah cansız görünüyor: parıltılı eyeliner, sahip olduğu kadar cüretkar.

"Çünkü onlar sadist." Tepsimdeki bir dilim pizzayı dürttüm. "Gelecek periyoddan ayrılıp Dunkin' Donuts'a yürümek ister misin?"

"Sınıfta yakalanırsam makyajım çöpte olur ve annem kameramı satar."

"Ve bu ne büyük bir trajedi olurdu."

Biraz irkildi ve ne dediğimi anladım. ürküyorum. "Üzgünüm. Öyle demek istemedim - ne dediğimi bile bilmiyorum."

İfadesi, incinmiş ve kafası karışmış bu boşlukta dondu. "Ne demek istedin?"

"Bir şey demek istemedim Cait. Yok canım."

İttirmeye ya da bırakmaya karar vermeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor.

Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Ağzımın beynime yeniden bağlanması gerekiyor. "Aptalcaydı. Şaka yapmaya çalışıyordum ama bunu yapamayacak kadar yorgunum."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi ama arkasına yaslandı. "Peki." Duruyor ve aramızdaki yavaş yavaş büyüyen duvar birkaç tuğla daha kazanıyor.

Ona Kabustan bahsetmeyi düşünmüştüm ama aramızdaki hava şimdi gerilimle dolu. Cait zaten anlamayacaktı. Karşılaştığı en kötü trol, onu makyaj tasarımlarını kopyalamakla veya ona çirkin

demekle suçlayan biri. Onları kapatmakta sorun yok. Aynı şeyi neden yapamadığımı anlamaz.

Kafeteryadaki hareket gözüme çarptı. Kilisenin arkasındaki adam köşedeki bir masada oturuyor. Bugün bordo bir kapüşonlu giyiyor, kapüşonu gözlerinin görünmesini engelleyecek kadar alçak. Önündeki masaya yayılmış yarım düzine plastik kap var. Başka bir adamla paylaşıyor gibi görünüyor, kırmızımsı kahverengi saçlı biriyle.

Bir yandan iki adamın bir öğle yemeğini paylaştığını gördüğümü sayabilirim.

Şunu kontrol et. Bir parmağa güvenebilirim.

Bir adamın bana İncil'den alıntı yapma sayısıyla hemen hemen aynı.

Çantamdan mor bir kalem çıkardım ve Bay Uzun, Karanlık ve Kapşonlu'yu takip ederken ellerime yapacak bir şeyler vermek için tırnaklarıma çizgiler çizdim. Arka köşedeki iki erkeğe bir kız katılıyor. Uzun, parlak siyah saçları ve şık kıyafetleriyle çok güzel. Tiki. Parlak. Her zaman tamamen birlikte görünmeleri ve iletişim kurmak için genellikle önümde bir bilgisayara ihtiyacım olması gibi basit bir nedenden dolayı genellikle kaçındığım kız tipi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra tekrar, *Grim Reaper ile oturuyor* , dörtlüde oturup onun hakkında dedikodu yapmıyor, bu yüzden belki de o kadar da *kötü değildir* .

"Tırnaklarını çizmende sakınca var da, gerçek makyajla yapmamda sakınca var mı?" diyor Cait.

Elim duruyor. "Makyajla istediğini yapabilirsin," dedim sıkıca. "Aptalca bir yorum oldu."

"Peki."

Kulağa hiç iyi gelmiyor. Bunu düzeltebilmeyi dileyerek tereddüt ediyorum. "Şuradaki adamı izliyordum. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Bakmak için bankta dönüyor. "Evet," diyor. "Sosyoloji sınıfımda. Niye ya?"

"Onun ismi ne?"

"Rev Fletcher. *neden ?*"

Çatallı bir kaptan yemek yerken onu izliyorum. Gerçek bir metal çatal. "O eşcinsel mi?"

"Beklemek. Kontrol edeyim." Yüzünü asıyor. "Oop. Üzgünüm. Telepati tekrar çöktü."

Ortamı yumuşatmaya mı yoksa karartmaya mı çalışıyor karar veremiyorum. "Ona ve kapüşonlulara ne olduğunu biliyor musun?"

Tekrar omzunun üzerinden bakıyor. "Numara. Yine de Bayan Van Eyck, ders sırasında kaputu indirmesini sağlıyor."

"Her gün takıyor mu?" Neden umursadığımı bilmiyorum ama sanki bir bilgi kaynağı bulmuş gibiyim ve indirme hızı içler acısı.

"Evet. Aynısı değil ama. Koku falan almıyor. O çok sessiz. Çok şey söylemez." Duraklıyor. "Rev Fletcher ile neden ilgileniyorsun?"

Bilmiyorum. Sabitleyemiyorum.

İyi misin?

Numara.

Şimdi iyi görünüyor. Ama aynı zamanda... hayır. Küçük, gizli bir yanımla oraya gitmek ve ona tekrar sormak istiyor.

Şimdi görebiliyorum. *Beni hatırladın mı? Beni kilisenin yanında korkuttun. Köpeğime biraz külçe yedir. Varoluşçuluk tartışıldı mı?*

Emin.

Arkadaşları var. Öğle yemeği yiyor. Bana ihtiyacı yok.

Ama arkadaşları varsa neden o mektupla kilisenin yanında saklanıyordu?

"Emre?"

Cait'e, "Bir şey değildi," diyorum. "Köpeği gezdirirken ona rastladım."

"Garip miydi? Okulun dışında garip olacağını hissediyorum." Bir yüz yapar. "Yani, o okulda tuhaf *biri* ... "

"Garip değil." duraklıyorum. "Olağan dışı."

"Bir fark var?"

"Her gün farklı bir yüz giyiyorsun. Sen söyle."

Geri çekildi ve keşke kelimeleri ağzıma geri alabilseydim. Sözleri hakaret olarak söylemedim - belki de öyleydim. bilemeyecek kadar yorgunum.

Sırt çantasını omzunun üzerinden silkiyor. "Dersten önce gidip bazı kitapları değiştirmem gerekiyor. sonra görüşürüz tamam mı?"

Ben bir şey diyemeden, o öğrencilerin ezilmesinin arasından süzülüyor.

Derin bir iç çekerek eşyalarımı topladım ve sınıfa gittim.

AP Computer Science'daki tek genç benim. Ben de sadece üç kızıdan biriyim. Geçen yıl Kodlamaya Giriş bölümünde uyumuştum ama bu zorunlu bir ön koşuldu. Ders verebilirdim. Bay Price, Akıllı Tahta'da gevezelik ederken diğer dersler için ödev yaptığımı fark ettiğinde, kendim bir şey tasarlısam fazladan kredi teklif etti. Sanırım acıklı ve basit bir şey bekliyordu, böylece kafama vurup bana meydan okuyormuş gibi davranabilirdi. OtherLANDS'a giriş yaptığında kahvesini yudumladı.

Gerçekten. Neredeyse bana püskürtecekti.

Bu benim ilk oyunum değil. Bu benim altıncı. Çevrimiçi bir RPG ile kapıdan kimse çıkmıyor. Valla tanıdığım kimse yok Babam bile değil. Yedi yaşındayken bana kod yazmayı öğretmeye başladı, bana Pong'u gösterdi ve onu yeniden oluşturup oluşturamayacağımı görmemi söyledi. On yaşıma geldiğimde temel iki boyutlu oyunlar yapıyordum. On üç yaşıma geldiğimde 3 boyutlu grafiklerle baş edebiliyordum. OtherLANDS şimdiye kadar yaptığım en zor şey.

Babam hiç oynamadı. Onun bundan haberi bile yok.

Axis Gaming için kıdemli bir programcı. Bir sonraki sürümünün mobil ile entegre olması ve insanların masaüstü oyunlarından telefonlarına sorunsuz bir şekilde geçiş yapmalarına, savaş görevlerinden keşif görevlerine geçmelerine izin vermesi bekleniyor. Bazı ekran görüntüleri gördüm ve bu harika.

Ona OtherLANDS'ı göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama önce mükemmel olmalı.

Yani, bir dağın yamacında kaybolan karakterlere sahip olamam.

Bay Price tepegöze bir kod yazıyor. Tüm bilgisayarlarda hileyi önlemek için bir ekran koruyucu var, bu yüzden burada ne istersem yapabilirim. OtherLANDS sunucuma giriş yapıyorum ve "not almaya" başlamak için bir not defteri çıkarıyorum.

Ve orada, tam tepede bekleyen, bu sabahın Nightmare'den gelen e-postası.

Parmağım Oyuncuyu Engelle düğmesinin üzerinde geziniyor.

Yaptım. tıklıyorum.

Ve sonra onun e-postasını siliyorum.

Bitti. Bitti. O gitti. Artık beni burada rahatsız edemez. Rahatlama neredeyse güçlü.

Beni 5Core'da rahatsız edebilir, ancak bu site ilçe okul sistemi tarafından yönetiliyor. Taciz edici mesajlar gönderirse onu oradaki bir yöneticiye şikayet edebilirim.

Tahtaya bakıyorum. Bay Price uçuyor, ben de bir harita çizmeye başlıyorum. Bir böcek diyarı inşa etmeye çalışmak istiyorum. Henüz uçabilecek bir şey yapmadım ve bir meydan okuma istiyorum. yapabiliydim arı sürüleri, örümcek ağları, sokağın akrepleri, şifa iksirleri bırakan kelebekler... *Hmm.*

Bilgisayarım bana yanıp sönüyor.

Yeni bir mesaj. Gözlerim gönderene kilitleniyor ve donup kalıyorum.

16 Mart Cuma 12:26

Gönderen: N1ghtmare2

Kime: Azure M

İyi deneme.

Az önce bunu kişiselleştirdin.

ALTI

devir

16 Mart Cuma 17:37:56

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: sessizlik

Sessiz anların en gürültülü anların olduğuna inanıyorum.

Sessizliğin çok şey anlatıyor, Oğlum.

İki cümle ve suçluluk içimi sıkıştırıyor. Sessizliğim, hayatımdaki herkese karşı bir suç gibi geliyor.

Babama cevap vermedim.

Geoff ve Kristin'e söylemedim.

Declan'a söylemedim.

Bu gece, yüksek bir sessizlikle boğuluyorum. akşam yemeği yiyoruz bir “aile” olarak ama kimse konuşmuyor. Kristin kahvaltılık yiyecekler yaptı: Fransız usulü tost ve sahanda yumurta, sosisli sos ve domuz pastırması, kavrulmuş patates ve çırpılmış krema ile dilimlenmiş meyve. Rahat yemek, çünkü ev çok *rahat değil* . Tabağımın etrafına yemek sıkıştırıp gözlerimi servis altlığımdan ayırmadım.

Matthew masanın diğer tarafında oturuyor ve aynı şeyi yapıyor.

Eve geldiğimde onu burada bulduğuma şaşırdım. Bıçak olayının onu CPS'nin pençelerine geri göndereceğinden emindim. Kristin bu sabah bizi bulduğunda durumu değerlendirdi, sonra ellerini omuzlarıma koydu ve sessizce okula gitmemi söyledi.

Masanın üzerinden bakıyorum. Matthew bitkin görünüyor. Yüzündeki morluklar artık daha koyu, tamamen yerleşmiş. Görünüşe göre sosyal hizmet görevlisi Bonnie eve geldi ve hepsi uzun uzun konuştu.

Ne dediler bilmiyorum ama her ne aldıysa burada bir gece daha geçirdi. Kesinlikle pişman görünmüyor. O da agresif görünmüyor. Onun lehine mi? Hiç bir fikrim yok.

Geoff, Matthew'un evden çıkmadan önce soracağına söz verdiğini söyledi.

Çok güven verici. Konfeti zamanı.

"Rev, tatlım, sosisi uzatır mısın?" Kristin'in sesi sahte bir şekilde parlak. Bu, yeni yürümeye başlayan çocukların duvara meydan okurcasına yiyecekleri ya da daha kötüsünü bulaştırdığı zamanlardaki sesi.

Yemek yerken kafamı kaldırmam gerekiyor ve Matthew'u dün geceki gibi bana bakmadan beni izlediğini görüyorum.

Omuzlarıma tanıdık bir gerilim çöküyor. Kendimi savunmacı hissediyorum ve henüz hiçbir şey olmadı.

Geoff masanın ucuna oturmuş ikimizi de inceliyor. O da tek kelime etmedi. Mutlu görünmüyor.

Kristin'in sesi hala sıradan. "Bugün okul hakkında hiçbir şey söylemedin, Rev."

"İyiymi." Daha fazlasını söylememek için ağzıma bir parça Fransız tostı tıktım.

Declan bu gece bize katılmak istemedi mi?

En iyi arkadaşım genellikle Cuma günleri burada yer, üvey babasından kaçınması gerektiğinden beri uzun süredir devam eden bir gelenek. Boğazımı yutması için zorluyorum. "Juliet ile çıktı."

Yine.

Hangisi iyi.

"Bu öğleden sonra Bay Diviglio ile konuştum. Matthew Pazartesi günü başlayacak. Onun yolunu öğrenmesine yardım edebilirsen iyi olur diye düşündüm."

Bay Diviglio müdür yardımcısıdır. Fransız tostı ağzımda taş dönuşüyor ve yutmak canımı acıtıyor. Konuşabildiğimde, gözlerimi Matthew'un gözlerine kilitledim ve neredeyse onu göz teması kurmaya zorladım. "Okulda bıçakla yakalanırsan okuldan uzaklaştırılırsın."

"Rev," dedi Kristin yumuşak bir sesle. Pek azarlama değil, ama neredeyse.

Matthew gözleri tabağında, "Daha önce Hamilton'a gittim," diyor. "Yolumu biliyorum." Bir ara. "Ve kurallar."

Geoff boğazını temizliyor. Sesi alçak ve sakın, odadaki gerilimi biraz olsun azaltıyor. "İyi. O zaman bu işleri biraz daha kolaylaştırmalı."

Sakin tavrı bana odadaki gerginliğin çoğunun kendi kafamdan geldiğini hatırlatıyor. Geri çekilmem gerekiyor. Omuz silkip başka bir Fransız tostuna sapladım. "Bizimle okula gidebilir. Declan'ın umurunda değil."

Aslında Declan muhtemelen umursayacak ve bunu bir sır olarak saklamayacaktır. En iyi arkadaşımın Matthew'u koridorda bıçakla bulunduğunu hayal ediyorum.

Declan onu duvardan geçirecekti.

"Buradan otobüs yok mu?" Matta diyor. Gözleri hala tabağına kilitlenmiş durumda.

Masa bir anlığına sessiz.

Bir otobüs var, dedi Kristin dikkatle. "Ama kırk dakikalık bir yolculuk. Altı yirmide durakta olmalısın."

Hiçbir şey demiyor.

onu inceliyorum. Bunu denemeden bile berbat ettiğimi hissediyorum. "Otobüse binmek zorunda değilsin. Bizimle ata binebilirsin."

"Altı yirmi iyidir." Yavaş yavaş yemekten bir ısırık alır ve sessizce konuşur. "Erken kalkabilirim."

Sözleri kulağa kasıtlı ve hesaplı geliyor ve bunun gerçek olup olmadığını veya her şeyi yanlış şekilde ele alan benim kendi berbat zihinsel sürecim olup olmadığını anlayamıyorum.

Sessizliğin çok şey anlatıyor, Oğlum.

Sandalyemi masadan geri itiyorum. "Affedebilir miyim?"

Geoff ve Kristin birbirlerine baktılar ve sonra bana baktı. "Zaman yemek yemedin."

"Bana büyük bir öğle yemeği hazırladın." Tereddüt ediyorum, pislik olmak istemiyorum. "İşin bittiğinde bana haber ver. temizleyebilirim."

Eğilip elimi ovuyor, hafifçe sıkıyor. "Merak etme. Sen yapman gerekeni yap."

• • •

Spor salonuna gitmek için üzerime giyiniyorum ama son anda fikrimi değiştiriyorum. Umutsuzca evden çıkmam gerekiyor ama ayrılma düşüncesi stres ayarımı tamamen sağa çeviriyor. Keşke Declan'lara gidebilseydim. Keşke ona söyleyebilseydim.

Aynı zamanda, yapmıyorum. Kendimi fazla maruz hissediyorum. Çok çığ.

Hayır. Utanıyorum.

Kilisenin yanındaki kızı düşünüyorum.

Korkuyorsun.

Korkmamayı öğrenmek için yıllarımı harcadım. Ve şimdi, birkaç kısa cümleyle, babam tüm savunmamı yarıp geçti.

Bodrumdaki ağır çantaya saldırıyorum. Tüm döngüye yeniden başlamadan önce tekmeler, ardından yumruklar, ardından kancalar ve diz darbeleriyle başlıyorum. İlk başta ritmim bozuluyor ve beni yıllardır hissetmediğim bir şekilde sakar bırakıyor. Sonunda beynim ciddi olduğumu anlıyor ve kas hafızası devreye giriyor. Her hareketin gücünde kendimi kaybediyorum.

Ben gençken, Geoff ve Kristin yeni koruyucu aile olduklarında ve ben onların ilk koruyucu çocukları olduğumda, her gecemi babamın beni geri alacağından ve onları biraz da olsa sevdiğim için bana işkence edeceğinden korkarak geçirdim. Ben tavana bakıp dinlemiyormuş gibi yaparken Kristin her gece odama gelir ve bana bir hikaye okurdu. Büyü ya da fantezi ya da dine dayalı olmayan herhangi bir şey hakkında kitaplara asla izin verilmemişti, bu yüzden onu dinledim. *Harry Potter ve Felsefe Taşı'nı* okuduktan sonra şeytanın zeminde sürünerek beni cehenneme sürükleyeceğinden emin oldum.

Bu olmadı. Açıkça.

İkinci ayda, *Harry Potter ve Sırlar Odası'na* geçti ve ben tavana bakmayı bıraktım. Bir şeye güldüm. Bölüm resimlerini görebilmem için sandalyesini yatağa yaklaştırdı.

Hikayeyi zar zor hatırlıyorum.

Ama kitabı kapattığında gözyaşlarına boğulduğumu hatırlıyorum.

"Sorun nedir?" dedi.

"Geri dönmek istemiyorum."

Açıklamaya ihtiyacı yoktu. Ne demek istediğimi biliyordu.

Sesinin çeliğe döndüğünü duyduğum nadir anlardan biriydi. "*Asla geri dönmeyeceksin.*"

Sessizliğin çok şey anlatıyor, Oğlum.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim aniden bulanıklaşıyor. Sözleri her iki yönde de bana karşı işliyor. Sadece ondan kaçmıyorum. Geoff ve Kristin'den kaçıyorum. En iyi arkadaşımdan kaçıyorum.

Yumruğumu çantaya vurdum ve kolum yorgunluktan titriyordu. Geri çekiliyorum, nefes nefese kalıyor ve gözlerimdeki saçı çekiyorum. Geoff ve Kristin yukarıda konuşuyorlar, sesleri alçak bir mırıltı.

Ağırılık sehпасının üzerine düşüyorum, eldivenlerimi çıkarıyorum ve hiç düşünmeden su şişemin yarısını boşaltıyorum. Soğuk neredeyse yakıyor, hem şaşırtıcı hem de korkunç. Alt katın serin sessizliği etrafımı sarıyor.

Ve sonra, beynimde bir anahtarın dönmesi gibi, yalnız olmadığının farkındayım. Belki hava değişir veya bir gölge hareket eder ama atmosfer değişir.

Odaklanmam çok keskin, sudan bir yudum daha alıyorum. Matthew olmalı.

Nefes aldığını duyamıyorum ama burada bir yerde. Ondan korkmuyorum. Tam olarak değil. Entelektüel olarak, onun benim için pek bir tehdit olmadığını biliyorum.

Ama beynimin daha karanlık, ilkel kısmı tehdide benzeyen hiçbir şeyden hoşlanmaz. Özellikle şimdi değil, babamın yüzeye çıkma anılarıyla.

Çık dışarı, diyorum, sesim alçak ve tartışmaya yer bırakmadan.

Her şey bir şekilde daha hareketsiz gidiyor. Daha sessiz.

"Çık dışarı," diyorum tekrar.

Hiç bir şey.

Kalp atışım bir kademe yükseldi, kafesin içinde bir çekiç. Göğsümün ortasından taze bir ter çizgisi iniyor. Gölgelede ne kadar uzun kalırsa, o kadar az hoşuma gidiyor.

Ayağa kalkıyorum, tam bir daire çiziyorum çünkü bu tür bir endişe oturmama izin vermiyor. "Bana gizlice girmek istemezsin."

Sessizlik.

Sessizliğiniz çok şey anlatıyor.

Belki de hiç Matthew değildir. Babamın bu adresi var. Babam beni nasıl bulacağını biliyor.

Korku, göğsümde hızlı ve ölümcül bir mengene tutuşu. konuşamıyorum. hareket edemiyorum.

O benim babam değil. Benim babam olamaz.

Bu olamaz.

Bu olamaz.

Tırnaklarım avuçlarımda siperler kazıyor. Oda yarı yarıya küçülür. Kapana kısıldım.

Bodrumdan fırlıyorum. Ayaklarım merdivenleri hissetmiyor. Kapının yanındaki raftan bir kapşonlu alıp ön kapıyı ardına kadar açıyorum. Serin gece havası bir duvar gibi geliyor. yırtıp atıyorum.

Ay yukarıda asılı duruyor, yıldızlar kavisler halinde sallanıyor. Nefes ciğerlerime zar zor sığabiliyor.

"Rev!"

Arkamdan Kristin'in sesi.

Dönüp ona bakıyorum. Ön basamaklarda duruyor. Bir mil uzakta görünüyor.

Peşimden gelemmez. Şu anda biri peşimden gelirse ne yapacağımı bilmiyorum.

"Biraz havaya ihtiyacım var." Bir maraton koşmuş gibiyim. Kapşonluyu kafama geçirdim ve ellerimi kollarına soktum.

"Bekle," diyor. "Babam seninle yürüyecek."

"Numara." Kelimeyi yutuyorum. "Numara. Gitmek gerek."

"Telefonun var mı?"

Belki. Kim bilir. Şu anda Mars'ta olabilirdik ve ben bunun farkında olmazdım.

Ama soru o kadar normal ki panik atağıma sönen bir dart fırlatıyor. bir nefes alabilirim. cebime atabilirim. Cevap verebilirim. "Evet."

"Bir saatten fazla kalacaksan bana mesaj at."

Hava daha da soğuyor. Vücudum daha sıcak oluyor. "Peki." Sesim neredeyse kırılıyor. "Peki."

Arkasına baktı, sonra bana baktı. "Babam diyor yürüyüşe de ihtiyacı var. Neden bir saniye beklemiyorsun? Ayakkabılarını alıyor."

Benimle konuşmaya devam ederse bayılacağım. Ya da ağlamaya başlayın.

Ya da elimi arabanın camından içeri sok.

"Ben koşuya gidiyorum, tamam mı?"

Cevap beklemiyorum. Topuğumun üzerinde dönüyorum ve caddeden aşağı koşuyorum.

YEDİ

Emma

Yine OtherLANDS oynuyorum. Annem çok gurur duyardı.

Yine de, neşenin bir kısmı emildi. Sadece ikinci kez yasakladığım o aptal trol değil. Eskiden benimle yazıp oynayan ama muhtemelen takma kirpikler hakkında canlı bir video çeken Cait ile aramızdaki tuhaf gerilim. Annemin bu sabah rüyaların ipoteği nasıl ödemeyeceğine dair yorumları, sanki bunu bilmiyormuşum gibi.

Zaten bütün anlaşmasının ne olduğunu anlamıyorum. Baba iyi geçiniyor. O da uzun saatler çalışıyor. Bir bilgisayarın üzerine çömelmiş olması ve bir hastane yatağının üzerine çömelmiş olması, zamanının değersiz olduğu anlamına gelmez.

Ethan'ın sesi kulaklığımdan geliyor. "Dikkatin dağılmış görünüyor."

Elf aleminde bir görev yürütüyoruz. Onunla daha önce hiç bire bir oynamadım ama olanlardan sonra Kabus, Ethan beni eklediğinde, "İkiye kadar tutabilir miyiz?" dedim. Kodumda daha fazla delik olup olmadığını kontrol etmek istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi; sadece görevi etkinleştirdim.

Midemdeki düğüm çözülene kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim.

"Üzgünüm," diyorum. "Sadece düşünüyorum."

"Okul mu, anne baba mı?" Avatarı, bir ağacın arkasından çıkan bir elfi çabucak keser.

"Ne?"

"Okuldan mı yoksa ailen tarafından mı dikkatin dağılıyor?" Duraklıyor. "Yoksa erkek arkadaş mı?"

"Hiçbir erkek arkadaş." Sesi zerre kadar çapkın olmasa da yanaklarım ısındı. Bu sağlam bir arkadaş bölgesi hissi veriyor. Eğer öyleyse bile.

"Ya kız arkadaş?" o ekler. "Düşünmek istemiyorum."

Güldüm. "Kız arkadaş da yok. Ve okul iyi. Ebeveynler. Anne. Baban iyi." Avatarım yeşil arazide koşarak onunkini takip ediyor. "Devam etmek. Buraya daha fazla doku eklemek istiyorum. Bir not almam gerekiyor."

Avatarı duruyor. "Tahmin etmeme izin ver. Çok fazla oyun oynamak, okula yeterince odaklanmamak, D vitamini takviyesine ihtiyaç duymadan önce biraz güneş ışığı almak..."

"Evet! Bunu nasıl biliyorsun?"

İğrenç bir gürültü. "Ben onu yaşıyorum." Duraklıyor. "Ama sadece oynuyorum. Bu oyunları gerçekten yazdığını biliyor mu? Sanırım annem bunlardan herhangi birini verimli bulursa geri çekilirdi."

Kendi iğrenç sesimi çıkarıyorum. "Annem, Harvard Tıp Okulu'nun bursunu verimli bulur."

"Kim istemez ki?" Karakteri birkaç adım ileri gider. "Hazır mısın?"

"Evet." Koşuyoruz. Avatarlarımız öyle. "Hayır, OtherLANDS'ı bilmiyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir *oyun yazdın*."

"Biliyorum." duraklıyorum. "Aptal olduğunu düşünüyor. Beni sildireceğinden endişeleniyorum."

"Doktor olmanı mı istiyor?"

"Sanırım tıp okumak istemediğimi biliyor."

"Nasıl bir doktor olacağın hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir oyun tasarımcısı olarak bence oldukça belalı birisin."

Sesi, söylediği her şey kadar duygusuzdu ama yorum beni biraz parlattı. Daha önce kimse bana zavallı demedi. Kesinlikle bir oyunda değil.

Sonra, "Yani, biraz basit ve grafikler o kadar yoğun değil, ama..." diyor.

"Hayır, hayır," diyorum. "Bırak onu."

Güler.

Güzel bir gülüşü var.

Kızarmayı bırakmam gerek.

Oyun içi kutum bir mesajla yanıp sönüyor. Dondum. Ekranda avatarım çalışmayı durduruyor.

"M?" diyor Ethan.

"Devam etmek. Bir mesajım var." Yanıp sönen düğmeye tıklıyorum.

16 Mart Cuma 19:29

Gönderen: N1ghtmare3

Kime: Azure M

Bunu bütün gün yapabilirim bebeğim. Söyle bana, emmek için ücret alıyor musun?

Nefesim daralıyor. Bundan nefret ediyorum.

Onu buradan yasaklayamam. Yönetici kontrol panelimde oturum açmam gerekiyor.

Gitmeliyim, dedim Ethan'a.

"İyi misin?" Sesimdeki değişikliği duymuş olmalı çünkü endişeli çıkıyor.

"İyiyim. Ben sadece - gitmem gerek."

Dizüstü bilgisayar çarparak kapanıyor.

Tekrar açmalıyım. Giriş yapıp o ahmağı yasaklamalıyım.

Sadece tekrar bakamam. Şimdi olmaz.

Gözlerim yine yanıyor. Evden çıkmam gerek. Telefonu cebime atıp merdivenlerden aşağı iniyorum. Taxy, kuyruğu sallayarak basamakların dibinde bekliyor.

"Haydi," diyorum ona. Sesim kırılıyor. Gözlerim bulanıklaştı. Köpek, ben tasmaşını tasmaşına takmaya çalışırken beceriksiz ellerimi görmezden gelerek görev bilinciyle onu takip ediyor. Gideceği için heyecanlı ve tırnakları giriş yolunun mermer zemininde tıkırdıyor.

"Emre?" Annem mutfaktan sesleniyor. Elinde bir kadeh şarapla kapıda belirir. "Nereye gidiyorsun?"

Ona bakamam. "Köpeği yürüyüşe çıkarıyorum." Umarım duygusal olmak yerine sıkışık konuşuyorumdur.

"İyi!" diyor. "Biraz egzersiz yaptığına sevindim."

Görev tamamlandı. Sanırım.

Sonra dışarıdayız.

Sakinleşmeye ihtiyacım var. gülünç oluyorum. Kadınlar bu mesajları *her zaman alırlar* . Bu doğru değil, kabul edilebilir değil ama düzeltemiyorum. Sadece onu engelleyebilirim. Oyunum ücretsiz ve herkese açık. İnsanların oynamak için kredi kartına ihtiyacı yok. Ethan'ın dediği gibi, oldukça basit. Güvenlik konusundaki tüm çabalarım, kimsenin ağımlı hackleyemeyeceğinden emin olmak içindi. Oyuncuların kimliğini bildiğimden emin değilim. Umursamak için bir nedenim olacağını hiç düşünmemiştim.

Ve şimdi gerçekten umurumda değil. Kim *olduğu* umurumda değil . Sadece durmasını istiyorum.

Ethan'ın sesi kulaklarımda cınlıyor ama şimdi şaka gibi geliyor. *Bence çok fenasın.*

Şu anda hissettiğim en son şey, *bela* . Nefesim tıkanıyor. Bir araya getirmem gerekiyor.

Telefonum elimde titriyor, o kadar ani bir şekilde ki neredeyse düşüreceğim. Ekran, gelen bir arama ile aydınlanır. *Baba*.

Cevaplamak için kaydırıyorum. "Merhaba?" Sesim gözyaşlarıyla kalın çıkıyor ve buna engel olamıyorum.

"Emre?" Endişeli görünüyor. "İyi misin?"

"İyiyim." Sesim kırılıyor.

"İyi değilsin." Sesi kulağımda zengin ve sıcak. "Neler oluyor?"

Ona oyundan bahsetmeden söyleyemem.

Ve o zaman bile, ne söyleyeceğini biliyorum. Daha önce duymuştum.

Korkunç , diyecek. Ama insanlar internete giriyor ve sırf yapabildikleri için tüm öfkelerini çıkarıyorlar. Beni hasta ediyor. Ancak yapabileceğiniz tek şey engellemek ve yasaklamak .

Ve haklı olurdu. Yapabileceğim tek şey bu.

"İyiyim," diyorum. "Bir pislik beni internette dolaştırıyor. Onu engellemeye devam ediyorum ama sürekli yeni ekran adlarıyla geri geliyor."

"Onu yöneticiye bildirdin mi? Bazen bir kullanıcının bir e-posta adresiyle kaydolmasını engelleyebilirler."

İyi fikir. Maalesef yönetici benim. Ve bir e-posta adresi istemiyorum.

"Bunu deneyeceğim," diyorum. burnunu çekiyorum

"Ne kadar kötüydü?" diyor. "Seni tehdit mi ediyor?"

"Şey, bu biraz-"

"Bir dakika, M&M. Az önce biri içeri girdi." Sesi boğuk çıktığı için elini telefonun üzerine koymuş olmalı. Bir dakika geçiyor. Yanağımdaki yaşlar kuruyor.

Hatta olduğumu unuttu mu diye merak etmeye başladım.

Sonunda geri geliyor. "Hey ufaklık, gitmem gerek. Sunucuda kritik bir sorun keşfettik ve yayınlanmasına kadar kritik zaman olduğunu biliyorsunuz. İyi misin?"

"Evet. Evet elbette."

"Muhtemelen geç kalacağım ama sabah görüşürüz, tamam mı? Ben yokken ejderha hanımın seni alt etmesine izin verme."

Ejderha kadın annedir. Küçükken beni güldürürdü. Son zamanlarda, kulağa biraz fazla gerçek geliyor. "Tamam baba."

"Sesini duymak istedim bebeğim. Peki?"

Bu anlar artık çok az ve çok uzak. Sözleri sadece benim için olduğunda. "Tamam baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ne olursa olsun." Aramayı kesiyor.

Ne olursa olsun? Bu ne anlama geliyor?

Texy ön patileri ve havları üzerinde zıplıyor. O bir görmeli sincap. Tasmaşını zar zor tutuyorum ama onu çekiyorum. "Haydi." burnunu çekiyorum "Bırak."

Tam havlıyor. Sonra civatalar. Tasma elimden fırlıyor.

UGH.

O uzağa gitmez. Karşı köşede durmak için sokağın karşısında gözyaşı dökerek, sokak lambasının menziline hemen dışında duran bir adama sıçradı. Tüm vücudu sallanıyor.

peşinden koşuyorum. Hâlâ arka ayakları üzerinde, ön patileri onun göğsüne dayalı ama adam kulaklarının arkasını ovuşturuyor. Spor ayakkabılar ve siyah eşofman altı - bir koşucu. Başı yana doğru sarkıyor, dili ağzından sarkıyor. O sanki, *görmüyor musun? Bu yüzden çok heyecanlıydım.*

Tasmaşını almak için eğiliyorum. "Üzgünüm. Çok üzgünüm. Teksas. *Teksaslı* . Aşağı."

"O iyi."

Sesini tanıdım ve başım tekrar yukarı kalktı. Her zaman mevcut olan kapüşonlu, özelliklerinin çoğunu ışıktan engelliyor, ama kesinlikle o.

"Ah," diyorum şaşkınlıkla. "Sensin."

"Benim."

"Rev Fletcher," dedim düşünmeden. Sanki kendi adını bilmiyormuş gibi.

Hala Texy'nin kulaklarının arkasını ovuşturuyor ama bu onun dikkatini çekiyor. "Evet." Bir ara. "Rev Fletcher." Bunu söyleme şekli ilginç, kendine hatırlatıyormuş gibi. Hangisi garip.

Sonra ışığın gözlerini yakalamasına yetecek kadar öne doğru eğilir. "Ağlıyor musun?"

Geri çekilip yüzümü tokatlıyorum. Unuttum. "Numara." Sesim burundan geliyor. Tabii ki koklamam gerekiyor. "Sadece - alerji."

Ama yüzü bana dönük, ona bu kadar yakın dururken, yanaklarının da kızardığını, gözlerinin biraz vahşi olduğunu görüyorum.

Beni kendi dramamdan kovalamaya yeter. Dün gece paylaştığı mektubu, havadaki korkuyu düşünüyorum. " Ağlıyor musun? " şaşkınlıkla soruyorum.

"Hayır," diyor, kendi tonumun kuru bir taklidi. "Sadece alerji."

Bunu bir dakikalığına satın almıyorum.

Texy sonunda yere düşer ve Rev ellerini sweatshirt ceplerine gizler.

Gece bir pelerin gibi etrafımızı sarıyor ve tüm bu duyguları aramızdaki boşlukta bir araya getiriyor. Kendi etrafıma duvarlar ördüğümü biliyorum ama kendi duvarları da aynı derecede aşılmaz görünen biriyle hiç karşılaşmadım.

İlk defa, göğsümde küçük bir korku hıyarı kuruyor. Nightmare'in mesajını hatırladım.

Beni seni bulmaya zorlama, kaltak.

Ama Rev beni bulamadı. Onu buldum. Taxy yaptı. Ve konuştuğunda, tonu zengin ve dolgun, neredeyse elle tutulur. Oyunda Kabus gibisi yok.

Kapşonlu adaletsiz görünüyor. ona göz kırpıyorum. "Seni görebilmem için başlığı indirir misin?"

Reddetmesini bekliyorum ama Rev elini kaldırıp geri itiyor. "Görecek bir şey yok" diyor.

O yanılıyor. Görülecek çok şey var.

Saçları çenesinin hemen arkasından sarkıyor, rengi koyu ve ay ışığında yumuşamış. Üzerinde bir gram vücut yağı olmamalıdır, çünkü yüz hatları çenesinin açısından elmacık kemiklerinin eğimine kadar keskindir. Kara gözler, renkleri ay ışığında bir gizem. Bir atlet gibi yapılı ve hareket ediyor, ama onunla ilgili hiçbir şey *takım ruhunu haykırmıyor*, bu yüzden emin değilim.

"Bakıyorsun" diyor.

"Sen de öylesin."

Gözleri uzaklaşıyor. "Üzgünüm."

"Üzülme," diyorum hızlıca. "Bakmanıza izin var."

Ah, çok tuhafım. Bu yüzden, özellikle düşüncelerim Scrabble fayansları gibi sallanıp dağıldığında, klavye ve ekranla daha iyiyim.

Kıpırdanıp uzağa bakıyorum. "Yani - sorun değil. Burada duruyoruz. Şikayet etmiyordum. Beni görmeni bekliyorum."

Gözleri yine benimkileri buldu ve buna bir şey demedi. İfadesini okuyamıyorum.

Oh iyi. Ben daha garip hale getirdim.

Taxy'nin tasmaını çektim ve uzaklaşmaya başladım. "Seni tutmak istemedim."

"Beklemek."

Beklerim.

Kaşlarını çattı. "Şimdi iki kez karşılaşmamızı ilginç buluyorum."

"Seni takip ediyormuşum gibi mi?"

Bu onu gülümsetiyor, ama tereddüt ediyor. "Numara. Hiç de öyle değil."

Onu anlamam bir saniyemi alıyor. göz önüne alındığında dün geceki konuşma, bir saniye çok uzun. "Kaderden mi bahsediyorsun?" onu inceliyorum. "Ya Tanrı? Yukarıda köpeğimi kontrol eden biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil." Duraklıyor. "Ama ondan kaçmamız gerektiğinden emin değilim."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Belki o da değildir, çünkü orada en uzun süre sadece gece havasını paylaşarak duruyoruz.

Konuştuğunda sesi sakindir. "Yine vitray pencerelerin yanına oturmak ister misin?"

"Konuşmak?"

"Ya öyle, ya da bir ceset gömebiliriz."

Sesi donuk. Dün gece söylediklerimden sonra benimle dalga geçiyor.

"Evet," diye ekliyor, sanki bunun bir şaka olduğunu yanlış anlamış olabilirim. "Konuşmak."

Bir çocuğun benden oturup konuşmamı istediği zamanların bir listesini yapayım.

1. Hemen şimdi.

Kader varsa, belki de bu onun bana kendi kaderimin kontrolünü ele almamı söyleme şeklidir.

Tanrım, onun gibi konuşmaya başladım. umursadığımdan emin değilim.

"Elbette." Karanlıkta ona bakıyorum. "Hadi gidelim."

SEKİZ

devir

Kız beni kilisenin arkasındaki çimenlere kadar takip ediyor ve biz de sokak ışıklarının bizi bulamayacağı karanlıkta saklanarak oturuyoruz. Tuğla duvara yaslandık ve serin duvar, sırtımın sıcaklığına karşı iyi geldi.

İ ne yapıyorum hiç bir fikrim yok. Bu kızın *adını* bile bilmiyorum

Köpek, yanımdaki çimenlere yığılıyor ve ben parmaklarımı kürküne gömüyorum. Bana biraz daha yaklaştı ve başını kucağıma koydu. Hep bir köpek istemişimdir ama Geoff ve Kristin küçük çocukların korkması veya alerjisi olması konusunda endişeleniyorlar, bu yüzden hiç köpek almadık.

kıza göz ucuyla bakıyorum. Kumral saçları uzun, gevşek bir örgüyle bir omzunun üzerinden sarkıyor ve saç tellerini parmaklarının arasında bükerek ucuyla oynuyor. Yumuşak yüz hatları, gözleri korunuyor olsa da, koyu renkli gözlüklerle çerçevelenmişti. Çiller *her yerdedir* . o elinin arkasında takımyıldızlar oluşturmak için metalik bir işaretleyici kullandı. Duvara yaslanmış, sokağa bakıyor.

Oturup konuşmayı kabul etmesi bir tür mucize. Ben bir ucubeyim. Declan bunun sonunu duymama asla izin vermezdi.

Sonunda bir kızdan seninle konuşmasını istedin... ve bir kilisenin yanındaki çimenleri mi seçtin? Kanka.

Sonra tekrar, bu muhtemelen tam olarak beklediği şeydi.

Tekrar göz atıyorum. "Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Film çekmek."

"Adınız ne?"

"Emre Mavi. Bu gerçekten kişisel bir soru değil."

"Benimkini biliyordun. Seninkini bilmediğim için kendimi kötü hissettim."

"Seninkini biliyorum çünkü bir arkadaşıma sordum..." Emma kızardı ve sözünü kesti, ama geri adım atmanın bir anlamı olmadığını biliyor olmalı. "Seni bu sabah kafeteryada gördük. O senin Sosyoloji dersinde."

"Ben de seni gördüm."

O irkilir ve etrafa bakar. "Baktığım için üzgünüm. Yine."

"İnsanların bakmasına alışkınım." Bir ara. "Seninle konuşmam gerektiğine dair bir işaret olup olmadığını merak ettim."

Karanlıkta başını çevirip bana baktı. "Benimle konuşabilirdin."

"Benimle de konuşabilirdin." duraklıyorum. "Dün gece seni şaşırtmış olabileceğimi düşündüm."

"Sanırım neyin tuhaf olduğu konusunda farklı bir standardım var." Kızarıklığı derinleşiyor. "Ve fark ettin mi bilmiyorum, ama ben erkeklerin yanına gidip konuşmaya başlayan türden bir kız değilim."

"Ortak noktamız var."

"Erkeklerle konuşurken de mi gergin oluyorsun?"

"Bunun üzerine uykum kaçıyor."

O gülümser. Bu alay mı ediyor yoksa flört mü bilmiyorum ama iki gündür ilk defa panik atağın eşiğine gelmediğimi biliyorum.

Sonra, "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?" diyor.

tereddüt ediyorum. Ne olacağını biliyorum. "Elbette."

"Kapşonluların nesi var?"

Kendime kıvrılma dürtüsüne direnmeliyim. Gizlemek için. "Bunun... uzun ve karmaşık bir cevabı var."

Bir an sessiz kalır, sonra bir tahminde bulunur. "Süper kıllı mısın?"

O kadar beklenmedik bir şey ki gülüyorum. "Numara."

Bir an daha düşünüyor. "Yarı robot?"

Bu ışığı tutmasını seviyorum. "Artık bildiğine göre seni öldürmek zorunda kalabilirim."

Gülümsüyor ama sesi ciddileşiyor. "Yaralar mı?"

tereddüt ediyorum. Bu işarete daha yakın. "Tam olarak değil."

"*Tam olarak değil* mi?"

"Peki." Gerilim yeniden omuzlarıma çökerken durakladım. Yaralarımı düşünmek babamı düşünmeme neden oluyor. Dizlerimi kendime çekip bir elimi üzerlerine koydum. Diğer el köpeğin kürküne gömülü kalır. "Bazı yaralar. Zor bir çocukluk geçirdim. Ama onları giymemin nedeni bu değil."

Kendimi zorlaması için hazırlıyorum çünkü o mektubu biliyor - ama bilmiyor. Bacak bacak üstüne atıyor ve geriye yaslanıyor. "Peki. Senin sıran."

kaşlarımı çattım. "Benim sıram?"

"Kişisel soru."

Bana Declan'ı hatırlatıyor. Bir miktar. İyi bir şekilde. "Neden ağlıyordun?"

Tereddüt ediyor. "Bunun... uzun ve karmaşık bir cevabı var."

Bunu hakettim. İç çekiyorum ve geceye bakıyorum.

Yanımda o da aynı şeyi yapıyor.

"Sıra sende" dedim sessizce.

Birkaç vuruş için sessiz. "Zor çocukluğun sebebi baban mı?"

"Evet."

"Sana başka bir mektup gönderdi mi?"

Ben yutarım. "Bir e-posta."

"Bir *e-posta* mı?"

"Ona yazdım." duraklıyorum. "Ona beni rahat bırakmasını söyledim. Geri yazdı."

"Kapşonluların sebebi o mu?"

"Evet." Gerginliğim bir basamak yükseldi, parmaklarım dizlerimi sımsıkı kavradı.

Ama sonra, "Sürekli ateşli değil misin?" diyor.

bir nefes verdim. "Ara sıra."

"Şimdi ateşli misin?"

"Bir miktar." Köpeği beni bulmadan önce koşuyordum ve bu, ağır çantaya saldırdıktan bir saat sonraydı.

"Çıkarabilirsin" diyor. "Baban şimdi burada değil."

Sesi çok pragmatik. Bu bir meydan okuma değil. Sadece kafamın içinde bir tane varmış gibi hissediyorum.

Sweatshirt'ün altına uzun kollu atletik bir gömlek giyiyorum, bu yüzden büyük bir şey olmaz. Hiçbir şey görmezdi.

Matthew'un beni izlediğinden çok emin olduğum bodrumdaki o duyguyu düşünüyorum.

Şu anda bu kazağı giymek beni bir korkak gibi hissettiriyor. Saklanıyormuşum gibi hissettiriyor.

Sessizliğin çok şey anlatıyor, Oğlum.

saklanıyorum . _

Seni bir krize sokmak istemedim, dedi Emma sessizce.

"Yapmadın." Ama yaptı. Bir çeşit.

Ve bu çok saçma. Bir *sweatshirtten* bahsediyoruz .

Eteğini yakalayıp kafama çekiyorum.

"Oha." Bütün nefes onu bir telaş içinde bırakır.

Dondum. Sweatshirt, yanımda, yerde buruşmuş bir top.

Bana bakıyor. Gözleri lazer ışınları da olabilirdi, ağırlıkları çok güçlüydü. "Rev... ben yapmadım..."

"Dur," diyorum. G mleğim sweatshirt ile birlikte serbest kalmış olmalı. Babamın bıraktığı bazı izleri görmüş olmalı. Bu çok büyük bir hataydı. Çok *aptalım*

Kollarımı  ekiştiriyorum ama gömlek rahat ve bileklerimdeler. "Lütfen. Durmak."

" zg n m." Sesi kısıldı ve dönüp sokağa baktı. " zg n m."

Gerilim omuzlarıma pençeleri gömdü. "Ne gördün?"

"Hiç bir şey."

"Bir şey gördün." Sesim gergin, kızgın ve korkmuş ve bunların hiçbirinin onunla bir ilgisi yok, ama o burada ve kendimi savunmasız hissediyorum ve bunların hiçbiri düşündüğüm gibi gitmiyor. "Oha dedin. "

"Hey," diyor sessizce. "Rev. Hiçbir şey görmedim."

Babamın anıları beynimde o kadar hızlı canlanıyor ki, hiçbirini bir yere oturtamıyorum.  nemli değil - hiçbiri iyi değil. Parmaklarım karnıma dolanıyor. Bana dokunacağından ve onu kırıp inciteceğimden ölümüne korkuyorum.

"Bana dokunma," diye zorluyorum sesimi olabildiğince alçak tutarak. "Yapma - sadece eve gitmelisin."

Sanki uzaklaşıyormuş gibi çimenlerde kıpırdanıyor. İyi. nefes alabilirim.

Sonra önümde konuşuyor. "Hey. Gözlerini a . Bana bak."

Gözlerimi kapattığımı hatırlamıyorum ama olmuş olmalı. itaat ederim.

 imlerde diz   km ş, sweatshirt m  uzatıyor. "Hiçbir şey görmedim" diyor tekrar. "Yok canım."

Ben yutarım. "Sorun değil. İyiyim." Değil. Ve ben değilim. Hala hareket edemiyorum.

"Peki. Bakmak. Ne gördüğümü sanıyorsun bilmiyorum." Emma hızlı konuşuyor. "Ve bunu yüksek sesle itiraf edeceğime inanamıyorum. Ama *vay* dedim çünkü harika bir vücudun var."

Düşüncelerim donuyor.

Dünya dönmeyi bırakır.

Gevezelik etmeye devam ediyor. "Seni sadece büyük kapüşonlular içinde gördüm. Hazırlıksızdım..." Elini işaret etti. " *Bu.* " kaşlarımı çattım. "Benle boy mu ölçüşüyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Böyle görününce, seninle uğraşırsam tam bir *aptal olurdum* . Hiç aynaya bakmadın mı?"

çekiniyorum. "Yapma."

"Clark Kent'in Süpermen'e dönüşmesini izlemek gibi."

"Hey." Çenem sıkıştı, sesimin keskin çıkmasına neden oldu. " *Kes şunu.* "

Topuklarının üzerine oturur. Yüzüne asmak için örgüden birkaç iplik koptu. Sabırsızlıkla onları yoldan çıkarır. "Seninle dalga geçmiyorum, Rev."

Kendimi aptal gibi hissediyorum. Tişörtümün buruşmuş dağınıklığına bakıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Sessizliğin çok şey anlatıyor, Oğlum.

Gözlerim yanıyor ve nefesimi tutmam gerekiyor. Parmaklarım jarse kumaşa batıyor.

Emma bacaklarını çaprazlayarak oturana kadar kıpırdandı. "Benim sıram."

Beni dünyaya geri getiriyor. Sesim zar zor bir hırıltı. "Senin sıran."

Ben de e-postalar alıyorum, dedi sessizce. "Babamdan değil. Bilgisayar oyunundaki bir pislikten. Beni tehdit etmiyor ama - ama iyi değiller."

hareketsiz gidiyorum

Onu tanımıyorum, diye devam etti Emma, sesi yumuşak ve ağırdı. "Ve bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ancak çevrimiçi oyunlarda yaygındır. Kızlar her zaman bir hedef gibi

görünüyor. Bu yüzden bana şöyle şeyler söyleyen e-postalar gönderebileceğini düşünüyor..."

Sesi kesiliyor. Gece çok sessiz, mahalledeki uzak arabaları duyabiliyorum.

"Ne gibi?" Diyorum.

"Yapamam." Sesi kırılıyor ve başımı kaldırıyorum.

Gözleri yaşlarla parlıyor, ama ağlamıyor.

"Bana söyleyebilirsin," dedim dikkatlice. Kendi sözlerini ödünç alıyorum. "O şimdi burada değil."

Bir an için cevap vereceğini sanmıyorum ama sonra kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkarıp parmağını ekranda kaydırır.

Sonra bana göstermek için çeviriyor.

Bunu bütün gün yapabilirim bebeğim. Söyle bana, emmek için ücret alıyor musun?

Sözler mideme bir yumruk gibi vurdu , bu yüzden ona ne yaptıklarını hayal bile edemiyorum. Kendimle ilgili herhangi bir endişeyi havadan kovuyor. "Emma—bu *oyundaki* birinden mi?"

"Fazlası var." Uzanıp ekranı kaydırıyor. "Bu dündü."

İğrençsin. Ve ağzına soktuğumda söyleyeceğim şey bu.

Öfke kendi korkularımı kovalıyor. "Bunlardan kaç tane var?"

"Çok önemli değil. Sadece elinde çok fazla zaman olan bir ezik."

"Emma - bunlar *tehditler* -"

"Ama değiller. Beni tanımıyor. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Sadece e-posta hesabı olan bir serseri." Şövalye sözlerine rağmen, yanaklarında gözyaşları parlıyor. "Aptal, değil mi?"

"Bu aptalca değil." Keşke ona verecek bir mendilim olsaydı. "Bu korkunç."

"Numara." Büyük bir koku. "Bu yaygın. Bu her zaman olur. O sadece bir trol. Bu kadar üzülmemeliyim."

"Emma - bu çok önemli."

"Değil." Yüzüne sürüyor. "Yok canım. Değil. TSSB ya da başka bir şeyle uğraşıyorsun ve ben aptal bir *trol için ağlıyorum*."

çekiniyorum. "Bu bir yarışma değil."

"Numara! Demek istediğim bu değildi." O düzeltiyor. "Svetşört hakkında soru sormanın buna dönüşeceğini bilmiyordum."

"Sanırım aptal bir sweatshirt yüzünden aklımı kaybedersen aptal bir trol için ağlayabilirsin." Bir elimi saçlarımdan geçiriyorum. sıkıldığımı hissediyorum.

Gözleriyle beni hizaya getiriyor. "Svetşörtten daha fazlası hakkında."

"Peki." Sweatshirt'ü kafama kadar çekip ellerimi kollarından zorladım. "Bence bu oyundan daha fazlası."

Yutuyor. "Haklısın."

"Sen de öylesin."

Karanlıkta karşılıklı oturuyoruz. Hiçbir şeyi riske atmadan birbirlerine meydan okuyorlar.

Cep telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Kristin.

Anne: Sadece seni kontrol ediyorum.

cebime geri koyuyorum. "Annem."

"Babandan gelen mesajlardan haberi yok mu?"

başımı sallıyorum. "Hayır - annem öyle değil. Onu tanımıyor. O - ben evlat edinildim."

Daha fazla bilgi almak istiyormuş gibi kaşlarını çattı ama sonra *cep telefonu çaldı ve cebinden çıkardı*.

"*Annem*." İç çekiyor.

Tereddüt ediyorum, sonra ayağa kalkıyorum. "Muhtemelen onlar arama ekipleri göndermeden geri dönmeliyiz. Evden çıktığımda çok kötüydüm."

"Ben de." Ayağa kalkıp köpeğin tasmaını bileğine doladı.

Sonra orada duruyoruz, hareket etmiyoruz, aynı havayı paylaşıyoruz.

"Sen-" diye başlıyorum, sonra kısa kesiyorum. Bununla ilgili bir pratiğim yok. Ne sorduğumdan bile emin değilim.

Bekliyor.

Bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Bunu tekrar yapmak isteyip istemediğini sorsam garip olur mu?"

"Birlikte çıldırmak için kilisenin arkasında buluşmak mı demek istiyorsun?"

O nefesi verdim. "Evet?"

"Muhtemelen. Evet desem tuhaf olur mu?"

Gülüyorum. "Muhtemelen. Yarın akşam? Saat sekiz?"

"Elbette." Gitmek için dönüyor.

Köpek onun yanında tembel tembel koşarken, onun çimenlerde yürüyüşünü izliyorum.

"Merhaba Emre!" Ararım.

Dönüyor. "Evet?"

"Tamam değil," diyorum. "Sana ne dedi. Doğru olduğunu biliyorsun?"

"Evet." Dönüyor ve yürümeye devam ediyor.

Sonra arkasını döner ama geriye doğru yürümeye devam eder. "Merhaba, Rev."

Kıpırdamadım ama bu beni gülümsetiyor. "Evet?"

"Baban sana ne yaptıysa. Bu da uygun değil. Doğru olduğunu biliyorsun?"

Sözler beni çok etkiledi. konuşamıyorum. Başımla onayladım.

"İyi." Sonra arkasını döner, koşar ve gider.

DOKUZ

Emma

Dizüstü bilgisayarımı açtığımda Kabus'tan gelen mesaj ekranının tam ortasında.

Yine de biraz gücünü kaybetti.

Bu sorun değil. Sana ne dedi. Doğru olduğunu biliyorsun?

Bunu biliyordum. Bunu biliyorum. Ama nedense bu sözleri tamamen yabancı birinden duymak onlara biraz daha ağırlık veriyor.

Rev'in sözlerini duymak onlara biraz daha ağırlık veriyor.

Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Merak ediyor. Onun sweatshirt'ünü kaybetmesini izlemenin Clark Kent'in Süpermen'e dönüşmesini izlemek gibi olduğunu söyledim ama bu neredeyse yetersiz bir ifadeydi. Daha çok Green Arrow'un kaputunun altında karanlık ve düşünceli Oliver Queen'i bulmak gibi.

Genelde kimseye oyun içi tacizden bahsetmem—bu o kadar yaygın ki, nadiren bahsetmeyi düşünüyorum. Biri sizi şahsen rahatsız ederse, bunu bir öğretmene söyleyebilir, bir müdürle konuşabilir veya polisi arayabilirsiniz. Bu bir kişidir ve onlara karşı durmak için başka insanları işe alabilirsiniz.

Biri sizi çevrimiçi taciz ederse, onları engellemesini sağlayabilirsiniz - ancak başka biri gibi davranarak saniyeler içinde yeniden ortaya çıkabilirler. Tekrar tekrar.

Anonim olarak.

Nightmare'in mesajını kapatıyorum, yönetici panelime giriş yapıyorum ve onu tekrar engelliyorum.

Yine de bu biraz sonuçsuz gelmeye başladı. Nightmare, beni taciz etmek için yeni hesaplar oluşturmaya istekli olduğunu zaten gösterdi. Ona istediğini -dikkatini- verdiğim ve daha etkili bir saldırı aracım olmasını dilediğim bu alanda sıkışıp kaldım.

Yapmıyorum. Böyle. İşte burada.

Ethan'dan da bir mesaj bekliyor.

16 Mart Cuma 20:11

Gönderen: Ethan_717

Kime: Azure M

Ne oldu? Her şey yolunda? Giriş yapma şansınız olursa bir süreliğine burada olacağım. Burada değilsem Battle Realms'e bakın.

Beni gülümsetiyor. Bir arkadaş'a dönüşüyor.

Ne tuhaf bir gece.

Aklıma geldiği an, kapımda bir musluk-ta-tap var. Kulaklığımı boynuma takıyorum ve iç çekiyorum. Annem olmalı. "İçeri gel."

Annem kapıyı açar. Bol pijama pantolonu ve kolsuz bluz giymiş, saçları o imza atkuyruğunda. Bazen dünyaya kadınlık standartlarına ayıracak vakti olmadığına dair bir açıklama mı göndermeye çalıştığını merak ediyorum - ama gerçekten, muhtemelen daha fazlasıyla uğraşamayacak kadar meşgul.

Texy düştüğü yerden kalkar ve burnunu annemin ellerine çevirir.

Köpeği dalgın dalgın kulaklarının arkasına sürüyor. "Oynuyor musun?"

kılıyım. "Bugün bir Cuma gecesi." Saatile bakıyorum. "Ve o kadar da geç değil."

"Eleştirmiyordum. Bölüyor muyum diye soruyordum."

Emin. "Numara. Bu iyi."

"Girebilir miyim?"

Dizüstü bilgisayarını kapatıyorum ve keşke hayır diyebilseydim. Ders istemiyorum, bu yüzden bu işi bitirmek daha iyi. "Peki."

Masamın sandalyesine yerleşti ve etrafına bakındı. "Bu sabah söylediğin şey hakkında konuşmak istedim."

"Ah. Ben duştayken mi?"

"Evet Emre." Bu tavrıma biraz kızmış gibi geldi. "Sen duştayken." Texas, annesinin bacaklarına yaslanmış, başı kucağında dinleniyor. Onu aramak istiyorum ama annem şimdi kafasını ovuyor. Bana Rev'in aynı şeyi nasıl yaptığını hatırlatıyor. Belki de bir gerilim tahliyesidir.

"Konuşmamıza gerek yok," diyorum. "Oyun oynamayı sevmediğini biliyorum."

"Emma, oyun oynamayı sevmediğimden değil. Hedefleriniz konusunda gerçekçi olmanızı istiyorum."

alay ediyorum. "Hedeflerim hakkında ne biliyorsun?"

"Babanın harika bir işi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Kendin bir oyun tasarımcısı olmak istediğini biliyorum. Ancak bazen şans bir rol oynar ve bu güvenebileceğiniz bir şey değildir."

"Biliyorum anne."

"Kadınların STEM alanlarındaki ilerlemesini ilerletmekten çok yanayım, ancak biraz pratik bilginizin olması ihtiyatlı olur-"

"Biliyorum. Anladım."

"Bence yapmıyorsun. Sizden açık fikirli olmanızı rica ediyorum..."

"Böldüğünü söyleseydim, bu konuşmayı keser miydi?"

"Bunu takdir etmiyorum, Emma. Seninle her konuşmaya çalıştığım da..."

"Bakmak." Boğazım düğümleniyor çünkü bunun benim için neden önemli olduğunu asla anlamayacak. "Ben doktor olmak istemiyorum. Üzgünüm, tamam mı?" Kulaklığımı tekrar kafama taktım ve sesime duygular dolmadan dizüstü bilgisayarını açtım. "Özür dilerim, tam bir hayal kırıklığıyım."

İfadesi şaşkınlık ve sinirlilik arasında donmuş gibi görünüyor. "Emma. Ne-"

bir düğmeye basıyorum. Kulaklıklarına hard rock kursları. Konuşmaya devam ediyor ama ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerimi monitörüne kilitliyorum. Bir kelime daha dinlersem ağlamaya başlayacağım.

Hala konuşuyor. Bundan daha ne kadar kurtulabileceğimi merak ediyorum.

OtherLANDS'a giriş yapıyorum ve gözlerim giriş mesajında olsun.

Ekranında Cait'ten bir iMessage mesajı belirir.

Cait: oyun mu oynuyorsun

Emma: Hayır, annemi görmezden geliyorum.

Cait: Ne demek istedin?

Emma: Yani o burada oturuyor ve ben onu dinlemiyorum. Neler oluyor?

Cait: Video çekmek için her şeyi yaptım ama sonra Calvin'in ödevi için dizüstü bilgisayara ihtiyacı vardı. Şimdi sadece zaman öldürüyorum.

Calvin onun küçük erkek kardeşidir. Videosunun ne hakkında olduğunu sormalıyım ama şu anda gerçekten eyeliner, cosplay veya fondöten hakkında konuşmak istemiyorum.

Aynı zamanda aramızdaki bu tuhaf mesafeyi sevmiyorum. hızlı yazıyorum.

Emma: Gelmek ister misin?

Cait: Şu anda senin evinde kulağa pek mutlu gelmiyor.

O haklı. yukarı bakıyorum. Annem hala orada. Şimdi bana bakıyor.

Bu aslında yardımcı olur. Parlama, anlıyormuş gibi yapmak yerine kızgın olduğu anlamına gelir. Öfkeyle başa çıkabilirim.

Kulaklıkları aşağı çekiyorum. "Ne?"

"Konuşmaya çalışıyorum. Olgunluğunu göstermeye çalışıyorsan, beni görmezden gelmek işe yaramaz."

"Bak, babamın şu anda yer israfı olduğunu düşündüğünü biliyorum. DNA'sının büyük kısmını aldığım için üzgünüm. Senin için çok zor olmalı." Sesim titremekle tehdit ediyor. Kulaklığı geri çekiyorum.

Gözlerimi ekranda kalmaya zorluyorum ama onu çevresel görüşümde görebiliyorum. Yüzü kıpkırmızı, çenesi sımsıkı. Bağırmaya hazır gibi görünüyor. Ya da bir şeye vurmak için.

Umarım yapar. Onu kaybettiğini görmeyi çok isterim.

Bunun yerine, dışarı çıkıyor.

Emma: Annem az önce dışarı çıktı. Bu hiç de uzun sürmedi.

Cait: Neler oluyor?

Emma: Doktor olmak istemediğim için kızgın.

Cait: Ona oyunu gösterdin mi?

Emma: Önemli olacağını sanmıyorum.

Mesajımın altında küçük noktalar beliriyor, onun cevap yazdığını gösteriyor ve sonsuza kadar devam ediyor gibi görünüyorlar.

Ve hiç.

Ve hiç.

Beklerken oyunuma giriş yapıyorum.

Bana hemen bir mesaj yanıp sönüyor. *Bağlantı bulunamadı.*

Ne? Kitaplığıma, yanıp sönen yönlendiricime bakıyorum.

Hangi yanıp sönüyor.

NE?

Ayağa kalkıp fişi çekiyorum, sonra tam bir dakika bekliyorum.

Tekrar prize taktığımda yine çalışmıyor.

Kapıya gidiyorum ve açıyorum.

Ben bir şey diyemeden annem koridordan sesleniyor. "Sorunlar mı, Emma?"

Tahriş beni tam arkamdan bıçaklıyor. Sadece sesinden bir şey yaptığını anlayabiliyorum. "İnterneti kestini mi?"

"Belki beni görmezden gelmekle bu kadar meşgul olmasaydın fark ederdin."

Duvarı yumruklamak istiyorum. "Ve sen *bana* olgunlaşmamış mı dedin?"

Yatak odasının kapısına gelir. Elleri losyon sürüyor. Bir an için, sanki bir tür ayrılık yaşıyormuşuz gibi hissediyorum.

"Belki internetsiz bir gece sana iyi gelir," diyor. "Düşünmek için biraz zaman."

Babamın sana neden katlandığını bilmiyorum, diye çıkışıyorum.

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

İnterneti kapatmak *bana çarpmış gibi geliyor*.

Odama geri döndüm ve kapıyı iterek kapattım. Boğazım gevşemeyi reddediyor. Az önce söylediklerimden pişman olmaya başladım.

İşin en kötü yanı, tıpkı onun gibi konuşuyor olmam. Oyun DNA'sı babamdan gelmiş olabilir, ama ısırın tek gömleklerin hepsi ona ait.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp telefonumu alıyorum. Telefona Bluetooth ile bağlanıp bu şekilde internete girebilirdim ama oyun

oynamayı asla desteklemezdi. İnternet bağlantısını kesebileceği tek yer bodrumdaki Verizon kutusu, bu yüzden tekrar bağlanmak için uyumasını beklemem gerekiyor. Kriz değil, baş belası.

Emma: Annem interneti kesti.

Cait: Sanırım görmezden geldiği için mutlu değildi.

Emma: Kimin tarafındasın?

Cait: Ben taraf tutmuyordum! Ben sadece söylüyorum.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Zihinsel durumum birkaç dakika içinde cehenneme gitti. Şu anda herkesle kavga etmek istiyorum.

Ona ihtiyacım olduğunda Kabus nerede?

Konuşmanın Cait'in tarafında küçük gri noktalar belirmeden önce uzun bir duraklama oldu.

Cait: Davet için teşekkürler. Sanırım yatağa gidiyorum.

Emma: TAMAM.

En uzun süre mutlak sessizlik içinde oturuyorum. Taxy yatağa tırmandı ve hantal benliğini yanıma bıraktı. Başı kucağıma düşüyor.

Ethan'a 5Core üzerinden yazmak için telefonumdan mesajlarımı giriş yapıyorum. Nightmare hakkında şikayet etmek istemiyorum. Kendimi zayıf hissettiriyor, sanki küçük bir boş konuşmayı kaldıramıyormuşum gibi.

16 Mart Cuma 21:14

Gönderen: Azure M

Kime: Ethan_717

Annem interneti kesti. Tekrar bağlayabilmek için uyumasını bekliyorum.

Cevabı neredeyse anında geri geliyor.

16 Mart Cuma 21:15

Gönderen: Ethan_717

Kime: Azure M

Bu yeni bir tane. Bütün gece burada olacağım. Cuma.

Gülüyorum. *Yaa Cuma* .

16 Mart Cuma 21:16

Gönderen: Azure M

Kime: Ethan_717

Bana bir saat ver. Kaç kadeh şarap içtiğine bağlı olarak, bundan daha az olabilir.

Neredeyse anında yeni bir mesaj belirir. sırtırım.

Ama sonra mesaj başlığını görüyorum.

16 Mart Cuma 21:16

Gönderen: N1ghtm@re4

Kime: Azure M

Bak, seni 5Core'da buldum.

Güzel resim.

Mesaja bakarken donup kaldım.

Her iki yerde de ekran adlarım aynı. Bu çok büyük bir anlaşma değil.

Bu kadar rahatsız edici olan mesajının içeriği.

Azure M'yi Emma Blue'ya şimdiye kadar kimse bağlamadı, ancak mesajına bakarken noktaları birleştirmenin ne kadar basit olabileceğini anlıyorum. Profil resmim yüzümü göstermiyor ama sırtımı gösteriyor. Cait geçen Ekim ayında Güz Festivali'nde aldı. Kollarım havada ve oyun kurucuya krem şantili turta attıktan ve suratına düz bir şekilde vurduktan sonra tezahürat yapıyorum.

Resimde örgüm sırtımdan aşağı sarkıyor.

Hamilton Lisesi tişörtü giyiyorum.

Onu buradan silemem. Aşağıya inip yönlendiriciyi yeniden bağlamam gerekiyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki neredeyse acı veriyor ve adrenalin kan dolaşımımı ele geçirdi. Parmaklarım telefonun ekranında titriyor.

Ama sonra kendimi aşağı çekiyorum.

Azure M *o kadar* açık değil.

Hamilton Lisesi de değil. Örgüm kelimelerin yarısını kapsıyor. Ne yazdığını biliyorum çünkü o benim tişörtüm ama minik resimde neredeyse okunamıyor.

İki bin çocukla okula gittiğimden bahsetmiyorum bile.

Ve beni tehdit etmedi. Sadece *güzel fotoğraf* dedi . Kıçım hakkında yorum yapıyor olabilir. Muhtemelen kıçıma yorum yapıyordu .

Bu beni rahatsız etmek için hesaplanmış bir girişim. Çalışıyor ama suç değil.

Bildirebileceğim bir mesaj bile değil. Ne derdim? *Bir adam güzel bir resmim olduğunu söyledi.*

Yine de ismine tıklayabilirim.

Annnnd elbette profili neredeyse tamamen boş. Onun "adı" Night Mare. Gülünç.

iç çekiyorum. Bundan nefret ediyorum. mesajı siliyorum.

Birdenbire, interneti yeniden bağlamak istemiyorum. Oyunda bana başka neler göndermiş olabileceğini görmek istemiyorum.

Bu sorun değil. Sana ne dedi. Doğru olduğunu biliyorsun?
Bunu biliyorum.
Bu konuda hiçbir Şey yapamam.

[ON](#)

[devir](#)

17 Mart Cumartesi 12:06:24

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: Gece yarısı

Prodigal Son'un hikayesini hatırlıyor musunuz? sen hangi erkek kardeşsin Merak ediyorum.

Evet ben hatırlıyorum.

Neredeyse ayet ayet okuyabilirim.

Temel olarak, bir babanın iki oğlu vardır. Küçük oğul hayatını yaşamaya ve dünyaya açılmaya heveslidir, bu yüzden babasından mirasını erken ister. Baba ona verir ve küçük oğul gider ve yoksul olana kadar bütün parasını üfler ve sokaklarda yaşamak. Bu arada büyük oğul babasının yanından hiç ayrılmaz.

Küçük oğul, babasının hizmetçilerinin her zaman yedek yiyecekleri olduğunu hatırladığında, babasının evinde hizmetçi olarak çalışma fırsatı için yalvarmak için eve dönmeye karar verir. Baba onun geldiğini görür ve oğlunu eve uğurlamak için büyük bir parti verir.

Büyük oğul sinirli. O başından beri oradaydı ama kimse ona iyi evlat olduğu için parti vermedi. Küçük kardeşi babaya hakaret ediyor, tüm parasını savuruyor ve şimdi bir kutlama mı alıyor?

Sonunda baba büyük oğluna "Oğlum sen her zaman yanımdasın ve sahip olduğum her şey senin. Ama kutlamalı ve sevinmeliyiz, çünkü bu kardeşin öldü ve tekrar yaşıyor; Kayboldu ve bulundu."

Dürüst olmak gerekirse, iki oğul da o kadar harika bir adama benzemiyor.

sen hangi erkek kardeşsin Merak ediyorum.

Her iki seçeneği de sevmiyorum. telefonumu kapatıyorum

Yorgunum, ama uyku kilometrelerce uzaktaymış gibi geliyor.

Matthew'den de kilometrelerce uzakta olmalı, çünkü o yatakta uzanmış, tavana bakıyor.

Eve geldiğimden beri bana hiçbir şey söylemedi. Ona hiçbir şey söylemedim. Emma ile bulduğum barış anı kilometrelerce uzakta görünüyor.

Yatak odam bu endişeli sessizlik küpüne dönüştü. Yastığımı ve battaniyemi alıp kanepede uyumak istiyorum ama evin diğer tarafında ya da bodrumda olma fikrinden hoşlanmıyorum.

Otobüsle ilgili sorununu anlamıyorum. Neden karanlıkta saklanıp beni izlediğini anlamıyorum.

Bıçağı ya da kilitli kapıyla ilgili soruyu ya da onu neden gizlice dışarı çıkmaya çalışırken bulduğumu anlamıyorum.

Başımı çevirip ona bakıyorum. Sesimi yumuşak tutarım. "Hey. Bıçağa neden ihtiyaç duydun?"

Matthew hiçbir şey söylemiyor.

"Kapıdan çıkmaya çalışıyordun, bu yüzden Geoff ve Kristin'e zarar vereceğini sanmıyorum."

Hiç bir şey.

"Biriyle mi buluşacaktın? Birinin *peşinden* mi gidiyordun ?"

Hiç bir şey.

Bu çok yorucu. iç çekiyorum. "Beni duyduğunu biliyorum."

Hiç bir şey.

İç çekiyorum ve doğrudan ona bakmak için bir dirseğimin üzerinde yuvarlanıyorum.

Matthew kendini doğrultuyor. Yataktan fırlamaya hazır görünüyor. Nefesini duyabiliyorum.

Ama hareket etmiyorum ve o olduğu yerde donuyor. Beni izliyor, gözleri pencereden ay ışığında parlıyor.

"Sana seninle uğraşmayacağımı söylemiştim," diyorum ona.

Hareket etmiyor. Sürpriz sürpriz. İkimizden biri uyuyacaksa bu yatak odasında kalamam.

Telefonum bana saatin gece yarısını geçtiğini söylüyor. Declan hala ayakta olabilir.

tereddüt ediyorum.

Üç gün önce, tereddüt etmezdim.

Kendimi aşmam gerekiyor. Ona mesaj atıyorum.

Rev: Uyanıksın?

Tam bir dakika bekliyorum, kalbim çarpıyor ama cevap vermiyor.

Onu ararım.

Üçüncü çalışta cevap veriyor ve çok açık bir şekilde uyuyordu. Sesi yavaş ve uyuşuktur. "Rehhv?"

"Gelebilir miyim?"

"Evet."

Yeterince yakın. aramayı sonlandırıyorum. Matthew hala beni izliyor. Bu beni çıldırtıyor.

yorganımı geri atıyorum. "Şanslısın," diyorum ona. "Yatak odası tamamen senin."

Bahçemizi yalınayak geçiyorum ve arka kapıdan içeri girmek için gizli anahtarı kullanıyorum. Yavaşça kapatmaya dikkat ediyorum çünkü yapışıyor ve gıcırıyor. Declan'ın ailesi burada olmamı umursamıyor ama gece yarısından sonra ortaya çıkmak, cevaplamak istemediğim soruları davet ediyor. Karanlık evin içinden gizlice giriyorum ve yatak odasına giden basamakları çıkıyorum.

Zaten geri uykuya daldı.

"Hey," diye fısıldıyorum. "Ara."

Yerini değiştiriyor ve elini yüzünün üstünde gezdiriyor. "Hey."

Anne babasını uyandırmamak için kapısını kapattım, sonra duvara yaslandım. "Seninle konuşmam lazım."

Gözleri açılmıyor. "Uyanığım." Zar zor. "Havalı yatağı ister misin?"

"Numara." Beynim yüksek hızda ilerliyor, uyku yolunu uzakta bırakıyor.

"Kay. Burada." Başının altından bir yastık çıkarıp yatağın diğer tarafına fırlattı.

Küçüklüğümüzden beri aynı yatağı paylaşmamıştık ama bu kadar rahat bir şekilde yastığı fırlatması arkadaşlığımızın bir kanıtı.

Yastığı kaldırdım ve bağdaş kurarak yatağa oturdum, sonra duvara yaslandım. Sesimi alçak tutuyorum. "Seni uyandırdığım için üzgünüm."

tekrar uykuya daldığını anlamam bir dakikamı aldı .

Yine de sorun değil. Bu ev şu anda benimkinden çok farklı. Declan'ın odası endişe ve güvensizlik yerine sessizlik ve uykuyla doludur. Birkaç dakika karanlıkta oturdum ve sıkıca sarılmış düşüncelerimin çözülmesine izin verdim.

"Rev?"

aşağı bakıyorum. Declan kafa karışıklığı içinde bana gözlerini kırptı.

"Ne zamandır buradasın?" diyor, sesi boğuk.

Başka bir gece olsa bunu çok komik bulurdum. "Uzun değil."

Gözlerini ovuşturur, sonra saate bakar. "Neler oluyor?"

Soruyu sorar sormaz, son birkaç gündür birbirimizden ne kadar uzaklaştığımızı anlıyorum. Hepsi küçük bir sır yüzünden. "Matthew beni izlemeyi bırakmayacak. Bu beni çıldırtıyor."

"Seni nasıl izliyorum?"

"Sadece... beni izliyor. Beni endişelendiriyor."

"Devam etmek." Declan tekrar gözlerini ovuşturdu. "Henüz yeterince uyanık değilim."

"Ve bir kızla tanıştım. Bir çeşit."

"'Bir çeşit' mi dedin?"

"Bir kilisenin arkasında buluşmaya devam ediyoruz."

Bu konuşmayı takip etmekte zorlanıyormuş gibi bana bakıyor. "Rev."

"Odanın bana şu anda neyi hatırlattığını biliyor musun?"

"Şu anda ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden hayır."

"Mezmurlardan biri. 'Fırtınayı bir fısıltı gibi susturdu; denizin dalgaları sustu.' "Sadece sessizliğin tadını çıkarmak için bir an duraksıyorum. "Bütün gece beynim bir savaş bölgesi oldu. Şimdi buradayım ve ortalık sessiz."

"Buraya kendin geldin, Rev. Ve sessiz çünkü ben uyuyorum. Allah'tan değil."

kaşlarımı çattım. "Neden hep bunu yapıyorsun?"

"Kanka. Gerçekten." İfadesi, inanmama ve kızgınlık karışımıydı ama en azından daha uyanık görünüyordu. Dolabın üzerindeki saate bakıyor. "Sabah neredeyse bir. Din hakkında tartışmak mı istiyorsun?"

"Numara." Ama şimdi bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum. Ay ışığının aydınlattığı sokağa bakmak için ondan başka yöne bakıyorum. Acaba Matthew uyuya mı kaldı?

Acaba kaçma şansını değerlendiriyor mu?

Declan içini çekti, sonra doğrulup yastığını da duvara dayadı. Derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi. "Kilisenin arkasında bir kızla tanıştığını mı söyledin?"

"Unut gitsin."

"Rev, yemin ederim..."

"Sorumu cevapla." Ona bakmak için dönüyorum. Onun gözleri hala ağır kapaklı, saçları tutamlar halinde duruyordu. O gömleksiz ve umurumda olmasa da -aslında, onunla rahat etmesine imreniyorum- kafamda sürekli duyduğum tek şey Emma'nın hey , *çünkü harika bir vücudun var dediğimi söyleyen sesi.*

Gerçekte, vücudum babamı yüzüstü bıraktığım tüm yolların bir kanıtı.

"Ne sorusu?" diyor Declan.

"Neden hep bunu yapıyorsun? Neden hep..." Doğru kelimeyi arıyorum. " *Döner* . Tanrı, İncil ya da somut olmayan herhangi bir şey hakkında konuştuğumda."

"Gidip yatağında uyuyabilir miyim ve bu tartışmayı yalnız yapabilir misin?"

cevap vermiyorum Öfke göğsümde birikmeye başlıyor, görmezden gelemeyeceğim yavaş bir yanma.

Kapı kolu tıklar ve döner ve Declan'ın üvey babası Alan, kafasını odaya uzatır. Harika bir ilişkileri yok ama birbirlerine tahammül etmeyi öğrendiler. Beni yatakta otururken gördüğünde tam bir duble çekiyor. "Rev. Ne zamandır buradasın?"

On dakika iyi geçecek bir cevap değil. omuz silkiyorum. "Bir süre."

Daha iyi bir cevap isteyecek gibi görünüyor, ama sonra yüzünü buruşturup koridora bakıyor. "Declan, anneni hastaneye götürüyorum. Kasılmaları olduğunu düşünüyor."

Herhangi bir tavır Declan'ın yüzüne *düşüyor*. Gözleri genişliyor. "O iyi mi? Giyinebilirim."

"Hayır, hayır, burada kal. Emin değil. Sadece kontrol edeceğiz. Çok bekleyecek." Duraksadı ve ifadesi yumuşadı. "Sana mesaj atıp neler olduğunu anlatacağım. Peki?"

"Evet. Peki."

Alan kapıyı kapattı ve sessizliği tekrar aramızda hapsetti.

Declan kırmaz. Arkadaşlığımızda bir kıymık daha var ve bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Üzgünüm," diyorum sessizce. "Buraya kavga çıkarmaya gelmedim."

"Rev-" Sözlerini kesiyor ve iç çekiyor. Yatağının yanındaki çekmeceyi açıp bir kutu turuncu Tic Tacs çıkardı. Bir avuç döküyor. "Sigarayı bırakmamı sağladığı için Juliet'ten nefret ettiğim günler var."

Elimi uzatıyorum ve benim için biraz döküyor. "Hayır, yapmıyorsun."

"Güven Bana. Yaparım." Onları ağzına atıyor. ben de aynısını yapıyorum Bir süre çırpınıyoruz.

Sonunda, "Orada ne olduğunu bilmiyorum. Biliyorsun, Tanrı olayıyla çok zorlandım. Özellikle babamdan beri... Kerry öldüğünden beri."

Onun kızkardeşi. Beş yıl önce, Declan'ın babası sarhoş olup bindikleri arabaya çarptığında öldü. Declan, olaydan beri babasını görmedi, ama tüm bunların sorumluluğunu hissettiğini biliyorum.

Babası hapiste olduğu için onu görmemiştir.

Declan bana baktı. "Ve biliyorsun, bunların herhangi birine nasıl *inanabildiğini* anlamıyorum. Babanın yaptıklarından sonra." Başka

bir duraklama. "Ama *amacım saptırmak değil* . Senin için önemli. Bu konuda bir eşek olmama gerek yok."

Duruyor, ama söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor, o yüzden bekliyorum.

"Bileğinde o yara izi var" diyor. "Yarım dairelere benziyor."

çok hareketsiz giderim Bahsettiği yara izini biliyorum.

aldığımı hatırlıyorum.

yedi yaşındaydım. İki gündür oruç tutuyorduk. O kadar acıkmıştım ki yemek düşüncesi başımı döndürdü. Hafızası bile bulanık.

"Lütfen," dedim babama. "Lütfen biraz yemek yiyebilir miyiz?"

Ocağı açtı.

Ve aptalca bunun bir şeyler pişireceği anlamına geldiğini düşündüm.

"Rev." Declan'ın sesi yumuşaktı. "Bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz."

Elim bileğimi sıkıca kavradı ve yara izini iki kat kumaşla kapladı. nefes almıyorum. Babamın bana yaptığı son şeylerden biriydi.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. Parmaklarıma bakıyorum. "Peki ya?"

"On beş yaşına gelene kadar bu yara izini neyin yarattığını anlamadım. Bir ocakta bir bobin brülörü, değil mi? Diğer her şeyi biliyorum, ama bunu -bunu anlayarak- hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim, Rev. Geoff'a onu nerede bulacağını sordum. Onu öldürmek istedim." Konteyneri öldürmek istiyormuş gibi daha fazla Tic Tac sallıyor. "Lanet olsun, bunu düşünmek bende onu *hemen şimdi bulup öldürme isteği uyandırıyor* ."

"Geoff'a mı sordun?" ona bakıyorum. "Bunu bana hiç söylemedin."

"Bana yapmamamı söyledi. Seni üzeceğini söyledi."

Hiç bilmediğim bir konuşma yaptıklarını duymak çok garip. "Ama o yara - en kötüsü bu bile değil."

Kabı komodinin üzerine fırlattı ve üzerimde döndü. "Aman Tanrım. Benimle dalga mı geçiyorsun? *Hepsi* en kötüsü, Rev. Hepsi! Kısa kollu gömlek bile giyemiyorsun! Hiç havuza girdin mi? Geoff ve Kristin'in son on yılda bir kez bile sahile gitmek istemediklerini söyleyemezsin. Okyanustan iki saat uzaktayız! Ve o pislik sana yaptığı her şeyin Tanrı'nın işi olduğunu söyleyerek kendini savundu ve sen bir şekilde bunun doğru olduğuna inanıyorsun. Tanrı'nın seni ondan kurtardığını düşünüyorsun. Evimde biraz huzur ve sükunet buluyorsun ve Tanrı'nın seni buraya getirdiğini düşünüyorsun. Bunun neye benzediği hakkında bir fikrin var mı?"

çekiniyorum.

"Rev" diyor. "Tanrı'ya inanmak istiyorsan, tamam. Eğer teolojiyi tartışmak istiyorsan, tamam. Daha yüksek bir gücün size biraz koruma sağladığına inanmak istiyorsanız, *tamam* . Ama vücudundaki her iz - bunu baban yaptı. *baban* . _ Sana yaptıklarından kurtuldun. Kendini oradan çıkardın. Ve *bu* gece buraya kendin geldin. Sen, Rev. Bunu sen yaptın."

nefes alamıyorum. Bunları bana hiç söylemedi. Sanki taştan yapılmışım gibi hissediyorum ve Declan bana bir keskiyle vurdu ve yüzeyimde çatlaklar oluşturdu.

Ve aniden, ona mektuptan bahsedemeyeceğimi anladım. E-postalar hakkında. Bu aksam olmaz. İlk e-postayı neden gönderdiğimi anlamayacak. Neden devam etmesine izin verdiğimi anlamayacak.

"İyi misin?" diyor.

Nefesim titriyor. "Prodigal Oğul'un hikayesini biliyor musun?"

"Aman Tanrım. Rev—"

"Öyle mi?"

İç çekiyor. "Her şeyi hatırlamıyorum."

Bu yüzden ona hikayeyi anlatıyorum.

Dinliyor. Bitirdiğimde, "Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"
Diyor.

"Ben hangisiyim?" nihayet soruyorum.

"Rev-"

"Babamda kalmadım. Yani açıkçası sadık bir oğul değilim."

"Kanka."

"Ama bu ona geri dönersem beni kollarını açarak karşılayacağını
mı söylüyor? O oğul ben miyim?"

"Şu anda kendini dinliyor musun?"

"Numara." onu inceliyorum. Sesim kırılmaya bir nefes uzaklıkta.
"Yardım et, Dec. Ben hangisiyim?"

Gözleri karanlık ve ciddi. "Hiç biri. Söylememe ihtiyacın olan şey
bu mu? Sen de oğlum değilsin."

"Ancak-"

"Bencil değilsin. Parasını isteyip de giden oğul olmayacaksın. Ve
sen kinci değilsin. Kimseye, hatta *olması gereken kişiye bile*
kızılmıyorsun."

yine ürperiyorum. "Anlamıyor musun? Biri ya da diğeri
olmalıyım."

"Hayır, yapmıyorsun! Seni aptal, hikayede üç kişi var."

"Ne?"

"İkiniz de oğul değilsiniz, Rev. Eğer herhangi biriyseniz,
adamsınız Çocuklarının tam bir ahmak gibi davranmasını izleyen,
orada kollarını açarak onları affetmek için."

Söyleyecek söz bulamıyorum. Ona boş bakıyor olabilirim. Bu
benzetmeyi defalarca okudum, asla üçüncü bir bakış açısı
düşünmedim. Ama tabii ki orada. Bu çok açık.

Declan yastığını duvardan çekip kabartıyor ve tekrar uzanıyor.
Esnedi. "Şimdi. Bana kızdan bahset."

[onbir](#)

[Emma](#)

17 Mart Cumartesi 3:22

Gönderen: Ethan_717

Kime: Azure M

Sapık gibi görünmek istemem ama seni görmedim. Umarım annenle her şey yolundadır. Geceye imza atıyor.

İnternet geri döndü. Yönlendiricimin önündeki yanıp sönen ışıklarla uyanıyorum.

Telefonumun ön yüzünde 5Core mesajını gördüğümde neredeyse tıklamaya korktum. Tanrıya şükür, sadece Ethan'dı.

Bu, imzalamak istemiyorum dedi. Henüz Nightmare ile uğraşmak istemiyorum. Onu engellemem gerektiğini biliyorum ama bir on dakika daha bekleyebilir. Kahve bulmak için aşağı iniyorum.

Annem oturma odasında yoga yapıyor. Yanındaki hoparlörden taşra müziği fişkırıyor ve bunu eğlenceli buluyorum. Asla sakın bir şey dinlemez. Sanki dikkatli olması gerektiği zaman bile aksi olmak zorundaymış gibi.

Dhanurasana denen bu pozda, karnının üzerinde, kolları ve bacakları kıvrılarak sırtında buluşuyor. Ortaya çıkmayı bırakabileceğimi anlayana kadar her cumartesi bana bunu yaptırırdı.

"Erken kalktın" diyor. "İyi bir uyku çek?"

Kaşlarımı çatıp mutfağa gidiyorum. Bir kazı olmamalı, ama öyle. Demek istediği, *oyun oynamadan iyi bir gece uykusu çekmek mi?* Kahveyi bardağa döküyorum.

"Bana katılmak ister misin?" o arar.

"Omurgamı olduğu gibi seviyorum, teşekkürler."

"Geri dönüşümün kaldırırma çıkması gerekiyor."

Bu bir istek değil - ama aynı zamanda öyle. Bunu yapmak istemiyorum ama aynı zamanda Verizon'u arayıp interneti tamamen kapatmasını da istemiyorum. Kahveyi tezgahın üzerine bırakıp garaja gidiyorum. Büyük sarı çöp kutusu, annemin BMW'sinin yanında duvarın yanında duruyor.

Babamın arabası orada değil.

Ha. Bundan ne yapacağımdan emin değilim.

Geri dönüşümü kaldırırma sürüklüyorum, sonra tekrar içeri giriyorum.

Annemle özellikle babam hakkında konuşmak istemiyorum, bu yüzden kahvemi alıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"Bunu içmemelisin!" o arar.

"Peki!" Geri ararım. Sonra kendimi kupamla odama kapattım.

Dizüstü bilgisayarımı açıp iMessage'a giriyorum.

Babama bir mesaj gönderecektim ama Cait'le son mesajlarım tam orada sessiz bir yargıda duruyor.

Davet için teşekkürler. Sanırım yatağa gidiyorum.

Şimdi ona mesaj atıyorum.

Emma: Hey. Oradasın?

Cait: Evet. Ne yapıyorsun?

Gerçekten *bu kadar* şok edici mi? kaşlarımı çattım.

Emma: Annem gibi konuşuyorsun.

Cait: Saat 7:30. Genelde öğlene kadar senden haber almıyorum.
Emma: TAMAM.

Hiçbir şey söylemiyor. Ne demesini beklediğimi bilmiyorum.
Bu duyguyu sevmiyorum.
Babama yeni bir mesaj başlatıyorum.

Emma: Baba. Erken çıktın. ♥

Beklerim. Ve bekle. Ve bekle.
Cevap vermiyor.
Cait'ten yeni bir mesaj belirir.

Cait: İyi misin?

Emma: Bilmiyorum.

Cait: İyi olup olmadığını bilmiyor musun? Bana mesaj attın. Neler oluyor?

ona cevap vermiyorum iMessage'ı kapatıyorum. Benim sorunum ne bilmiyorum.

OtherLANDS'ın yüklenmesi bir dakika sürer. Nightmare'den yeni mesaj yok. Hesabını kendi haline bırakıyorum. Belki de onu engellemek yanlış bir stratejiydi. Belki de ona hak etmediği ilgiyi gösteriyorum. Onu görmezden gelmek daha iyi olabilir.

Telefonum çalışıyor.

Ekranı kontrol ediyorum. Cait.

Yüzüğü susturmak için düğmeyi kaydardım.

Ben çok korkunç bir arkadaşım.

Son saniyede cevaplamak için çubuğu kaydardım.

"Hey."

"Hey," dedi geri, sesi alçaktı. "İyi misin?"

"İyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor."

"Evet? Sesim tam olarak neye benziyor Cait?"

Bir anlığına sessiz. "Kızgın konuşuyorsun."

"Kızgınlım."

"Peki. Bana kızgın mısın?"

"Sanmıyorum."

"Öyle *düşünmüyor* musun?"

"Söylediğim her şeyi tekrar edecek misin?"

"Em?"

Telefonda kaşlarını çattığını neredeyse duyabiliyorum. "Sana kızgın değilim Cait." Neden olacağımı bile düşünemiyorum. Yanlış bir şey yapmadı. Ve kesinlikle onu kıskanmıyorum.

Nedense bu iyi bir duygu değil.

"İnternet hala kapalı mı?" diyor Cait. "Annene kızgın mısın?"

"Numara. Tekrar açtı. Muhtemelen kendisi için."

Birkaç sessizlik daha. "Gelmek ister misin?"

"Numara."

"Gelmemi ister *misin* ?"

Belki. Bilmiyorum. "Önce uyanmayı bitirmeliyim."

İç çekiyor. " *Başka bir şey* mi oldu? Ben sadece... Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Babam evde değil ve bu doğru gelmiyor. Annem sürekli benim durumumda. Oyunum aracılığıyla bana tuhaf mesajlar gönderen bir tuhaf var. Gece geç saatlerde oyun oynamaktan başka bir işe yaramayan tembel biriyim.

"İyiyim," diyorum. "Ben sadece PMS yapıyorum."

"Annem çikolatalı krep yapıyor" diyor. "Gelmek istemediğine emin misin?"

"Tabiki o." Eminim Cait ve ailesi güzel bir hafta sonu kahvaltısını paylaşmak için sıraya gireceklerdir. Ailem tartışmadan aynı odada bile olamıyor.

"Söylediğim her şeye keskin bir dönüş yapacak mısın?" diyor Cait.

"Belki. Konuşmaya devam et."

Bunu bir şaka olarak söylüyorum, ama bunun yerine, tam olarak söylediğim her şey gibi çıkıyor.

"Annem beni çağırıyor," dedi teslim olmuş bir şekilde. "Gitmek gerek."

"Bekle," diyorum.

"Ne?"

Özür dilemem gerekiyor. Bence.

Bu çok karmaşık hale geldi. Neden her şeyi Cait'ten çıkardığımı bilmiyorum.

Kapatmasını istemediğimi biliyorum. Telefonu kapatırsa, annemin insafına kalırım. Ethan sabah 3:30'da hala çevrimiçiye uyanık olmayacak ve ben Nightmare ile şansımı denemek istemiyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu gece Rev Fletcher'ı görmem gerekiyor."

Bir anlık şaşkınlık sessizliği var. "Randevu gibi?"

"Bir çeşit."

"Buna mı bu kadar takıldın?"

"Numara. Belki." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Hiçbir fikrim yok Cait."

"Bu nasıl oldu?"

duraklıyorum. "Onunla tekrar karşılaştım. Konuştuk."

"Sana iki kelimedenden fazla mı söyledi?"

Zor bir çocukluk geçirdim.

"Evet. O... Sanırım yanlış anlaşıldı. Bence bir sebepten dolayı sessiz."

Sesi alaycı oluyor. "Gerçekten Azrail olmadığını mı söylüyorsun?"

"Yapma."

"Tanrım, Em. Sadece şaka yapıyorum." Duraklıyor. "Bana 'tarih' tipi gibi gelmiyor."

"Kilisenin arkasında buluşuyoruz." Kulağa nasıl geldiğini anlıyorum ve yanaklarımı ısıtıyor. "Konuşmak."

"Vay canına, kulağa inanılmaz derecede kabataslak gelmiyor."

"Bu - bilmiyorum. Çok düşünceli."

"Sanki sana hediyeler mi veriyor?" Kafası karışık.

"Numara! Hayır. Yani, düşündürücü. Hissediyor - bilmiyorum Cait." Yastıklarına sırtımı yaslıyorum. "Gerçek hissediyor."

Şimdi uzun bir sessizlik var.

"Hala orada mısın?" Diyecek kadar uzun.

"Evet. Bence bu ilginç bir açıklama." Duraklıyor. "Bana kızmanı istemiyorum ama..."

"Ama ne?"

"Bence bu iyi bir açıklama." Başka bir duraklama. "Bence gerçek birine ihtiyacın var, Em."

Bu, bende çıkmak istememe neden oluyor.

Aslında, ağlamak istememe neden oluyor. "Sanırım benim de gerçek birine ihtiyacım var," diyorum.

Sesimdeki duyguyu duymuş olmalı çünkü "Gelmemi istemediğine *emin* misin?" diyor.

Evet, anlıyorum. Yaparım. çok çaresizce yapıyorum.

Hiçbir şey için umutsuz olmayı sevmiyorum. Koklayıp kendimi toparlıyorum. "Hayır," diyorum. "Kardeşlerin tüm krepleri yemeden önce gitmene izin vereceğim."

ON İKİ

devir

17 Mart Cumartesi 04:09:29

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: Hayal kırıklığı

Derslerini hatırlıyor musun? Belki de çok gençtin.

İşte iyi hatırladığım Atasözleri'nden biri. "Bir kimse babasına ya da annesine söverse, lâmbası zifiri karanlıkta söndürülecektir."

E-posta beni uyandırmıyor, ama onu bulduğumda küçük bir sabah sürprizi oluyor. Babam hiç uyur mu?

Kristin bana sabah 8:00'de mesaj atıyor, bir saattir pencereden dışarı bakıp güneşin doğuşunu izliyorum.

Anne: Lütfen bana Declan'da olduğunu söyle.

Rev: Evet. Üzgünüm. Not bırakmalıydı.

Anne: Bir şey mi oldu?

Buna nasıl cevap vermeliyim?

Rev: Hayır. Her şey yolunda.

Dudağımı ısırıyorum, bekliyorum. Geri yazmıyor.

Matthew gitmemiş olmalı, çünkü eminim bundan bahsederdi. Rahatlamam gerekiyor ama hissetmiyorum. Ben de korku hissetmiyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum.

Declan yanımda horlamaya devam ediyor ama tekrar uyuyamam. Yataktan kalkıyorum ve sabahın loş ışığında oturup düşünerek masa sandalyesine geçiyorum.

Babamın e-postası mide bulandırıcı olmamalı, ama öyle. Keşke Declan'ın tavrından, otoriteyi kırma konusundaki rahatlığından bir parça alabilseydim. Declan için hiç tereddüt etmeyecekti. Kamerayı çevirirken kendi özçekimini yapar ve bununla cevap verirdi.

Otoriteyi kırmayı sevmiyorum. Nedenini anlamak için psikoloji diplomasına ihtiyacınız yok: babanız bir kuralı çiğnediğiniz için size işkence yaptığında, bunu bırakmak zor.

Ama bu işin sadece bir yanı. Babam her zaman korkunç değildi. Onun övgüsünü kazandığımda, beni yaşayan en sevilen çocuk gibi hissettirdi. Özlemeyi öğrendim.

Şimdi onu istiyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Declan hiçbir uyarıda bulunmadan yuvarlanır ve gözlerini ovuşturur. Beni koltukta otururken buldu. "Uzun zamandır mı ayaktasın?"

Gözlerim komodinin üzerindeki saate kaydı. Neredeyse dokuz oldu. "Evet."

"Beni uyandırmalıydın."

"Sorun değil." Duruyorum, sesimi alçaltıyorum. "Alan ve annen biraz önce döndüler. Hayır Bebek."

Oturur ve kapıya bakar. "Uyandılar mı?"

"Sanmıyorum. Kapılarının kapandığını duydum."

"Peki." Yüzünü tekrar ovuyor. "On dakikaya ihtiyacım var. Kahve yapmaya gitmek ister misin?"

İyi. Bir görev. Bir göreve ihtiyacım var. "Elbette."

Onun mutfağında kendi yolumu bildiğim kadar yolumu da biliyorum. Beyaz dolaplar, yapışan çekmece, çekersen yerinden çıkacak tek gevşek kol. Bunu gözlerim kapalı yapabilirdim. Kahve yapmak hiç zaman almıyor.

Hangi berbat.

E-postayı tekrar okudum. Ayeti ezbere biliyorum. Babamın favorilerinden biriydi.

Ekranın parçalanmasını izlemek için bu telefonu ellerimde döndürmek istiyorum. Daha da kötüsü, geri yazmak ve son üçünü görmezden geldiğim için af dilemek istiyorum.

Kolumu geriye kaydırıyorum ve parmaklarımı deriye yanmış yayların üzerinde gezdiriyorum. Her şeyi hatırlamıyorum ama sobayı hatırlıyorum. Acı o kadar güçlüydü ki acıdan da öte oldu: kulağımda bir çığlık, gözlerimdeki en parlak ışık. Acıyı *tadabiliyordum*.

O güne kadar babamdan hiç kaçmadım.

Beni yakaladı tabii. yedi yaşımdaydım. Beni yakaladı ve o kadar sert döndürdü ki ön kolumda rotasyonel bir kırılmaya neden oldu.

O beni yakalamadan önce dışarı çıktım. Çıglıklarım çok dikkat çekti.

Bu ve kendi üzerime kusmuş olmam gerçeği.

"Rev."

Zıplıyorum ve kolumu aşağı çekiyorum. Declan mutfak kapısında duruyor.

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim olmasa da, Kahve neredeyse hazır, dedim.

Mutfağa gelir ve bir dolaptan çelik kupaları indirir. "Seninle ilgili başka bir şey var."

Şaşkınlıkla ona göz kırpmıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama biz uyuyakaldığımızda iyiydin ve şimdi bir enkazsın."

Haklı ama buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Çekmecedan bir kaşık çıkarır, sonra her iki bardağa da müstehcen miktarda krema ve şeker döker.

Karıştırmayı bitirince bir tanesini bana uzatıyor. "Anlatmak ister misin?"

"Numara."

"Tamam o zaman hadi."

Arkasını dönüp arka kapıya yöneliyor, benim takip etmemi bile beklemeden.

onun peşinden giderim. Hava soğuk, sadece bir parça sıcaklık geliyor. Bulutlar gökyüzünü kalınlaştırır ve nem daha sonra bir yağmur fırtınası vaat eder. "Haydi, ne?"

Declan bahçelerimiz arasındaki kapıyı açmak için duruyor. Bana dönüp bakıyor. "Kilisede tanıştığın kız seni bu kadar kilitlemiyor. Onu zar zor tanıdığını söylemiştin."

hareket etmiyorum. "Evet, yani?"

Mandal verir ve o iter. "Yalnızca bir değişken daha var."

Bir ürperti omurgama kilitleniyor. E-postaları bir şekilde çözdü mü? "Bir tane daha - ne?"

"Sanırım Matthew ile tanışmam gerekiyor." Sonra verandadaki basamakları hızla çıkıyor ve benim yetişmemi beklemeden sürgülü kapıdan giriyor.

Ah. Vay *canına*.

Avluyu geçmem gereken on saniye içinde bunun nasıl olacağını düşünüyorum. Hayal edebildiğim her senaryo kötü biter. Mutfığa girdiğimde, Declan'ı Matthew'u köşeye sıkıştırırken bulmayı umuyorum, Kristin ve Geoff ellerini ovuşturup durması için yalvarıyorlar.

Ama gerçekten arkadaşımı -ve ailemi- bundan daha iyi tanıyor olmalıyım. Declan tezgahdaki tabaktan bir dilim domuz pastırması aldı ve mutfak sandalyelerinden birine düştü. Kristin'in sobanın

yanındaki raflarda soğutan iki kiş var. Matthew ortalıkta görünmüyor.

"Annen nasıl hissediyor?" Kapıdan içeri girdiğimde Kristin Declan'a soruyor.

Bana tuhaf bir bakış attı ama Declan hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor. "O iyi," diyor. "Alan dün gece onu hastaneye götürdü ama hiçbir şey olmadı."

"Yaklaşıyor olmalı."

"Bir bebeğın ağlamasını dinlemek zorunda kalmamak için buraya taşınacağımı söyledim." Bir parça domuz pastırması daha alır. "Ama sanırım Rev'in zaten bir oda arkadaşı var."

"Belki takas edebiliriz," diyorum. "Ağlayan bebekler umurumda değil."

Kristin aramıza baktı ama yorumun gitmesine izin verdi. Taşan lavabodan yıkamak için bir tava alıyor. "Rev'in uzun süredir bir oda arkadaşı yok. Bu öğleden sonra diğerk yatak odası için ikiz yatak alacağız. Beşiğı ve salıncaklıyı şimdilik garaja koyacağız."

İyi.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez kaşlarımı çattım. Herkesi açık kollarla karşılamak için çok fazla.

"O nerede?" Soruyorum. Bir talep gibi geliyor. Ya da bir tehdit.

"Duş almak." Kristin tavayı ve bulaşık havlusunu uzatıyor. "Bunu kurutun, lütfen."

Yapıyorum ve bir sonraki yemeğre geçiyor. Hareketlerim gergin ve zorlamalı.

Bana neler olduğunu anlat, dedi sessizce.

"Bilmiyorum."

Sözleri söyler söylemez ne kadar doğru olduklarını anlıyorum. Neler olduğunu *bilmiyorum*. Ne demem gerekiyor? Matthew gecenin bir yarısı benimle konuşmayacak. Sanırım beni çalışırken izliyor olabilirdi. Ben ve Declan'la okula gitmek istemiyor.

Kulağa çok... *çocukça geliyor*. Belki brokoli yemek ya da odamı temizlemek için sızlanabilirim.

Kristin bir sonraki tavayı yıkarken bana bakıyor ve kurutmam için bana uzatıyor. Sesi sakın, itirazsız. "Bir şey mi oldu?"

Kristin her zaman insanları konuşturmak için bu sihirli yola sahipti ve şimdi de bir istisna değil. bazen onunla dalga geçiyorum muhasebeci yerine terapist olmalıydı. İkisiyle de harika bir ilişkim var ama Kristin ile her şeyi sıcak bir şekilde kabul etmesi, babamın e-postalarını sır olarak saklamayı çok zorlaştırıyor.

Söylediğim hiçbir şey için beni yargılamayacağını bildiğim halde bir nefes alıp bir an tutuyorum. "Matthew beni sinirlendiriyor."

Tezgahın karşısında başka bir damlama tavası uzanıyor. "İlginç."
"Niye ya?"

"Çünkü yarım saat önce burada oturmuş, senin onu sinirlendirdiğini söylüyordu."

Ellerim bulaşık havlusu ile hareketsiz. "Neden *onu* sinirlendiriyorum?"

"Söylemedi." Duraksadı, sonra başka bir tabak uzattı. "Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Dün gece zar zor hareket ettiğimde Matthew'un tepkisini düşündüm. Son iki gün içinde söylediklerini ve söylemediklerini yeniden hizladım. Geoff, bu yıl şimdiye kadar dört farklı koruyucu aileye girip çıktığını söyledi. Sonuncusunda Matthew'un kavga çıkardığını söyledi. Bütün bunları sorunun Matthew olduğu anlamına geliyordu.

Varsayımlarımı düzeltmek için hiçbir şey yapmamış gibi.

Declan yanılmıştı. Ben tamamen küskün bir oğlum.

Hey, dostum, dedi Declan ve sesinin tonu yeni biriyle konuştuğunu söylüyor. "Biraz pastırma ister misin?"

bakmak için dönüyorum. Matthew gölgeli koridorda dolaşıyor. Islak saçları geriye taranmış, bu onu daha da genç gösteriyor, yüzündeki morluklar daha belirgin.

Bakışları benden Declan'a ve geri döndü. Sonra Kristin'e.

"Bir sürü kaldı," diyor parlak bir şekilde.

"Hayır teşekkürler." Dönüyor ve koridorda gözden kayboluyor.

Kristin'e kuru tavayı verip başka bir ıslak tabak alıyorum. O hiçbir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Declan sandalyesinden kalkar ve biraz daha domuz pastırması almaya gelir. Sesini alçak tutuyor. "Rev. Gerçekten. O çocuğu kırk pound gibi aldın."

"Beni bu şekilde sinirlendirmiyor."

"Başka nasıl bir yol var?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Kristin, başka bir havluyla birlikte Declan'a damlayan bir ölçü kabı tutuyor. "Bütün pastırmayı yiyeceksen, bulaşıklara yardım edebilirsin."

Ağızına bir parça daha atıyor ve tabağı hemen alıyor. "Bunu yüzüne kim yaptı? Kahretsin, öyle görünseydim, ben de senden korkardım."

"Kapa çeneni."

"Şaka yapmıyorum."

Bir çerez kağıdı kurutuyorum. Gerilim omuzlarıma yeniden yerleşti. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Bu öğleden sonra mobilyaların taşınmasına yardım eder misiniz?" diyor Kristin. "Babam kabul etmeyecek ama sırtı onu yine rahatsız ediyor."

"Tabii," diyor Declan. Onun onuncu pastırması olması gereken şeyi alır. "Beni beslemeye devam et, bütün evi taşıyacağım."

"Anlaştık mı. İsterseniz şimdi mobilyaları temizlemeye başlayabilirsiniz. İçeride bıraktığımız tek şey şifonyer."

ona bakmam Bulaşıkları kurutmaya devam ediyorum. Bütün gün mutfakta durup bulaşıkları kurutabilirim, eğer bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyorsa.

Declan kaseyi ellerimden zorla çekti. "Siparişlerimizi aldık. Hareket."

● ● ●

Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Matthew yardımcı olmuyor. Nereye gittiğini bile bilmiyorum. Muhtemelen yatak odamda saklanıyor.

saklanıyor .

Bunu sevmiyorum.

Utanc göğsümde canlı bir şey gibi kıvrılıyor. Babamın nasıl bir adama dönüştüğünü merak ettim. O adam. İstismar döngüsünü biliyorum ve ne zaman değişmeye başlayacağımı merak ederek saatler geçirdim.

Farkında olmadığım bir şey mi yaptım? Matthew bende onu sinirlendiren bir şey mi hissediyor? Mektubu bulduğum günü, karanlığın düşüncelerimi nasıl taradığını ve öfkemi Geoff ve Declan'a çevirdiğini düşünüyorum.

Endişelerimi fiziksel bir şeye gömmek için bir bahane bulduğuma sevindim. Bebek mobilyalarını temizlemek beklediğimden daha büyük bir iş, çünkü önce garajda yer açmamız gerekiyor, bu da plastik kutu giysi ve oyuncakları eve ve tavan arasına taşımayı gerektiriyor. Kristin, mobilyaları taşımadan önce garajdaki tüm tozu ve kiri süpürüp üflememizi istiyor.

Sonra Geoff Büyük Parti'den geri gelir ve *yeni* mobilyaları boşaltmamız gerekir.

İşimiz bittiğinde, öğleden sonra oldu ve biz pislik içinde olacağız. Kara bulutlar yuvarlandı, yağmur vaat ediyor. Declan elinde bir şişe

Gatorade ile arka bahçedeki çimenlere yığılır. Sırt üstü yatmış, gökyüzüne bakıyor.

Gök gürültüsü çatlakları. Yağmur damlaları düşer.

Hareket etmiyor. "Bu rakamlar."

Ben de hareket etmiyorum. Yağmur damlaları iyi hissettiriyor. Kendi Gatorade şişemle bağdaş kurup oturuyorum. Kapşonluyu saatler önce, nem çok fazla olunca çıkardım ama uzun kolluları tuttum. Sadece bir tane kısa kollu tişörtüm var. Hiç şortum *yok*.

"Bu gece Emma ile buluşmam gerekiyor," dedim ona.

"Kilisede başka bir ateşli randevu mu?"

"Kapa çeneni." Ona ondan bahsettiğimde yarı uykudaydı ama elbette bu ayrıntıyı hatırlayacaktır. "Ama evet."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

Cevabım çok kolay, çok gerçekçi olmalı, çünkü başını çevirip bana bakıyor. "Ondan *hoşlanıyor* musun?"

Düşüncelerimin dolambaçlı yolunu bulmaya çalışırken yağmur damlaları saçlarımda toplanıyor. Sorularının beni fazla zorlamadan zorlamasını seviyorum. Kendi duygularım beni içeriden pençelerken, savunmasızlık teklif etmesi hoşuma gitti.

Çillerini, örgülü saçlarını ve analitik gözlerini seviyorum. Dudaklarının yumuşak kıvrımı.

Declan bana Gatorade şişesiyle vurdu. "Evet. Ondan hoşlanıyorsun."

"Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sadece kendin ol."

"Teşekkürler, Bayan Vickers. Bunun için bir broşürünüz var mı?"

Declan üzgün bir ses çıkarıyor. "Dostum, bilmiyorum. Zamanın yarısında Juliet'in bana günün saatini vermesinin bir mucize olduğunu düşünüyorum." Yanaklarından yağmuru siliyor. "Muhtemelen ilişki tavsiyesi için en iyi kaynak değilim."

Belki değil, ama sahip olduğum tek kaynak o.

En uzun süre yağmurda oturuyoruz. Şimşek çakıyor, ama gök gürültüsünden önce bir süre.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyorum ona.

"Yemek için yaptım." Kristin bize öğle yemeği için erimiş ton balığı yaptı. Bence Declan, paayı kurtarabileceğini düŐünseydi gerçekten harekete geçerdi.

Arka kapı arkamızdan kayarak açıldı ve eve girip fırtınadan çıkmamızı söyleyenin Geoff ya da Kristin olduğuna eminim.

Bunun yerine Matthew'un sesini duydum. "Kristin içeri gelmeni söylüyor."

Ardından kapı kayarak kapandı.

i çekiyorum.

Declan oturur. Koluma vuruyor. "Eve gidiyorum. Git bunu düzelt."

"Bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyorum."

Bir an için sessizdir. "Tabii yaparsın. Legolarla nasıl oynanacağını hatırlıyorsun, değil mi?" Sonra yerden kıvrılıyor ve kapıya yöneliyor.

onüç

Emma

17 Mart Cumartesi 16:16
Gönderen: N1ghtm@re4
Kime: Azure M

Sorun nedir? Seni bir süredir görmedim. Hepsi bağlı mı?

Ve sonra bir resim var. Bu, bağlı ve bilinçsiz gibi görünmesi için Photoshop'lanmış avatarımın ekran görüntüsü. Ya da belki öldü. Mesajını kapatmak için parmağımı izleme dörtgenine çarpmadan önce anlamaya zahmet etmiyorum.

O kadar zor nefes alıyorum ki hiperventilasyon yapacağımdan endişeleniyorum.

Onu tekrar blokluyorum.

Kalbimin yavaşlaması gerekiyor.

Evde yalnız olduğum için mutluyum ama aynı zamanda değilim. konuşmayı hayal ediyorum.

Anne, bir adam bana avatarımın bir resmini gönderdi ve o tamamen bağlı.

Emma, sana teknolojiden uzak durmanı söylemiştim. Ne zaman öğreneceksin?

Ben yutarım. Hayır teşekkürler.

iMessage'a tıkladım. Babam hala cevap yazmadı.

Cait'le bu konuda konuşamam. Anlamayacaktı.

Sonra bu sabah Ethan'dan gelen mesajı hatırlıyorum. Çevrimiçi olabilir. Kulaklığımı takıp oyunuma giriş yapıyorum.

Hayır, o orada değil. Ama orada oynayıp oynamadığını görmek için Battle Realms'e geçiyorum.

Bingo! Ona bir ekip isteği gönderiyorum.

Hey, dedi, şaşırmış bir sesle. "Her şey yolunda mı?"

"Hey," diyorum. "Evet, sadece - aile dramı."

Homurdanıyor. "Her şeyi biliyorum." Bir ara. "Sesin üzgün geliyor."

Üzgünüm. Bunu geçmem gerekiyor. Bu değiştirilmiş bir ekran görüntüsü. Onları daha önce almıştım. "Bu iyi. İyiyim."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Tanrım hayır. Sadece oynamaya ihtiyacım var."

Ethan güler. "İşte benim kızım."

Onu zar zor tanıyorum ama sesini duymak beni daha az yalnız hissettiriyor. Oyun içinde, kulaklığım takılıyken asla yalnız değilim.

Derin bir nefes alıp oynamaya başlıyorum.

ondört

devir

Yedi yaşımdayken, Geoff ve Kristin'in evine ilk getirildiğimde, babamdan başka kimseye bakmamıştım. İnsanlar bana onu neden daha önce bildirmediğimi sordular ve bu benim için çok tuhaf bir soru. Size her zaman *doğru* olduğu öğretilen bir şeyi yapan birini nasıl şikayet edersiniz ?

Babam aptal değildi. Bunu şimdi biliyorum. Okulla ilgili ilk deneyimim Geoff ve Kristin ile yaşayana kadar olmadı - babam ondan önce bana evde eğitim vermişti. Bazen bir öğretmenin bir şeyi rapor edip etmeyeceğini merak ediyorum ama bundan şüpheliyim. Babamın, insanların onu sevmesini sağlayan tuhaf bir karizması vardı. Tanrı'nın bir adamı olarak onurlandırıldı ve saygı gördü. O zamanlar bunun farkında değildim ama onun kilisesi, insanların *organize* din olarak gördüklerinin bir uzantısıydı. İncil'i takip ettik, Tanrı'ya inandık, ama aslında *babamın* kilisesine aittik ve o zamanlar tek bildiğim buydu. yaşadığım her şey onun yorumuyla oldu. Yapmayan herkes günahkârdı ya da daha kötüsü.

Baba olmakla ilgili bir vaaz verirken kilisenin önündeki bir sırada oturduğunu hatırlıyorum, disiplinin ne kadar gerçek bir sevgi eylemi olduğunu. Yaşlı bir kadın eğilip kulağıma fısıldadı, "Çok kutsanmışsın."

ona inandım. Babam bana ne yaparsa yapsın, bunun bizi Tanrı'ya daha da yakınlaştıracaklarını iddia etti. Karşılama benim *görevimdi* .

Babam o ocağa tenimi koyup kolumu kırınca çığlık atarak evden kaçtım. Bir komşu beni gördü ve neler olduğunu sordu - ve babam neredeyse kendini durumdan vazgeçirdi. Kolum bükülmüş ve gömleğimle safrayla orada duruyordum ve babam gribin beni nasıl şaşkına çevirdiğini ve merdivenlerden düştüğümü anlatıyordu. Bir noktada, komşu ona inanmamış olmalı - ya da belki ben çok acınası görünüyordum. Anılarım puslu ve muhtemelen o sırada hissettiğim acı ve açlığın ve birinin harekete geçip geçmeyeceğine dair karışık korkumun bir bileşimi.

Olay şu: O zamanlar koşmaktan utanıyordum. Ben götürülmek istemedim.

Sonra öyleydim. Bir hastaneye götürüldüm, hiç gitmediğim bir yere. Doktorlar, hemşireler, aşılar ve röntgen makineleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. İğneleri ve beni tutan insanları hatırlıyorum. O zaman, babamın “güvenliğine” geri dönmek için her şeyimi verirdim. Bunun için çığlık attığımı hatırlıyorum. Beni sakinleştirdiklerine eminim.

Ertesi sabah, bir sosyal hizmet görevlisi beni daha kibar ve daha misafirperver olamazdı Geoff ve Kristin ile bıraktı. Kristin neredeyse her zaman turta veya kurabiye gibi kokar ve kimse onun sıcaklığına karşı bağışık değildir.

Öyleydim ama. Başta. Cehennemde olduğumu düşündüm. Babam bana siyahların şeytan için çalıştığını öğretmişti. ona inandım.

Arkalarını döner dönmez koştum.

Sonunda Declan'ın evinde kaldım çünkü arka kapı açıktı. Annesi bahçıvanlık yapıyordu, sırtı bana dönüktü. Evin içinden süzüldüm, bir yatak odası buldum ve dolaba büyük bir Lego kutusunun arkasına saklandım.

Saklanmakta iyiydim.

Declan beni buldu. Dolabın kapağını açtığında gün ışığının patlamasını hatırlıyorum. Göğsümdeki panik korku. Yüzündeki şaşkınlık. Yedi yaşındaydık.

Declan, "Hey! Oynamak istiyorsun?"

Başka bir çocukla hiç oynamadım. Hiç oyuncaklarım olmamıştı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bu kolay. Sana göstereceğim."

Ve aynen böyle, inşa etmeye başladı.

Matthew'u yeni yatak odasında, pırıl pırıl yapılmış yatağında otururken buluyorum. Geoff, Target'tan gri çarşaflar ve lacivert bir yorgan aldı. Lambalı yeni bir masa, yatağın yanında duvara dayalı. Her şey taze ve temiz kokuyor - oda daha önce kötü koktuğundan değil. Ama şimdi bebek pudrası ve Desitin yerine kumaş ve mobilya var.

Yanındaki yorganın üzerinde bir kitap duruyor ama Matthew okumuyor. Pencereden yağmura bakıyor.

Kapısının önünde duruyorum ama bundan daha ileri gitmiyorum. "Hey."

Bana bakmıyor ama vücudu belli bir dinginlik alıyor.

Ben Declan değilim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Kendime bu kadar salak olmayı bırakmamı söylüyorum. "Girebilir miyim?"

Hiçbir şey demiyor.

Kaşlarımı çattım ve sesimi belli etmemeye çalıştım. "Eğer yapmamı istemiyorsan, söylemen yeterli."

Öyle demiyor. Zorlamayı sevmem ama mecbur kalacağım, yoksa sonsuza kadar bu sessiz rahatsızlıkta mahsur kalacağız.

Kapıdan giriyorum ve o sadece bir santim kadar hareket ediyor. Küçük, ama bu bir savunma hareketi.

Odadaki tek sandalye yatağın hemen yanındaki masada. O kadar zorlamak istemiyorum, onun yerine yere, duvara dayalı oturuyorum. Kapının karşısındayım. İsterse buradan gidebilir.

Birşey demiyorum. Hiçbir şey demiyor.

Aramızda bıçak yok ama bu geçen gece gibi. Ayrılık.

Yüzündeki ve boynundaki morluklar kenarlarda sararmaya başladı ve şişliklerin çoğu inmiş. "Gerçekten kavga mı çıkardın?" Soruyorum.

Hiç bir şey. Yağmur evi dövüyor, sessizliğini noktılıyor.

"Bence yapmadın," diyorum.

Bu dikkatini çeker. Ufak bir titriyor ama bakışları bana kayıyor.

"Eğer kavga çıkaracak türden bir çocuk olsaydın, çoktan başlamış olurdun." duraklıyorum. "Biri seni sıkıştırıp sana bunu mu yaptı?"

İfadesi tamamen boştu ama beni değerlendirdiğini hissedebiliyorum.

omuz silkiyorum. "Boynunuzdaki bu izler parmak izlerine çok benziyor."

Eli boğazına gidiyor.

Sesimi yumuşak tutarım. "Neden başlattığını düşünmelerine izin verdin? Kristin, ıslahevine gönderilme riskini göze aldığınızı söyledi."

"Juvie daha iyi olurdu." Sesi kaba ve çok yumuşak.

Kaşlarım yukarı kalkıyor. " *Buradan daha mı iyi ?* "

En ufak bir hareketle başını sallıyor. Konuşmak istediğinden emin değilmiş gibi konuşuyor. "Oradan daha iyi."

Yine sessizliğe dalıyoruz. Dışarıda gök gürler ve atlar. Fırtına çok hızlı geldi ve öğleden sonra güneşi gitti. Kolları karnına doğru katlanır.

"Çıkmamı ister misin?" Diyorum.

Cevap vermiyor.

Bir anda, babamın gelen kutumda cevapsız duran e-postalarını düşünüyorum. Acaba Matthew benim babama nasıl cevap vereceğimi bilmediğim gibi bana nasıl cevap vereceğini bilmiyor mu?

Burada oturup onu sorgulamak birdenbire en kötü zalimlik gibi görünüyor.

"Sorun değil," diyorum. "Gideceğim."

Beni durdurmuyor. Koridordan yatak odama gidiyorum ve yatağıma düşüyorum.

Bu en yorucu gün oldu ve daha öğleden sonranın ortası. Yatağımın başucundaki cep telefonum yanıyor ve küçük simgenin renginden bunun bir e-posta olduğunu anlayabiliyorum.

Bakmak bile istemiyorum.

Bakmam lazım.

Bu sadece okul için bir şey.

Telefonu tekrar kapattığımda, Matthew'un kapımın hemen dışında durduğunu fark ettim. Bir gölge gibi kapı çerçevesine yapışıyor.

Bu şimdiye kadarki en tuhaf şey değilmiş gibi davranıyorum. "Naber?"

"Tipi misin?"

tereddüt ediyorum. "Neyin türü?"

"Dövüş seçecek türden."

"Numara."

Bir dakika bunu düşünüyor. "Peki."

Sonra arkasını döner ve koridordan aşağı kayar.

ONBEŞ

Emma

Akşam 8'e kadar dakikaları sayıyordum ve şimdi yağmur yağıyor.

Bu benim hayatım.

Burnumu yemek odasındaki pencereye dayayıp buharı cama üfledim. Annem camları kirletmem konusunda bana laf atardı. Burada olsaydı. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yogadan sonra pantolonlu bir takım giydi ve tur atması gerektiğini söyledi. Bütün gün gitti.

Babam da öyle. Bu sabahki mesajıma hala cevap vermedi.

Yağmur, dış cephe kaplamasını yağıdırıyor.

Şimdi Rev ile tanışmam gerekmiyor mu ? O zaman kaderin beni iki kez yoluna koymasının ne anlamı vardı?

Kadere güvenmenin yanlış olan yanı bu. Ya da Tanrı. Ya da her neyse.

Dışlerimin arasından ılık çalıyorum. "Haydi, Taxy. Islanacağız."

Yağmur beklediğimden daha soğuk - Mart olduğu için bu çok saçma. İki blok gittiğimizde yanaklarım donuyor, saçlarımda omzumda ıslak bir ağırlık var. Gözlüklerim o kadar ıslak ki onları cebe sokmam gerekiyor. Su geçirmez olacağını düşünerek evden çıkmadan önce annemin kazak rüzgarlığını sweatshirtimin üzerine attım ama çok yanılmışım.

Kilise için son dönüşü yaptığımda, burada olduğum için aptal mıyım diye merak ediyorum. O kadar şiddetli yağıyor ki sokak lambasının etrafında bir pus oluştu ve karanlıkta neredeyse hiçbir şey göremiyorum.

Spor ayakkabılarım çimenlerde eziliyor. Son iki gece oturduğumuz yere geliyorum.

Ve tabii ki o orada değil.

iç çekiyorum. Sadece tam bir moron yağmurda buluşmaya giderdi.

Sonra Taxy, ön patilerinin üzerinde havlar ve seker.

Dönüyorum ve bir piliç filminde gibiyim. Gölge figürü çimenlerin üzerinden atlıyor.

Tamam, belki karanlık ve yağmur onu romantik bir komediden çok bir korku filmi gibi gösteriyor, AMA HALA.

Önümde durmak için çekiyor. Kapüşonlusunun üzerine kalın, su geçirmez bir palto giymeyi düşünüyordu ama kapüşonu sırlı sıkılamdı ve yanaklarından yağmur damlıyordu.

Hey, dedi, sesi yağmurun üzerinde biraz yüksekti.

Kızarıyorum. Yanaklarıma onu kesmesini söylüyorum. "Hey."

"Geleceğinden emin değildim ama sana mesaj atacak bir yolum yoktu..."

"Ben de aynı düşünce sürecini yaşadım."

Taxy burnunu onun eline dayadı. Rev kulaklarının arkasını ovuşturuyor ama gözleri bende kalıyor. "Gidip ön tarafta oturmak ister misin? Bir atriyum var. Yağmurdan kurtulabiliriz."

"Elbette."

Kilise birkaç yıl önce kısmi bir tadilattan geçmiştir ve şimdi kapalı bir avlu oluşturan büyük bir ahşap ve taş giriş yoluna sahiptir. Kapının iki yanında gizli olarak yerleştirilmiş birkaç taş bank. Bir güvenlik ışığı yukarıda parlıyor, her şeyin üzerine soluk bir renk veriyor, ama yine de banklarda çok gölge.

Rev bir sıraya doğru kıvrılıyor, yan tarafı kilisenin cam duvarına dönük, bacakları çapraz. O kadar esnek değilim, ama onunla yüzleşmek için bankada bağdaş kurup oturmayı başardım. Taxy altımızdaki betonun üzerine düşüyor.

Rev sıırıslıklam kapüşonunu geri itiyor ve ellerini kotuna siliyor. Saçları ıslak, karışık ama ışık yüzüne yapışan yağmur damlaları boyunca kıvılcımlar saçarak onu neredeyse ruhani gösteriyor.

Muhtemelen boğulmuş bir fare gibi görünüyorum. Örgüm omzumda gevşek bir ip gibi sallanıyor. Kollarımı bedenime sarıyorum ve titriyorum.

Kaşlarını çattı. "Üşüyor musun?"

Rüzgarlığı çekiyorum. "Bunun neden su geçirmez olacağını düşündüğümü bilmiyorum."

Paltodan omuz silkiyor. "Burada. Bunu al."

Bunu hiçbir şey yokmuş gibi yapıyor ama daha önce kimse bana palto teklif etmemiştir. Kendi annem çevreye uygun giyinmeme konusunda bana nasihat ederdi ve sonra sertleşmemi söylerdi. başımı sallıyorum. "Yapamam. üşüyeceksin."

"Kuru bir kazağım var. İyiyim." Uzatıyor ve biraz sallıyor. "Yok canım."

Bir parçam bunun büyük bir romantik jest olmasını istiyor - yanaklarıma sıcaklık gönderen aynı parçam. Ama flört etmediğini de biliyorum. Sadece nazik davranıyor.

Paltosunun içini ıslatmamak için rüzgarlığı başımın üzerine çektim ve sonra kollarımı kollarına kaydurdım. Yaklaşık altı santim fazla uzunlar ama ceket vücutundan ağır ve sıcak. İçine sinmek ve bu duygunun tadını çıkarmak istiyorum.

"Daha iyi?" diyor.

"Evet." hala kızarıyorum. "Teşekkürler."

"Rica ederim."

Sonra neredeyse tesadüfen sessizliğe dalıyoruz. Yağmur ritmik bir sükunet oluşturarak bizi beyaz bir gürültüyle sarar ve bu avluyu çok özel hissettirir.

Kucağında durduğu yerde ellerini inceledim. Parmakları uzun, tırnakları kısa ve eşit. Sağ bileğinde, kolunun altından neredeyse başparmağını işaret eden bir yara izinin kenarı görünüyor. Siyah mürekkebin en küçük çizgisi onun üzerinde oturuyor.

Bir dövme? söyleyemem. Bir kalem olabilir, ancak deriye gömülü görünüyor.

Gözlerim yukarı kalkıyor ve onu beni izlerken buluyorum.

Ben yutarım. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Biraz kıpırdandı, ama kolları yara izini ve izi kapatacak kadar. Hareket çok kasıtlı görünüyor. "Oyundaki adamdan yeni e-posta var mı?"

"Evet." Sesimi hafif kalmaya zorluyorum ama Kabustan bahsetmek beni germeye yetiyor. "Babandan başka e-posta var mı?"

Gözleri benimkiyle aynı hizada. "Evet."

Telefonumu cebimden çıkardım ve ekranın kilidini açtım, ardından Kabus'un son mesajını açmak için birkaç kez hafifçe vurdum. Neredeyse paylaşmak istemiyorum ama e-postaların ne kadar kötüye gittiğini bilen tek kişi o ve bütün gün çaresizce birine anlatmak istedim.

Yüzüne bakmak için telefonu tutuyorum. "Takas etmek ister misin?"

Az önce banka soymak isteyip istemediğini sormuşum gibi görünüyordu ama yine de telefonunu çıkardı, zorunlu simgelere bastı ve verdi.

Okudum. Babası gerçek bir kazanan gibi görünüyor.

Sonra Rev, "Emma" diyor.

yukarı bakıyorum. Telefonumdan bana bakıyor. Gözleri gölgeli, ifadesi gergin.

"Ne?" Diyorum.

"Neden biri sana böyle bir resim göndersin?"

Nightmare'in gönderdiği görüntü neredeyse göz kapaklarımın iç kısmına yandı. "Bu iyi. Önemli değil. Gerçek bir kişinin resmi bile değil..."

"Bu görüntü—bu, oyundaki karakteriniz mi?"

Birdenbire, sanki ona bağlı ve çıplak bir fotoğrafımı göstermişim gibi telefonları değiştirdiğime pişman oldum. Yanaklarım sıcak. "Unut gitsin. Sana göstermemeliydim."

"Annenlere söyledin mi?"

ona bakakaldım. "E-postanız *tanıdığınız* birinden . Belli ki sana *zarar veren biri* . Anne babana söyledin mi ? "

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık. Sonra sert bir ses çıkarır ve uzağa bakar. "Üzgünüm. Bu konuda iyi değilim."

"Ne konuda iyi değil?"

Aramızda işaret ediyor. "Bu. İnsanlarla aram iyi değil."

"Ben de değilim." Derin bir nefes alıyorum ve üfliyorum. " Bir ekran ve klavyeyle çok daha iyiyim. "

"En iyi arkadaşım kız arkadaşıyla bir ay boyunca mektuplaşarak tanıştı. Şu anda bunu çok kıskanıyorum."

"Yok canım?"

"Yok canım."

"Tamam," diyorum. "Arkanı dön. Diğer tarafa bak."

Bana bir bakış attı, " *Cidden mi?*

Ama şimdiden geri dönmek için kayıyorum. Tamamen sessiz, bu yüzden hareket edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonra sırtı benimkinin üzerinde sıcak bir ağırlık oluyor ve nefesimi tutuyorum. Birbirimize *karşı* oturmak istemedim , ama şimdi yapıyor, uzaklaşmayı hayal edemiyorum.

"Şimdi," diyorum ve sesim biraz nefes nefese çıkıyor, "bana numaranı ver."

O yapıyor.
Hızlıca bir metne dokunuyorum.

Emma: Daha iyi?

Rev: Fazla. Çok yakınsam uzaklaşabilirim.

Yüzüm kızarıyor ve başka yöne baktığı için memnunum. Aldığı her nefesi hissedebiliyorum. Mesajlaşıyor olmamıza rağmen, bu aniden bir dakika öncesine göre daha samimi geldi.

Emma: Çok yakın değilsin.

yine kızarıyorum. Kendimi aşmam gerekiyor. Bu onun *sırtı* .

Rev: Babamın e-postası konusunda haklısın. Ben kimseye söylemedim. Karmaşık.

Emma: Nightmare'den gelen e-posta da öyle.

Rev: nedenini anlamıyorum. Özellikle onu tanımıyorsanız.

Emma: Herhangi bir video oyunu oynuyor musun?

Rev: Bazen Declan ile Xbox'ta zombileri öldürüyorum.

Emma: Hiç çevrimiçi oynadın mı? Diğer insanlarla?

Rev: Ara sıra.

Emma: Hiç bir kızla oynadın mı?

Rev: Gerçekten hiç dikkat etmedim. Ama sıkı bir oyuncu olsam bile asla birine böyle bir mesaj göndermem.

Emma: Pek çok erkek orayı erkek alanı gibi hissediyor. Bir kız gelip onları döverse sinirlenirler.

Rev: Aynı şey jiu-jitsu'da da olur. Genellikle erkeklerin kendilerini aşmaları gerekir.

Kaşlarım yukarı kalkıyor.

Emma: Jiu-jitsu'yu biliyor musun?

Rev: Evet.

Yemin ederim, neredeyse yazıyorum, *Harika bir vücudun olmasına şaşmamalı.*

Ama ciddice. Şaşmamalı.

Emma: Yani bir kız gelip kışına tekme basarsa, bu konuda kafan karışmaz mı?

Rev: Hayır. Muhtemelen tekniğini çalışabilmek için tekrar yapmasını isterdim. Ama jiu-jitsu yüz yüzedir. Bu değil.

Emma: Bence bu sorunun bir parçası. Bir oyunda dövüşmenin, gerçek hayatta dövüşmekle aynı beyin kimyasallarını nasıl serbest bıraktığını bir kez okumuştum - ama çevrimiçi dövüşmek tüm insanlığı ondan uzaklaştırır. Hepsi senin kafanda. Bir kulaklıklılı mikrofon seti ve bir sesle bile kimse gerçek hissetmez. Gardını düşürmek ve arkadaş edinmek çok kolay. Ve birini yıkmak da bir o kadar kolay. Sadece benim tarafımdan demiyorum. Bir görev kazanırsam mutlu olurum - ama diğer taraftaki biri, beyinlerinin var olmadığını düşünmediği biri tarafından mağlup edildikleri için daha da mı kötü hissediyorlar? Ve bu isimsiz yenilgiyi bir kadının gerçek sesi/benzeriliği ile eşleştirdiklerinde, bu bir şekilde erkeksi mi oluyor? Mesela, öfke nereden geliyor?

Mesajı gönderdikten sonra, o çok hareketsiz. Hala ciğerlerine giren her nefesi hissedebiliyorum. Yağmur atriolumun etrafına yağıyor.

"Düşünüyorum," diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "Peki."

Sonunda, yazarken üst kolu benimkine dokunuyor.

Rev: Bence öfke birçok yerden geliyor. Bazen babam için, onun şiddetini miras aldığım için, bir şekilde benden bir çıkış yolu bulacağı için endişeleniyorum. Gençken, ondan uzaklaştırıldığım da, başka birinin beni incitmesinden korkardım. Geoff ve Kristin bana Tae Kwon Do'ya kaydolmayı teklif ettiler ama kayıt olmaya gittiğimizde Brezilya'da bir jiu-jitsu dersi gördüm ve bunu yapmak istedim. Hepsi boğuşuyor. Çok fiziksel. Neredeyse yapmama izin vermeyi reddediyorlardı. Ama eğitmen onları denememe izin vermeye ikna etti. Onu sevdim.

“Dahası var” diyor.

"Bekleyeceğim."

Rev: Bir çok insanın spor salonuna geldiğini görüyorum. Paspaslara ne getirdiklerini çok düşünüyorum. Gençken, çok fazla korku getirdim. Bazen insanlar çok fazla öfke getirir. Sadece dövüşmek istiyorlar - ve bu da sorun değil, çünkü minderlerde öfkeye yer olmadığını çabucak öğreniyorlar. Aslında korkuya da yer yok. Kontrolü öğretmeye yardımcı olur. Sanırım bu konuda çok sevdiğim şey bu. Ama minderdeki birinin başı belaya girerse, birinin görmesi ve müdahale etmesi kolaydır. Sen yardım istemezsen, biri buraya nasıl adım atabilir?

Emma: Ama olay bu - minderlerdeki insanlar yardım ister mi? Yoksa sadece devreye mi giriyorsun? Yardım mı istiyorlar?

Rev: duruma göre değişir bence.

Emma: Ya bir kadın yardım istemediğini söylerse?

Rev: O zaman yardım etmem.

Emma: Ya şimdi sana yardım istemediğimi söylersem?

Uzun bir nefes alırken sırtı kalkıyor ve iniyor. Gerginim, itmesini bekliyorum.

Ama sonra yapmıyor.

Rev: TAMAM.

Emma: Teşekkür ederim.

Rev: Bu iyi bir fikirdi. Sırt sırta.

Bu beni gülümsetiyor. "Elimden geleni yapıyorum," diye fısıldıyorum.

"Şşş," diyor. "Biriyle mesajlaşıyorum."

Sırtıp parmaklarımı ekranda kaydardım. Artık Nightmare hakkında konuşmak istemiyorum.

Emma: Senin bir çeşit dövüş sanatları bağımlısı olmanı beklemiyordum.

Rev: Ne bekliyordun?

Emma: Hiç bir fikrim yok. Ben de senin bir spor bağımlısı olmanı beklemiyordum ama sonra *öyle görünüyorsun.*

Rev: Bu sadece jiu-jitsu değil. Muay Thai ve yoga da yapıyorum.

Gülüp başımı çeviriyorum. "Yoga yapmıyorsun. Annem *yoga* yapıyor ve sana hiç benzemiyor."

Cevap yazarken kolu yine benimkine dokunuyor.

Rev: Esnekliğe yardımcı olur.

Emma: Muay Thai nedir?

Rev: Kickboks. Ve *sen* bana oyun bağımlısı gibi gelmedi.

Emma: Miras. Babam oyun tasarımcısı.

Rev: Sen ve baban yakın mısınız?

Emma: Evet. Her zaman meşgul, ama... evet.

Bir an cevap vermiyor ve bunun onun için acı verici bir konuşma olduğunu anlıyorum. İlk defa, sırtı benimkine karşı gergin.

Parmaklarımı ekranda kaydırıyorum.

Emma: yarayı gördüm. Kolunun kenarında. Senin baban?

Rev: Evet.

Gökyüzünde şimşek çakıyor, ardından şiddetli bir gök gürültüsü. Zıplıyorum ve nefesimi tutuyorum. Taxy sızlanır ve sıranın altına girer. Işık yağmurdan yansır ve bizi bu alana kapatır.

Rev başını çeviriyor ve profilinin sadece kenarını görebiliyorum. "İyi misin?"

Biraz gülüyorum ama hiçbir şey komik değil. "Sadece gök gürültüsünü sevmiyorum. iyi misin ? "

"Numara." Elinin yanı, benimkinin sıranın yanında asılı olduğu yere sürtüyor. Kıvılcımlar kolumda geziniyor ve kalbime bunun sıradan bir hareket olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Ama sonra eli benimkine kapanıyor. Dondum.

"Bu tamam mı?" O fısıldar.

Bu anı daha sonra açıklamaya çalışsaydım, bu çok yapmacık ve inanılmaz olurdu. Yağmur fırtınası, bank, karanlık. Ama nefesi kesik ve tavrı belirsiz ve bu benim için olduğu kadar onun için de önemli.

"Evet söylerim. "Mesaj yazabilmen için bırakmamı ister misin?"

Nefes alıyor ve nefesi düzenli. Başını çeviriyor ve nefesi boynuma sürtüyor. "Bırakmanı istemiyorum."

"Peki."

"Bundan hiç kimseye bahsetmedim" diyor. "Annemler biliyor. En iyi arkadaşım. Bu kadar."

"Bana söylemek zorunda değilsin."

Parmakları benimkini biraz daha sıkı kavradı. "İstiyorum. Nedenini anlamanı istiyorum - neden bunu birine söylemenin benim için bu kadar zor olduğunu."

"Dinliyorum."

"Babam kendi kilisesini işletirdi" diyor. "Onu kaç kişi takip etti bilmiyorum çünkü çok gençtim ama bana çok varmış gibi geldi. Her

hafta kutsama isterdi - başka bir deyişle *para* . Bana Tanrı'nın bizi sağladığını söylerdi ve ben ona inandım. Şimdi, onun yetenekli bir dolandırıcı olduğunun farkındayım - ama belki de değil. Belki de Tanrı tarafından kutsandığı için ona para verdiklerine gerçekten inanıyordu.

"Hangisi olursa olsun, bizi büyük bir evde tutmaya yetti, şimdi bildiğim kadarıyla oldukça güzel bir mahallede. O zaman, bana günahkarlarla çevrili olduğumuzu söyledi. Şeytanın yaşadığını söyledi o evler. Çocuklar bahçede oynuyorsa, şeytan onları oraya çekmişti. İnsanlar koşuyorsa, şeytan onları kovalıyordu. Babam olmadan dışarı çıkmaya korktum çünkü şeytan *her yerdeydi* ." Bir ara. "Şimdi, geriye dönüp baktığımda, şeytanın benimle birlikte evde olduğunu düşünüyorum."

Parmakları benimkilere dolandı, tutuşu sağlam. Çok sıkı değil - yakın zamanda bırakmayacağını bilecek kadar. Çapa ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum.

Rev, "Babam bu testleri kurardı" diyor. "Eğer Tanrı başarılı olmamı isterse, başaracağımı söylerdi. Yeterince dindar, yeterince kutsal ya da *her neyse , yeterince dindar değilsem* , sorunu çözmek babamın göreviydi." Sesi gergin ve öfke mi korku mu utanç mı emin değilim. "Altı yaşımdayken Mukaddes Kitaptan bir sayfanın tamamını kopyalamamı istedi. Elime kramp girmeye başladı ve şeytanın kolumu kontrol ettiğine karar verdi. Bir bıçak aldı ve kesmeye başladı ve bağırmamın şeytanın içeride kalmak için savaştığını söyledi..."

"Rev." Duygu boğazımı sıkıyor ve ağlamaktan bir kalp atışı uzaktaymışım gibi hissediyorum. "Ah, Rev."

Başını tekrar çeviriyor ve profilini görebiliyorum. "Üzgünüm." Utanmış gibi geliyor. Parmakları benimkini kavradı. "Bu kadar grafik olmak istemedim."

Sırayı açtım, sonra boştaki elimi onunkinin etrafına sardım. Serçe parmağım kolunun altındaki yaralara dokunuyor ve nefesi kesiliyor.

Ama çekmiyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Diyorum.

"Hep."

"Annen -yani öz annen- onu durdurmak için bir şey yaptı mı?"

Nefes. "Ben doğduğumda öldü. Bana onun şeytanla savaşırken öldüğünü söylerdi. Ondan uzaklaşıp normal olmayı öğrenmeye başladığımda, onun ölümü hakkında yalan söyleyip söylemediğini merak ettim. Onun uydurduğundan, dışarıda bir yerlerde beni özlediğinden emin olduğum bir an yaşadım. Ama Kristin -Anne- benim hakkımda büyük bir dosyaya sahip ve annemin ölüm belgesi de orada. Ölüm nedeni: rahim kanaması. Yani bu kadarı doğru."

"Çok üzgünüm."

"İşte bu yüzden e-postaları beni bu kadar sarstı. Bunca zamandan sonra bile - sanki hala üzerimde bu etkisi varmış gibi. İtaat etmemekten korkuyorum. Cevap vermemek gittikçe zorlaşıyor." Yutuyor.

"Hapishanede mi?"

"Numara. Bir savunma anlaşmasının parçası olarak ebeveynlik haklarından vazgeçti. Yüz seksen gün hizmet etti. Şu anda nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Rev'e yıllarca işkence ettikten sonra yüz seksen gün. Şaka gibi geliyor.

"Senin peşinden geleceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Evet. Her gün bunun için endişeleniyorum." Uzun bir nefes. "Çok uzun süre ayrılmaktan korktum, sanki eve falan gelebilirmiş gibi. Bütün bunların bir test olduğundan endişeleniyorum. Başarısız olacağımdan endişeleniyorum."

"Ve ailene söylemek istemiyor musun?"

Nefesi yine bozuk. "Ne yapacaklarını bilmiyorum, Emma. Onlardan hiçbir zaman bir şey saklamadım."

"Onlara güveniyor musun?"

Burnunu çekiyor ve ağladığını anlıyorum. Dolu değil. Sadece bir gözyaşı. Bunun farkında bile olmayabilir. Cevap vermiyor.

Ona bakmak için bankta dönüyorum. "Rev" diyorum. "Bu büyük bir mesele."

"Biliyorum."

Kabus anonimdir. E-postaları berbat ama bilgisayarımı kapatıp o yokmuş gibi davranabilirim. Rev'in babası gerçek. Gerçek bir tehdit. "Onlara söylemek ister misin? İstersen seninle gelebilirim."

Uzun bir an için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Rev alay edecek. Bana anlamadığımı söyleyecek.

Kabus e-postaları konusunda ısrar ettiğinde benim ona yaptığının aynısını yapacak.

O yapmaz.

Rev ayağa kalkar. "Tamam," diyor. "Hadi gidelim."

ON ALTI

devir

17 Mart Cumartesi 21:06:16

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

Konu sorusu

Beni hiç düşünüyor musun? Yoksa bu kadar baştan mı savuşturuldunuz?

En tuhaf duygusal deneyimi yaşıyorum.

Telefonumda babamdan başka bir e-posta daha var.

Yanımda yürüyen bir *kız var*.

Onu evime götürüyorum.

Yağmur yağıyor ve el ele tutuşuyoruz ve ben ıslanıyorum. Dışım donuyor ve içim ısınıyor ve ikimiz de bu anın bitmesini ve sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Telefonumu kapşonlunun ıslak cebine soktum. Geoff veya Kristin olabileceğini düşündüğüm için kontrol ettim.

"Az önce ne oldu?" diyor Emma.

Hareketim biraz fazla sert olmuş olmalı. "Babam bana başka bir e-posta gönderdi."

"Onlardan herhangi birine cevap yazar mısın?" Bana bakıyor. Saçları yağmurdan sıvanmış ve gözleri kocaman.

"Yalnızca ilk." ürküyorum. "Ona beni rahat bırakmasını söyledim."

Buna cevap vermiyor. Bir süre sessizce yürüyoruz.

"Sence bir parçan onunla konuşmak istiyor mu?"

"Evet." Orada gizem yok. "Ve bunun kulağa tuhaf geldiğini biliyorum."

"Hayır, sanırım anladım." Omuz silkiyor. "Annemi sevmiyorum ama o hala benim annem."

"Onu *sevmiyor* musun?"

"O da benim hiçbir şeyimi sevmiyor. Bütün zamanımı internette oyun oynayarak harcayan tembel biri olduğumu düşünüyor. Temelde babam hakkında hissettikleri ile aynı ama beni kontrol edebileceğini biliyor."

"Annen baban anlaşıyor mu?"

Homurdanıyor. "Bir noktada anlaşmış olmalılar, ama şimdi değil. Annem sağlıklı beslenmek, egzersiz yapmak ve haftada yetmiş saatini işinde geçirmekle ilgilidir. Babam tamamen cips yemek, bütün gece uyumak ve ayrıca haftada yetmiş saatini işinde geçirmekle ilgili."

"Yani asla evde değiller."

"Pek değil, hayır. Ama gerçekten, bu daha iyi. Eve geldiklerinde birbirlerine ateş ederler. O evde yokken annem *bana ateş ediyor*."

Kendisine bu nefret dolu mesajları gönderen adam hakkında söyleyebileceği kimsesi olmadığını düşünmesine şaşmamalı.

"Yani babanın yaptığını yaptığın için annenin hayal kırıklığına uğradığını mı düşünüyorsun?"

"O olduğunu biliyorum. Ve berbat. Oyun *tasarımında* iyiyim . Bunun yaratıcılığını seviyorum. Bütün hikaye tahtalarını yazıyorum. Kendi oyunum ve bütün bir topluluğum var! Ama o-"

"Beklemek." Onu durdurmak için birleşmiş ellerimizi kullanıyorum. " *Kendi oyununuz var mı?*"

Yanakları yağmurda bile pembeleşiyor. "Önemli değil. O küçük." ona bakıyorum. "Kendi oyunun. Mesela - bir bilgisayar oyunu mu yaptın?"

"Önemli değil. Yok canım."

Kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en büyüleyici şey ve bunu hiçbir şey yokmuş gibi söylüyor. "Emma— Bilgisayar oyunu yazabilecek *birini* tanımıyorum . Benimle dalga mı geçiyorsun? Oynayabilir miyim?"

"Numara!"

"Niye ya?"

Uzaklara bakıyor. "Aptalca. Dediğim gibi. Bu saçmalık."

"Değil. Görmek istiyorum."

"Görmeni istemiyorum."

Sözleri beni izlerimde durduruyor. Onları nasıl alacağımdan tam olarak emin değilim ve beynim şimdiden çok çarpık, berbat bir yer. "Peki."

Kızarıklığı derinleşiyor. "Henüz mükemmel değil. Babama bile göstermedim. Ona göstermeden önce mükemmel olması gerekiyor."

"Muhtemelen annen de değil mi?"

"Tanrım hayır. Bunların hiçbirinden etkilenmeyecekti. Onu hayal kırıklığına uğrattıyor. Bu yüzden tüm zamanımı ona kızarak ama aynı zamanda onu memnun edebilmeyi dileyerek geçiriyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Elbette."

"Elbette." Işık ve gölgeler, yüzündeki su izleriyle oyun oynuyor. Gözlerim dudaklarını, yüzünün çizgilerini, çenesinin yumuşak kıvrımını izliyor. Ona o kadar çok dokunmak istiyorum ki elim ağrıyor.

"Oyalıyor musun?" diye fısıldıyor.

Büyüyü bozar. Gözlerimi kırıştıırıp uzağa bakıyorum. "Numara. Haydi." Tekrar yürümeye başlıyoruz.

oyalıyor musun?

Oyununu görmeme izin vermeyi reddetmesi gibi, bundan ne yapacağımı bilmiyorum. Belki bu çekicilik tek taraflıdır. Belki de kafam normal sosyal ipuçlarına odaklanamıyor bile.

Sonra yine elimi tutuyor.

Belki de benim babam hakkında konuşmak istediğimden daha fazla annesi hakkında konuşmaya hazır değildir.

Belki de gerçekten *oyalıyorum*.

"Ailenin bu geç saatte eve bir arkadaşını getirmene aldırmayacağından emin misin?" diyor. " *Köpeği* olan bir arkadaş mı?"

"Merak etme." Aşağıya bakıyorum ona. "Ailem tuhaf şeyler yapmama alıştı." Sokağımın köşesini döndüğümüzde, endişe midemi bulandırıyor. Babam, annem babam, Emma yanımda. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Keşke onu Declan'ın evine götürebilseydim.

Boğazımı temizlemeliyim. "Tam orada yaşıyorum. Mavi ev." Yıldırım yanıp söner.

Emma titriyor. "Senin için gidip onlara söylememi istiyor gibisin."

"Bu bir seçenek mi?" Şaka olsun diye söylüyorum ama sözler çok ağır, çok ciddi çıkıyor.

"Numara." Bana bakıyor. "Yada evet? Yani, eğer gerçekten yapmamı istiyorsan?"

Senaryo kafamda canlanıyor. Geoff ve Kristin şimdiye kadar yaptığım veya sorduğum hiçbir şeyden çekinmediler ama bu yeni bir seviye olurdu.

"Hayır," diyorum. "Şaka yapıyordum."

Şaka yapıyormuşum gibi gelmiyor.

"Bunu gerçekten yapar mıydın?" Ona sorarım.

"Elbette. Demek istediğim - kaybedecek bir şeyim yok. Herhangi bir tepki , *gerçekten benimle* ilgili olmazdı ."

Ağzım kurur. "Bir tepki vereceklerini düşünüyor musun?"

"İstismarcı babanın sana e-posta attığını mı? Evet, tepki vereceklerinden oldukça eminim. Sana başka neler söyledi? Seni tehdit mi ediyor?"

E-postalarının varlığı bile bir tehdit gibi. Yine yağmurda duruyorum. "Burada. Gerisini sana göstereceğim."

Şimdi evin önündeki kaldırımdayız. Geoff veya Kristin dışarı bakıp beni burada dururken görebilirdi. Yine de pek olası değil. Yatak odaları evin arka tarafındadır. Mutfak ve aile odası da öyle. Onlara Declan'a gideceğimi söyledim, bu yüzden bu yönden eve gelmemi beklemeyecekler. Zamanımız var.

Emma hızlı okuyor ama e-postalarında çok fazla metin yok gibi. Bu kadar sert vuran temel mesajlar. Kaydırmak için hareket ederken eli ekranın üzerinde geziniyor.

"E-postalarının kulağa çılgınca geleceğini düşünmüştüm ama öyle değil. Kulağa oldukça açık geliyor. Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Neredeyse şeytani."

Şeytani. Bu babam için çok iyi bir kelime ve babamın nefret edeceği bir kelime çünkü kökünde *şeytana benzer anlamına geliyor*.

Emma'nın onu tanımlamak için bunu kullanmasına bayılıyorum. Bana bir miktar rahatlık getiriyor. İnsanlar onu deli diye reddettiklerinde, anlamadıklarını biliyorum. O deli değildi. O... kasıtlıydı. Hesaplanmış.

Sonra tekrar yukarı bakıyor. "Rev Fletcher gerçek adın değil mi?" göz kırptım, fırlattım. "Ne?"

"İlk e-postasında, Rev Fletcher'ı nereden bulduğunu soruyor." O irkildi. "Bunu sormama izin yok mu?"

"Numara. Hayır, bana her şeyi sorabilirsin." Elimi saçlarımdan geçiriyorum. Bunu unutmuştum. "Fletcher, Geoff ve Kristin'in soyadı. Beni evlat edindiklerinde almıştım."

"Ve Rev? Bu bir şeyin kısaltması mı?"

"Evet. Bir çeşit." duraklıyorum. "Buraya ilk geldiğimde Geoff ve Kristin adımı her söylediğinde zıplardım. Çünkü babam onu sadece-" Durmam gerektiğinde kullanırdı. Gözlerimi kapat. Bir nefes alın ve hafızayı sallayın. "Yeni bir tane seçmeme izin verdiler."

"Erkek kardeşin var mı?"

Beklediğim bir sonraki soru bu değildi. "Ne?"

"Az önce evinin arkasına bir çocuk geldi, bizi gördü ve arka bahçene koştu."

"Ne?"

Emma puanları. "Mavi olanda yaşadığını söylemiştin, değil mi?"

Gözlerim lazer odaklı evi yakınlaştırıyor. Garaj, bizim evle komşununuki arasındaki ağaçlar, çalılıkların arasındaki gölgeler. Hiç hareket yok.

"Burada bekle." Çimenlere koşarım.

"Hey!" diye bağırır Emma. Teksas havlıyor.

Sonra köpek yanımda ve arka bahçeye koşuyoruz, tasmaşı çimenlerde geziniyor. Burada kimse yok.

Texas heyecanla nefes nefese ön patilerinin üzerinde zıplıyor. Sonra durur, bir pençesi kalkar. Kulakları yandaki evin arka bahçesinde eğitilmiş.

Yüksek bir *havlama ile*, o cıvatalar.

onu takip ediyorum.

Matthew'u bir klima ünitesinin arkasında çömelmiş halde bulur. Deli gibi havlıyor, kuyruğunu şiddetle sallıyor.

Matthew dış cephe kaplamasına yaslanır. Zaten yağmurdan sıırılsıklam. Benden köpeğe ve arkaya bakıyor. Bir eli arkasında, evin karşısında.

Onu bıçakla bulduğum ilk geceyi düşünüyorum.

Emma evin yan tarafında belirir. Nefes nefese. "Rev. Ne - neler oluyor?"

Matthew dikkat dağınıklığından yararlanır. Cıvatalar.

Texas bir polis köpeği değildir. Havlıyor ve kovalıyor, ama onunla uğraşmıyor ya da başka bir şey yapmıyor.

Sorun değil, çünkü yapıyorum.

Bir uzuv karmaşası içinde yere yuvarlanıyoruz. Savaşarak aşağı iner. Beni bir yerde yakalayacak bir bıçak için hazırım ama ya onu düşürdü ya da hiç bıçağı olmadı. Matthew nasıl yapacağını öğrenmiş gibi güçlü bir şekilde vuruyor. Kaburgalarım sağlam yumruklar atıyor. Yağmur cildini kayganlaştırır ve tutmasını zorlaştırır.

Ama ben ondan daha güçlüyüm. Boynuna bir kol doladım ve kurtulamasın diye bir bacağını tuttum. Bir kolu gevşemiş ve kolumu kaldırmaya çalışıyor ama benim kozum var ve ne yaptığımı biliyorum. Ben tutuşumu sıkılaştırana kadar mücadele ediyor.

"Kes şunu, seni bırakayım," diyorum.

Cevap olarak dirseğini göğüs kafesime sokmaya çalışıyor.

"Rev!" ağlar Emma. Hâlâ nefes nefese. Etrafımıza yağmur yağıyor. "Rev-"

"Benim evime git," dedim ona, sesim gerginlikten gergindi. "Anne babama nerede olduğumuzu söyle."

Dönüyor ve koşuyor. Onun bu yönünü seviyorum - tereddüt yok. İkinci bir tahmin yok.

Matthew sonunda hareketsiz kalır. Nefesi pürüzlü ve düzensizdir. "Gitmeme izin ver."

"Silahın var mı?"

"Cehenneme git."

"Seni bırakmamı istiyor musun istemiyor musun?"

"Hiçbir şeyim yok." Kelimeleri öğütür. " *Bırak beni .* "

Gitmesine izin verdim. Hemen ayaklarını yere gömüyor ve tekrar koşmaya çalışıyor .

kolunu yakalarım. Dönüyor ve yüzüme bir yumruk indiriyor.

Yıldızlar patlıyor gözlerimde. O serbest kalır.

Ben hala ondan daha hızlıyım. Onunla tekrar mücadele ediyorum ve bu sefer onu daha etkili bir şekilde tuzağa düşürüyorum. Boynunda bir kolum var ve alt bedeni sabitlenmiş. Mücadele bile edemiyor.

Çenem ağrıyor. Babamdan beri kimse bana öfkeyle vurmadi. Aklımdan şu anda Matthew'un boynunu kırabileceğime dair karanlık bir düşünce geçiyor.

"Rev!" Geoff'un sesi. "Rev! Bırak onu!"

gözlerimi açıyorum. Kapattığımı hatırlamıyorum. Matthew'un parmakları neredeyse paniğe kapılır gibi koluma saplandı. Geoff, Kristin ve Emma yağmurda durmuş bize bakıyorlar. Taxy çılgınca havlayarak tasmaşını zorluyor. Emma onu tutuyor.

"Rev, tatlım" diyor Kristin. Sesinden endişeler geçiyor. Koluma dokunuyor. "Rev, bırak onu."

Gitmesine izin verdim. Çimlere düşüyorum.

Matthew bu sefer kaçmaz. Çimlere doğru öksürerek boğulma sesleri çıkarıyor.

Ben bunu yaptım. onu incittim.

Utandır bana balyoz gibi çarpıyor.

Geoff ve Kristin, Matthew'a gider. Memnun oldum. şu anda onların ilgisini hak etmiyorum. Hiçbirine bakamıyorum.

"Hey." Emma yanımda konuşuyor.

Başımı çeviriyorum ve onu çimenlerde çömelmiş buluyorum. Texas burnunu yüzüme bastırdı ve yanağımı yalamaya başladı.

Acıyor ve acaba kanamam var mı diye merak ediyorum. Köpeğin ağzını ittim.

"İyi misin?" diyor Emma.

"Hayır," diyorum. "Değilim."
Sonra ayağa kalkıyorum.
Emma uzanıp elime dokundu. "Hala buradayım," diye fısıldıyor.
"Biliyorum." Ona bakmak istemiyorum.
Kaşlarını çattı ve biraz eğildi. "Rev, sen..."
"Yapma," diyorum. Keşke bunların hiçbirini görmeseydi. "Ben berbat durumdayım Emma."
"Ancak-"
"Lütfen eve git. Lütfen bu yaşananları unutun. Lütfen-" Sesim kısıldı. Daha fazlasını kaldıramam.
"Rev." Adımı usulca söylüyor. "Sorun değil. Kalabilirim."
Gözlerimi açmaya zorluyorum. Geoff ve Kristin, Matthew'un ayağa kalkmasına yardım ediyor.
Ne yapacaklarını bilmiyorum.
Ne olacağını bilmiyorum.
Görmesini istemediğimi biliyorum. Islak elimi yüzümde gezdiriyorum. "Lütfen Emre. Lütfen sadece git."
"Tamam," diyor yumuşak bir sesle. "Burada."
Ceketimin içinden çıkıyor. Kucağımda birikir.
Sıcak hissettiriyor ve onun gibi kokuyor, portakal ve güneş ışığı gibi meyveli bir şey.
Yağmur, sıcaklığı ve kokuyu çalmak için yağıyor.
"Emin misin?" diyor.
nefesimi tutuyorum Hiçbir şeyden emin değilim.
Onun şiddetini miras aldığımdan hep endişelenmişimdir.
Sahibim. Hep içimde bekliyor.
Başımınla onayladım. "Gitmek. Bunu yapamam."
"Peki."
Ve bu kadar. Arkasını döner ve bahçeden dışarı çıkar.

[on yedi](#)

[Emma](#)

Aramızda sadece beş blok ötede yaşamamıza rağmen eve yürümek kilometrelerce sürüyormuş gibi geliyor. İyi olduğundan emin olmak için geri dönmek istiyorum. Parmaklarının benimkilere dolandığı yerden elim sızlıyor.

Bana hayatı hakkında çok şey anlattı - ama yağmurda olan her şey, pek çok şeyin hala bir gizem olduğunu gösteriyor.

O çocuk kardeşi miydi? Babasıyla ilgili tüm konuşmalar sırasında bir erkek kardeşinden ve yıllarca maruz kaldığı tacizden bahsetmedi.

Kafam çok düğüm düğüm. Bir hafta önce tüm hayatım anlam kazandı. Şimdi *hiçbir şey* mantıklı gelmiyor.

Daha önce erkeklerin kavga ettiğini görmemiştim. Filmler, net bahislerle heyecan verici görünmesini sağlıyor. İyi bir adam ve bir kötü adam. Bu kirli ve korkutucuydu ve neler olduğunu *hiç* anlamadım .

Ve şimdi eve yalnız yürüyorum. En azından yağmur çiselemeye başladı.

Titriyorum ve biraz koşuyorum. Sırf soğuğu kemiklerimden atmak için vücudumun sıcak bir banyoda bir saat geçirmesi gerekiyor. Sokağımın köşesini döndüğümde Teksas bile biraz gecikiyor. Onun için heyecan verici bir gece oldu.

Annem ve babamın arabaları garaj yolunda. Ana seviyedeki ışıklar açık.

Neredeyse sokakta düşüyorum. Babam *evde* mi? Uygun bir saatte mi?

"Haydi, Taxy." Verandanın basamaklarını zıplayarak kapıya koşuyorum.

Sadece içerideler, oturma odasında oturuyorlar. İkisi de şaşkınlıkla benim girişe bakıyorlar.

Annem kaşlarını çattı. "Emma. Sana ne oldu Allah aşkına?" Gözleri, Rev'in arka bahçesindeki maceradan kalma çamura bulanmış ayakkabılarıma gitti. "Bu fırtınada dışarı çıktın mı?"

Nerede olduğumu sanıyordu?

"Evet." Nefes nefeseyim. "Taxy ile yağmura yakalandık. Neler oluyor?"

Babamla bakışıyor. "Konuştuk ve ikimiz de barışı korumak için bazı değişikliklerin yapılması gerektiği konusunda hemfikiriz..."

"Barış?" Diyorum.

Başını sallıyor. "Hepimizin arasında."

"Katarin." Babamın sesi alçak bir gürlemedir. Onun tonu yumuşak. Sakinlik. "Neden önce üstünü değiştirmesine izin vermiyorsun?"

Sakin ol . Bu ev o kadar yabancı ki, uzanıp güneşlenmek istiyorum.

"Peki." Tasmayı kapının yanındaki kancaya fırlatıp spor ayakkabılarımı çıkardım. "Peki. Bana sadece birkaç dakika ver."

Banyo bekleyebilir. Merdivenleri koşarak çıktım ve ıslak kıyafetlerimi çıkardım.

Barışı korumak için bazı değişiklikler yapılması gerekiyor. Hepimizin arasında.

Ayrıntılı bir angarya çizelgesi çıkarabilir ve benim için sorun olmaz. Keskin nişancılık sona erecekse, her gün yemek yaparım. Her

öğünde makarna ve peynir yemek zorunda kalacağız ama her neyse. Bu, babamın uygun bir saatte eve geleceği anlamına geliyorsa, her gece süpüreceğim.

Bir değişiklik teklif ediyorlar. Ben hissediyorum.

Belki babama OtherLANDS'ı gösterebilirim. Belki sonunda birkaç dakikasını ayırabilir.

Çok gurur duyacak. Çok *gurur* duyacak.

Bir gözyaşını silmeliyim. Ne yapacağını bilmiyorum ama harika olacak.

Hala bağırıyorlar. Kimse içmiyor. Buna inanamıyorum.

Belki de bütün gün bir evlilik danışmanıya birlikteydiler! Belki etkili bir şekilde iletişim kurmayı öğrenmişlerdir.

Giysilerim uyuşup uyuşmadığını bile bilmiyorum ama kurumuşlar. Onlara geri dönmek için neredeyse merdivenlerden düşüyorum.

Yine şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

Sakin olmam gerekiyor. "Üzgünüm." kanepeye atıyorum. "İkinizin de burada olduğu için mutluyum."

Tekrar bakışırılar.

"Emma" diyor babam ve sesi nazikti.

"Emma" diyor annem.

Ve sonra oda değişir. Eğimler. Değişiklikler

Burada bir şey iyi değil.

"Neler oluyor?" Diyorum.

"Bu işe yaramıyor" diyor annem. Sesi ölümcül derecede sakın.

"Bunu artık yapamayız" diyor babam.

Kalbim kafamda atıyor. Ne dediklerini duyamıyorum. Hiçbir şey duyamıyorum.

"Emre?" Annemin ses tonu tanıdık bir sabırsızlık tonu alıyor.

"Emma, sana ne söylediğimizi anlıyor musun?"

"Bir değişiklik yapmak istediğini söyledin. Barışı korumak istedin."

"Yapıyoruz" diyor annem.

"Boşanıyoruz" diyor babam.

Rev'in yağmur fırtınasında o çocukla mücadelesini izledim. Oğlan koşuyordu ve Rev onun üzerine sürdü ve onu yere indirdi.

Bu böyle hissettiriyor.

Nasıl ayaktaım bilmiyorum. Sanırım hasta olacağım.

Konuşmaya çalışıyorum ama ağzım çok kalın.

Birkaç şey alıp Kyle ile kalacağım, dedi babam. Kyle, Axis Games için çalışan başka bir adam.

"Bunu yapma," diye fısıldıyorum.

"Babana evi üst kata koymamız gerektiğini söyledim. Market." Annemin dudakları büzüldü. "Bir ipotek ve bir daireyi destekleyemeyiz..."

"Para hakkında konuşmaya başlamadan önce bekleyebilir misin?" Babam içini çekti ve ensesini ovuşturdu. "Ayrıntılara ihtiyacı yok..."

"Eh, *birinin* ayrıntılar hakkında endişelenmesi gerekiyor," diye çıkıştı.

"Elbette," diye alay ediyor babam. "Ayrıntılar konusunda çok iyisin."

"Ve bu senin için şanslı bir şey, yoksa *hiçbir şeyimiz olmayacaktı* . Seni her şeyde taşıdığım gibi bu boşanmada da taşıyacağım."

"Doktor arkadaşlarından birine, seni daha az kontrolcü yapacak bir reçete yazmasını sağlayamaz mısın..."

"Kızımın önünde bana isim *takmaya cüret etme*."

Onun kızı. *Kızı* .

"Ben senin kızın değilim," diye çıkıştım. "Ben onunum." babama bakıyorum. "Ben de bir çanta hazırlayabilirim."

Şaşırmış görünüyor. "Emma - tatlım - Kyle'a gidiyorum. İkinci bir odası bile yok. Kanepede uyuyorum..."

"Yerde yatabilirim."

Annem iğrenç bir ses çıkarıyor. "Oraya gitmiyorsun."

Burada olmak istemiyorum , diye bağırdım. "Anlamıyor musun? Burada seninle olmak istemiyorum."

Yüzü bir gölgede soldu. Sarhoş görünüyor. "Emma-"

"Katarin. Durmak." Babam bana bakıyor. "Em. Üzgünüm. Burada kalman gerek. Bir yer bulduğumda konuşabiliriz..."

"Seninle yaşamaya gelmiyor. " Annem iyileşti ve sesi buz dolu.

Şimdi bile beni kontrol etmeye çalışıyor. Bunda bile. konuşamıyorum.

Bacaklarım artık hareket etmek istemiyor. Belki yukarı çıkıp bunu tekrar yapabilirim. Geri gelebilirim ve tamamen farklı bir konuşma yapabiliriz.

Bu resmi bir kere internette görmüştüm. Bu, *"Bunu görüyorsanız, yirmi yıldır komadasınız ve size ulaşmak için yeni bir yol deniyoruz" yazan bir resimdi. Lütfen uyan.*

Bir dakika boyunca o memeye baktım.

Bir şeyin bu kadar doğru olmasını hiç dilememiştim.

Uyan. Uyan. Uyan.

Ailem hala tartışıyor. Hala buradayım. Ya da burada değil.

"Yapamaz mısın-" Sesim kırıldı. Beni duymuyorlar bile. "Yapamaz mısın - bir danışmana gidemez misin?"

"Bir danışmana gittik," diyor annem.

"Sen - ne?"

"Son bir yıldır," diyor babam. "Çalışmıyor, M&M. Bunu yapmak zorundayız."

Takma ad, yüze bir yumruk gibidir.

Şimdi uyandım.

"Bana öyle deme," dedim. "Bana bir daha öyle seslenme."

"Emma-"

"İkiniz de çok *bencilsiniz* ." Merdivenlere dönüyorum.

"Buraya geri gel!" annem bağırıyor.

"Bırak onu" diyor babam. "Bırakın bunu halletsin."

ondan nefret ediyorum. ondan nefret ediyorum.

ONLARI SEVMEM.

Odam serin ve sessiz. Yönlendiricilerimde ışıklar titriyor. Texy yanıma geldi ve burnunu elimin altına soktu.

Onu görmezden gelip dizüstü bilgisayarımı açtım.

Metin mesajlarım var. Babamın cevap vermediği mesaj.

Cait ile gergin mesajlar. Birbirlerine o kadar aşık ebeveynlerle yaşıyor ki, oradayken kusmak istememe neden oluyor. Annesi makyaj videolarını beğenip yorum yapıyor Allah aşkına. Şu anda ihtiyacım olan son şey çikolatalı pankek ya da birinin bana sarılması ve Cait'in evinde bulabileceğim tek şey bu.

Bir süre sonra tüm mesajlarım Rev filtresiyle ekranıma da yükleniyor, telefonumdan.

Sen ve baban yakınsınız. Son kısa mesajlarından biri. Sözler bir saat önce içimi ısıtmıştı.

Şimdi organlarımı eriten erimiş lav gibi hissediyorum.

O anlayabilir - ama beynimin tek duyduğu ayrılık sözleri.

Gitmek. Bunu yapamam.

Ben de ona mesaj atamıyorum.

Babam kapıyı çalar. "Emma. Lütfen. Benimle konuş."

Sesi her zaman çok sakın, bu da onun önemsiz tavrına uyuyor. Her şeyi adım adım atabilmesinin bir güç işareti olduğunu düşünürdüm.

Şimdi sadece beni kızdırıyor. Oyun kulaklığımı taktım. Yastıklı kulaklıklar tüm sesleri boğuyor.

"Emma," diye sesleniyor babam.

OtherLANDS'a giriş yapıyorum.

Ve orada, tam üstte, Kabus'tan başka bir mesaj var.

17 Mart Cumartesi 21:36
Gönderen: N1ghtm@re4
Kime: Azure M

beni uçuruyor musun ?

Bunun da bir eki var. Aynı çıplak, bağlı avatar, ama şimdi kafası havaya uçtu. Grafik tasarım çalışması etkileyici bir şekilde içgüdüselidir.

Öfke vücudumun her hücresini dolduruyor. Erimiş lav daha önce içimi yiyorduysa, göğsümün ortasında bir yere yerleşen bir süpernovaya dönüştü.

Bunun hakkında düşünmüyorum. geri yazıyorum.

17 Mart Cumartesi 22:47
Gönderen: Azure M
Kime: N1ghtm@re4

SENDEN NEFRET EDİYORUM.
SENDEN NEFRET EDİYORUM.
SENDEN NEFRET EDİYORUM.
SENDEN NEFRET EDİYORUM.
SENDEN NEFRET EDİYORUM.
BENİ YALNIZ BIRAKIN.

onu engelliyorum.

Sonra dizüstü bilgisayarımı sertçe kapatıyorum. Yatakta dönüp yastığımın içine çığlık atıyorum.

O kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre çığlık atıyorum ki sessizliğin nasıl bir şey olduğunu unutuyorum.

Nefesim tükenene kadar çığlık atıyorum.

Ve sonra sessizlik çöküyor ve etrafımı sarıyor. Öyle bir sessizlik ki neredeyse dayanamıyorum.

Ailemin nerede olduğunu bilmiyorum. umurumda değil. umurumda değil.

Telefonum çalıyor. neredeyse atacağım.

Şimdi neredeyse on bir. Cait için umut ediyorum, bunun imkansız olduğunu bilsem de. Bir şekilde Rev için umuyorum.

Hayır. Bu, 5Core aracılığıyla bir mesajdır.

Bir an için Nightmare'in cevap yazmasından panikledim ama bu o değil. Bu Ethan.

Ethan_717: Bu gece buralarda mısın? OtherLANDS veya Battle Realms'e girmek ister misiniz?

Çok aptalım. gözyaşlarına boğuldum.

Açıktan ağlıyorum ama oyunuma giriş yapıyorum. Annem kapıyı çalar. "Emma. Seninle konuşabilir miyim lütfen?"

"Niye ya?" Bağıríyorum. Histerik gibiyim. "Yani bana ne kadar tembel olduğumu söyleyebilir misin? Yoksa bana oyun oynamanın ne kadar kötü olduğunu mu söyleyeceksin? Ya da ne kadar ezik bir baba? Yoksa hepsini kapattım mı?"

"Emma." Sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabiliyorum. "Emma-"

"Unut gitsin!" Bağıríyorum. "Çekip gitmek."

Sonra aklıma başka bir şey geliyor. "İnternet'i bir daha kapatırsan laptopunu hackler ve içindeki her şeyi silerim."

"Emma." Sesi keskin.

Müziğı açıp onu boğuyorum. O kadar gürültülü ki kulaklarım ağrıyor.

Ethan_717'yi arıyorum. O çevrim içi. Ona bir ekip isteğı gönderiyorum.

Cevap vermiyor ama özel bir sohbet bağlantısı açıyor.

Ethan_717: Ben zaten bir gruptayım. Seni eklememi ister misin?

Elbette. Sanki açıkça ağlarken bir gruba katılabiliyim.

Azure M: Hayır sorun değil.

Sonra oturup ekrana bakıyorum. Ailemin sözleri kafamda dönüyor.

boşanma _

Evi piyasaya sürmemiz gerekecek.

Bir ipoteki ve bir daireyi destekleyemeyiz.

Boşanmak.

Boşanmak.

Boşanmak.

Ekranım özel bir ekip isteğiyle yanıp sönüyor.

Ethan'a hızlı bir sohbet gönderiyorum.

Azure M: Şu an gerçekten bir ekiple uğraşamam.

Ethan_717: Önemli değil. Sadece benim.

Ah. Kabul Et'e tıklıyorum.

Sesi kulağımda sıcak. "Naber?"

konuşmak istemiyorum. Sadece oynamak istiyorum.

Ama sonra nefes alıyorum ve hıçkırıklarımı durduruyorum. Ona her şeyi anlatıyorum. Annem. Babam. Boşanmaları. Kabus ve mesajları.

Uzun zamanımı alıyor.

"Özür dilerim," diyorum sona vardığımda. "Bütün bunları boşaltmak istemedim."

"Üzölme." Uzun bir nefes alır. "Anne baban için üzgünüm." Bir ara. "Ve diğer adam için üzgünüm."

"Bu iyi." burnunu çekiyorum "Onu engellemeye devam ediyorum. Eninde sonunda sıkılacak."

"Muhtemelen." Duraklıyor. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Rev'in parmaklarının benimkilere dolanması hissini düşünüyorum. Yanaklarımı kaydırıp müziğin sesini kısıyorum. Annemler sessizleşti.

"Sadece oynayabilir miyiz?" Diyorum.

"Kesinlikle."

Bu yüzden tam olarak bunu yapmak için bir görev yüklüyorum.

onsekiz

devir

Yine gece yarısından sonra.

Yine uyumuyorum.

Sessizlik evi ele geçirdi, ama bu sahte bir sessizlik. Kimse uykuda değil. Geoff ve Kristin konuşuyorlar, sesleri koridorda alçak bir uğultuda. Matthew'un odasının kapısı kısa bir süre önce kapandı, ama biliyorum - sadece biliyorum - *uyumuyor* .

Çenem şiddetli bir şekilde ağrıyor, ama acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Ben çocukken, babam bana hep acının bedenimi terk ettiğini söylerdi ve şimdi bunda bir miktar güvence buluyorum.

Geoff veya Kristin ile konuşmadım. Matthew'u eve getirdikten sonra, onlar mutfakta onunla ilgilenirken ben doğruca odama yöneldim.

Bıçağı yoktu. Ona böyle saldırdım ve bıçağı yoktu.

Onunla yüzleşmem. Onunla yüzleşmek istemiyorum. Onunla uğraşmayacağımı söyledim ve sonra *yaptım* .

Bu kadar baştan mı savruldun?

Babamın e-postasındaki sözler akıldan çıkmadı. cezbedildim mi? Beni kim cezbediyor? Bu baskıyı herkesi tatmin etmek için hissediyorum ve yapamıyorum. Her şey çok kafa karıştırıcı.

Onu incitebileceğimi bildiğim o anda yağmurda ve karanlıkta yanıp sönmeye devam ettim. Acaba Matthew biliyor mu? Hissedebiliyor mu merak ediyorum.

Her şey Emma'nın da önünde oldu.

Utanç mideme yerleşti, beni yalnız bırakmayacak karanlık ve kıvrılan bir duygu.

Özür dilemem gerekiyor. Olduğum şey için nasıl özür dileyebileceğimi bilmiyorum.

Kapımda bir tıklama sesi geliyor. Çok yumuşak, bence bu Kristin. "İçeri gel."

Ben hatalıydım. Ben Geoff. Çerçevesi kapıyı, karanlığı ve arkasındaki gölgeleri dolduruyor.

Uyuyor olabileceğini düşündüm, dedi.

Başımı sallayıp yatağımdaki yorganı inceledim. Daha yatmadım bile. Uyku, son zamanlarda zor bir yaratık oldu.

"Oturabilir miyim?" O sorar.

"Evet."

Masa sandalyeme oturuyor ve yüzü bana gelecek şekilde döndürüyor. "Bu tam bir çürük." Ben bir şey diyemeden başını çevirip koridora seslendi. "Hey, Kris, bir buz torbasına ihtiyacı var."

Çenem kasılıyor ama bu acıtıyor, bu yüzden kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Buz torbasına ihtiyacım yok."

"Eğlendir beni."

Kristin bir havluya sarılı bir buz torbasıyla kapıda belirir. Bana bir bakış atıyor ve yüzü düşüyor. "Ah, Rev, bir şey söylemeliydin. Burada konuşuyorduk ve ben fark etmemiştim..."

"İyiyim. Bu iyi."

Odaya gelip yanıma oturdu, sonra buz torbasını yüzüme dayadı. "Sana bu kadar sert vurduğunu fark etmemiştim."

"Durmak." Elini ittim ve oradaki buzı kendim tutuyorum. İstemiyorum ama yapmazsam geri alacak. "İyiyim."

Bir elini omzuma koyuyor. "İyi değilsin."

hareketsiz gidiyorum Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Nefesim hızlanıyor.

"Buna neden olmak istemedik," dedi sessizce. "Bonnie'ye Matthew'un burada kalmasını memnuniyetle karşılayacağımızı söylediğimizde, bunun sana ne yapacağını düşünmedik sanırım."

Bu kelimelerin batması en uzun zaman alır.

Bana bağırarak için burada değiller.

Kızgın değiller.

Her nasılsa, bu daha kötü.

Buz paketini indiriyorum. "Durmak. Durmak."

"Rev-"

"Onu incittim. anlamıyor musun? Onu incittim."

"Ona zarar vermedin." Kristin bana doğru eğiliyor. Onun sesi çok nazik. "Sana zarar vermesini engelledin. Onun kaçmasını engelledin - ki bu çok daha kötü olabilirdi."

Bunu başka türlü çizemezler. Ne yaptığımı biliyorum. Ne hissettiğimi biliyorum.

"Rev. Sevgilim." Kolu bana dolanıyor. "Yapmadın-"

" *Yaptım* ." Kendimi uzaklaştırdım. Korku ve öfke dolu bir hareket ve keşke hemen geri alabilseydim.

kendi kendime kıvrılırım. "Üzgünüm. Üzgünüm." Sesim kırılıyor ve Geoff'un beni yakalamasını, Kristin'i korumasını bekliyorum.

O yapmaz. Sandalyeyi bana yaklaştırıyor. "Rev. Bana bak."

Ona bakmak istemiyorum ama saçmalıklara tahammülü olmadığı zamanlar için iyi bir sesi var. Derin ve sağlam. Ona bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

Geoff, "Onu incitmedin," dedi. "Beni anlıyor musun? Onu incitmedin. O iyi."

"Anneyi incittim-"

"Beni incitmedin." Kristin tekrar bana doğru hareket etti ve elimi kaldırdım.

"Durmak." Şimdi onlara bakamam. Hiçbir şeye bakamıyorum. "Lütfen. Durmak."

"Peki." Ama yataktan kıpırdamıyor.

Hepimiz, düzensiz nefesim dışında hiçbir şey tarafından bozulmamış mutlak bir sessizlik içinde oturuyoruz.

Ama oturuyorlar ve beni bırakmıyorlar.

Artık tüm bunlarla tek başıma başa çıkamam.

Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için üç denemem gerekiyor. "Babamın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyor Geoff. Yatağa daha da yakın dönüyor, ama mesafe tehdit edecek kadar yakın değil. "Öğrenmemi ister misin?"

ona bakıyorum. "Bunu yapabilir misin?"

"Belki." Duraklıyor. "Nedenini sorsam sorun olur mu?"

Onlara mektubu anlatmak için nefes alıyorum. E-postalar hakkında.

Ama yapamam. Pek çok düzeyde böyle bir ihanet gibi geliyor.

Ama babamın nerede olduğunu bilirim, onun bir tehdit olup olmadığına karar verebilirim. Ülkenin diğer tarafında olabilir. Hapiste olabilir. Bir çocuğu daha olabilir.

Bu düşünce kanımı buza çeviriyor. "Sadece bilmek istiyorum." Sesim kırık bir şey, çalışmak istemeyen ciğerlerden dökülen kelimeler. Kendimi yorgun ve bitkin hissediyorum. Beni ayakta tutan tek şey damarlarımdaki donmuş kan. "Bilmem gerek. Peki?"

"Tamam." Duruyor ve gözleri endişeyle dolu. "Rev - baban hakkında konuşmak sorun değil. Bunu biliyor musun? Sorun değil."

Hayır değil. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Kulağa çılgınca geldiğimi biliyorum. Onu yetiştiren benim.

Ama "Robert Ellis"i Google'da bulup doğru adamı bulma umuduna sahip olamazsınız. Adı John Smith veya Jack Baker da olabilir.

"Emma hakkında konuşmak ister misin?" diyor Kristin.

Hmm. Kontrolümü nasıl tamamen kaybettiğimi ve onun önünde Matthew'a nasıl saldırdığımı anlatmak ister miyim? Şimdi onun yanında kendime nasıl asla güvenmem?

başımı sallıyorum.

Geoff, "Rev, bana dürüstçe cevap vermeni istiyorum" diyor. "Bonnie'yi arayıp Matthew için başka bir ev ayarlamaya başlamasını sağlayayım mı?"

Gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. " *Ona* başka bir ev mi bulmak istiyorsun ?"

"Numara. Yapmıyorum. Sanırım bize güvenebileceğini anlaması için zamana ihtiyacı var. Ama senin için çok fazla strese neden oluyorsa onu hemen arayacağım."

"Hayır..." Başımı sallıyorum. "Demek istediğim bu değil. Bunu ben yaptım. Bunu yapacağımı bilmen gerekirdi."

Sandalyede doğruldu ve şaşırmadan beni inceledi. "Rev." Sesi neredeyse kısıldı. "Ne yaptığını sandığını anlamıyorum."

"Babama dönüşeceğim. Olmasını beklemeye devam ediyorum. Şiddet döngüsünü ve bazı özelliklerin genetik yapınıza nasıl işlendiğini okudum." Ön kollarım sanki kendimi fiziksel olarak bir arada tutmam gerekiyormuş gibi karnıma bastırdı. "Dec'in bir daha asla alkole dokunmayacağına yemin etmesi gibi. Bunu bir şekilde yapmalıyım. Çünkü nasıl başladığını bilmiyorum ve nasıl duracağımı da bilmiyorum."

Sessizler ve gözlerim yine yorganda ve başımı kaldırıp yüz ifadelerini okumak isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bunu Declan'la konuştum ama onlarla asla.

Matthew'u çimlere çivilediğimde kafamdaki o parıltıyı düşünüyorum. Onun boynunu nasıl kırabilirdim.

Ya da babamın sözlerinin beynime girerek uzun süredir uykuda olan düşünceleri tetiklemesi.

Belki de haklıdır.

Belki de çocuk tutukluluğuna ait olan benim. Kimseye zarar veremeyeceğim bir yere kilitlendim.

Geoff biraz daha yaklaştı ve elini dizime koydu. Nefesimi kesiyor ama geri çekilmiyorum, tepki vermiyor.

"Şiddet döngüsünü bildiğinizi söylemiştiniz" diyor. "Ne biliyorsun?"

Sesi çok gerçekçi. Zorlayıcı değil. Sadece bir soru. Onun öğretici sesi.

"İstismara uğrayan çocukların büyüdüklerinde istismarcı olduklarını biliyorum."

"Her zaman değil, Rev."

"Neredeyse her zaman."

"Neden biliyor musun? Çünkü bu sadece genetik değil."

tereddüt ediyorum. "Beyninizin çocukken berbat olmasıyla ve duygularla doğru şekilde nasıl başa çıkacağınızı öğrenmemenizle ilgili olduğunu biliyorum."

"Evet. Biraz. Çok temel düzeyde, bağlanma bozukluğu, bir çocuk, ihmal, terk veya istismar nedeniyle, bakıcısıyla normal bir bağ geliştirmedeğinde ortaya çıkar. Bunu burada sahip olduğumuz bazı çocuklarda gördünüz. Bu çocuklardan bazıları güvenin ne olduğunu asla öğrenmedi."

O haklı. Onu görmüştüm. Hiç kimse cevap vermediği için hiç ağlamayan küçük bir çocuğu hatırlıyorum. Üç yaşındaydı ve konuşamıyordu.

Annesi temizlendiğinde, alfabeyi söylemeyi seven bir gevezeydi. Velayeti geri aldığında, Kristin aylarca her gün ziyarete gitti.

Geoff ellerini açar. "Küçük çocuklar oldukça basittir, gerçekten. Açlarsa, beslenmeleri gerekir. Eğer üzgünlerse, teselli edilmeleri gerekir. Yaralanırlarsa, bakıma ihtiyaçları vardır. Yetişkinlerle güvene dayalı bir ilişkinin özü budur. Ancak bu şeyleri yapacak biri yoksa veya bu şeyler tutarlı değilse, bu çocuklar kişiliklerinin bazı yapı taşlarını gözden kaçırmaya başlarlar." Duraklıyor. Ya da bu ihtiyaçlara verilen tepki *olumsuzsa* ve sadece ihmal edici değilse, çocuk yanlış tepkileri kendi kendine öğrenmeye başlar. Yani bir çocuk yemek isterse ve cevap suratına bir şaplak gelirse, çocuk bunu sebep ve sonuç olarak içselleştirmeye başlar."

Nefesim daraldı, tanıdık bir gerilim omuzlarımı yeniden kavradı.

Bunun hakkında konuşmaya devam edebilir miyim bilmiyorum. Durabilir miyim bilmiyorum.

"Babam - o öyle değildi. O..."

Şeytani.

"Bu farklı," diye bitiriyorum.

"Niye ya?" diyor Geoff.

"Çünkü ihmalkar davranmıyordu. Doğru olanı yaptığını düşündü. Yaptığı şeye *inanıyordu* . Buna karşı nasıl savaşılabirim?"

"Yaptıklarına inanıyor musun? "

Soru beni kısa sürüyor. "Ne?"

"Yaptığı şeye inanıyor musun? Eylemlerinin Tanrı tarafından yönlendirildiğine inanıyor musunuz?"

Dondum. Bu çok açık, ama kelimeleri söyleyemem.

Bunca yıldan sonra bile bunu inkar etmek babama karşı yapılmış bir hareket gibi geliyor.

Ellerimi başımın yanlarına bastırıyorum. Şakaklarım arasında ani bir migren atışı. "Bunun hakkında konuşamam."

Kısa bir duraklama. "Peki. Geç olduğunu biliyorum." Geoff dizimi biraz sallıyor. "Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok."

Kristin'in eli omzuma dokunuyor. Alnıma bir öpücük bırakıyor. Bana burada olduğumu hatırlatan hafif dokunuşlar. Kar. 18 yaşındayım. Ben yedi değilim.

"Uzun bir gün geçirdin" diyor. "Biraz uyu."

Yataktan kalkar ve uzaklaşır.

Geoff sandalyeden kıpırdamıyor. "Daha önce söylediğim şeyi kastetmiştim. Matthew'un burada olması bir soruna neden oluyorsa..."

"Değil." Boğazımı temizleyip avuçlarımı dizlerime sürüyorum. "Değil."

Tereddüt ediyor. "Başka bir şey oluyor, Rev. Keşke benimle konuşsaydın."

Ah, keşke yapabilseydim.

"Yarın," diyorum. Sesim zayıf. Kendimi zayıf hissediyorum. "Yarın tamam?"

"Peki." Sandalyeden kalkıp omzuma hafifçe vurdu.

Kapıma geldiğinde onu durduruyorum. "Beklemek. Neden koşmaya devam ediyor? O nereye gidiyor?"

"Söylemeyecek." Yüzü düşünceyle asılır. "Bazen insanların olumsuzluğa o kadar alıştığını düşünüyorum ki olumlu bir atmosfer rahatsız edici, hatta korkutucu. Konuştuğumuz şeyle birlikte gidiyor. Kimseye güvenemediğinizde, bilinmeyen gerçekten çok korkutucu bir yerdir."

Ağır, yüklü bir duraklama. "Bir düşün, Rev. Neden kaçtın?" uzağa bakıyorum. Buna gerçekten bir cevabım yok.

Aslında yapıyorum ve cevap utanç verici.

Geoff beni zorlamaz. Sesi kibar, hak etmesem de. "İyi geceler, Rev."

"İyi geceler."

Bunu söyledikten sonra kapıyı kapatıp beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

ondokuz

Emma

Baba: Emma, dün gece işlerin bitmesinden hoşlanmıyorum.
Seninle konuşma şansını takdir ediyorum. Brunch'a ne dersin?
Sadece sen ve ben? Seni 11'de alabilirim.

Saate bakıyorum.

saat 10:00

telefonumu kapatıyorum

yuvarlanırım.

11'i vurduklarında onları görmezden geliyorum.

Bütün gün yataktan çıkmıyorum.

YİRMİ

devir

18 Mart Pazar 13:26:16

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: Geçersiz

Boşluğa e-posta gönderdiğimi düşünmeye başlıyorum. diğer tarafta mısın?

Bana cevap ver.

istemiyorum.

telefonumu kapatıyorum

Yatakta yuvarlanıp yastığı kafama çekiyorum.

Bütün gün yataktan çıkmıyorum.

YİRMİ BİR

Emma

Ethan_717: Sana mesaj göndermek için çok geç olabilir, ama sadece seni kontrol etmek istedim.

Mesaj, gece yarısından sonra ekranıma çarpıyor. Sabah okula gitmek için ayakta olmam gerekiyor ama uyku çok uzakta. Yorgun hissetmiyorum bile.

Bunun bütün gün yatakta yatmakla bir ilgisi olabilir, ama sanmıyorum.

boşanma _

Evi piyasaya sürmemiz gerekecek.

Nereye gideceğiz? Bu ne anlama geliyor?

Bunun hakkında düşünmek istemiyorum. Mesajlaşmak iyi bir dikkat dağıtıcıdır.

Azure M: Hayattayım.

Ethan_717: Bunu duyduğuma sevindim. İyi misin?

Azure M: Bütün gün odamdan çıkmadım.

Ethan_717: bende de yok Kabus adamından başka mesaj var mı?

Azure M: Hayır. Ve tek delinin ben olmadığımı sevindim. Senden ne haber?

Ethan_717: Olağan.

Sonra bana saçını çeken çılgın bir kadının gifini gönderiyor, başlığında TEL ASKI YOK!

Hollywood'un stresiyle baş edemeyen ve sinirini çocuklarından çıkaran Joan Crawford hakkında eski bir filmde. Annem onu seviyor.

Biliyorum biliyorum. ironiyi görebiliyorum.

Azure M: annen böyle mi

Ethan_717: Olabilir.

Azure M: Bütün anneler böyle midir? anlamıyorum bile.

Ethan_717: Evet. Bütün anneler deli.

Azure M: Sonra tekrar, babam onu bu şekilde yapmış olabilir. Bilmiyorum.

Ethan_717: Bunu yaşadığın için üzgünüm.

Azure M: Teşekkürler.

Ethan_717: Annen baban şu anda hala aynı evde mi yaşıyor?

Azure M: Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Ethan_717: TAMAM.

Azure M: TAMAM.

Ethan_717: Bir görev yürütmek istemediğini varsayıyorum?

Azure M: Şimdi olmaz.

Ethan_717: Keşke yardım edebilseydim.

Azure M: Sen. Teşekkürler, Ethan.

Sonra ekrana göz kırpmıyorum. Hemen başka bir satır yazıyorum.

Azure M: Gerçek adın olup olmadığını bile bilmediğimi fark ettim.

Ethan_717: Bu. Ben Ethan'ım. 717 benim doğum günüm. 17 Temmuz. Oyuncu ismi olmadığını biliyorum ama Ethan_717 kullanmaya 9 yaşımıdayken başladım ve artık vazgeçemeyecek gibiyim.

Azure M: Ben Emma'yım.

Ethan_717: EMMA! Şimdi anladım. Bunca zamandır M isimleri tahmin ediyordum. Melissa ve Melanie arasında kaldım.

Kaşlarım yukarı kalkıyor.

Azure M: Kanka. Sadece sorabilirdin.

Ethan_717: Hayır, anlamaya çalışmak daha eğlenceliydi.

Azure M: Artık benim hakkımda her şeyi biliyorsun.

Ethan_717: Şu anda Wikipedia için bir biyografi girişi yazıyorum.

Neredeyse güleceğim ama mizah anlayışım kırılmış gibi.

Bu düşünce bende tekrar gözyaşlarına boğulmak istememe neden oluyor.

Ethan_717: Sana bir şey söyleyebilir miyim?

Azure M: Emin.

Ethan_717: Daha iyi olabilir. Boşanma.

Peki. gözyaşlarına boğuluyorum. Kulaklık yerine yazı yazdığımız için çok mutluyum, yoksa her zaman bu kadar berbat bir karmaşa olduğumu düşünürdü.

Azure M: Hareket etmeliyiz. Annem evi satmamız gerektiğini söyledi.

Ethan_717: Sadece bir ev. Göreceksin. Sadece bir ev.

Azure M: Annen ve baban boşandığında taşınmak zorunda kaldın mı?

Ethan_717: Elbette.

Azure M: Ve kötü değil miydi?

Ethan_717: Hayır. Bildiğim kadarıyla hayatın sonuydu. Berbattı.

Azure M: Tanrım. Teşekkürler.

Ethan_717: Ama hayatta kaldım.

Tekrar çarşafı yüzüme doğru kaydırıyorum. Yanaklarım çiğ.
Bir süre sonra bana bir mesaj daha gönderiyor.

Ethan_717: Hey, fazla ileri gitmek istemem ama işte numaram.
Eğer oyun dışında konuşmak istersen diye. Nasıl olduğunu biliyorum.

Sonra bana numarasını gönderiyor. Gözyaşlarımın bir kısmını kovalıyor.

Onu hemen iMessage'da bir kişi olarak ekliyorum, bu onu telefonuma da ekleyecek. Ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Emma: Teşekkürler, Ethan.

Ethan: Rica ederim Emma.

Yatakta dönüp yorganı başıma çekiyorum.
Ve bütün gün ilk defa gülümsüyorum.

YİRMİ İKİ

devir

19 Mart Pazartesi 5:26:32

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: Cevap ver

Bana cevap vermeni söyledim.

Cevap ver oğlum.

sonsuz kadar beklemeyeceğim.

sonsuz kadar beklemeyeceğim.

E-posta hala gelen kutumda duruyor, cevapsız. Ama kelimeler beni rahatsız edici bir sıklıkta dürtüyor. Her hareket ettiğimde. Her nefes aldığımda. Kalbim her attığında.

Bir tehdit gibi hissettiriyor.

Pazartesi sabahı saat 7:00'de arabasına bindiğimde Declan, "Bok gibi görünüyorsun," diyor.

"Her zamanki gibi görünüyorum." Kot pantolon ve siyah bir kapüşonluyum. Biliyorsun. Bir değişiklik için. Çenemdeki morlukla ilgili çok soru gelmesini istemediğim için traş olma zahmetine girmedim.

Declan'ın eli viteste. "Matthew'i mi bekliyorum?"

"Numara. Sadece git."

Caddede hızlanmak için debriyaja basarken araba sallanıyor ve vites değiştiriyor. "Bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyorum."

"Kahve için duracak vaktimiz var mı?" Evde bir fincan içerdim ama Matthew mutfakta Geoff ve Kristin ile birlikteydi. Cumartesi gecesinden beri onunla konuşmadım.

Cumartesi gecesinden beri kimseyle konuşmadım.

"Sanırım." Declan sokağımın sonundan Dunkin' Donuts'a doğru sağa dönüyor.

Radyosu alternatif müziğe ayarlanmış, ki buna aldırmıyorum, ama şu anda rahatsız edici, düşündürücü sözler beni yanlış yola sokuyor. Uzanıp gümüş kadranı tamamen sola çeviriyorum.

Şimdi sessiz.

"Konuşacak mısın yoksa ne?" diyor Declan.

Gözlerimi ön camda tutuyorum. Bulutlar gökyüzünü karartıyor ve yağmur cama tükürüyor. "Nerden başlayacağımı bilmiyorum."

"Matthew neden bizimle gelmedi?"

"Çünkü onu neredeyse öldürüyordum."

Declan etrafına baktı. "Ne? Beklemek." İki kez çekti, sonra yola dönmeden önce beni biraz daha yakından inceledi. "Biri sana vurdu mu?"

"Yine kaçmaya çalıştı. Cumartesi gecesini. peşinden gittim. Bundan memnun değildi."

"Vay." Kelimeyi üç heceye yayıyor.

Dunkin' Donuts, arabayı bekleyen en az on kişiyle dolu. Declan yine de çizgiye giriyor.

"İçeri girebilirim," diyorum.

"Mümkün değil. Bunu duymak istiyorum."

Omuz silkip ellerimi kapşonlunun ön cebine gömdüm. "Söylenecek çok fazla bir şey yok."

Declan içini çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Uyandım mı? Bu geçen geceki konuşmamıza benziyor. Onu neredeyse öldürmediğine eminim-"

"Yaptım. Hakkında düşündüm. Yapabilirdim."

"Rev." Sesi sakın. Kargaşayı kendi içimde duymalı. "Gelmeliydin."

"Neredeyse yaptım. Geoff ve Kristin'in beni oradan çıkaracaklarını sanıyordum."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Artık onlara Geoff ve Kristin mi diyorsun?"

"Kapa çeneni."

O halatla öne doğru çekerken araba sert bir şekilde dönüyor. "Sadece burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Güvende değilim, Dec! Bunu sana *aylardır söylüyorum*."

Gözlerini deviriyor. "Tamam, Rev."

"Bunu yapma," diye çıkışıyorum.

Declan'ın gözünü korkutmak kolay değil. Benim tavrımla kafa kafaya buluşuyor. "Güvende değil misin? Yaşıyor mu, değil mi?"

dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yaşıyor."

"Önce o mu vurdu yoksa sen mi ona vurdun?"

"Bu önemli değil."

"*Tamamen* önemli!"

"Bana vurdu," diye mırıldandım.

"Yani ona karşılık mı verdin?"

"Numara. Ben ona hiç vurmadım."

"Vay. Görünüşe göre inanılmaz derecede güvensizsin. Belki de arabadan inmелisin."

ona bakakaldım. "Durmak. Alaycı. Ben."

Konuşmacıya yaklaşıyoruz ve bir kadın sipariş vermek için bize ciyaklıyor. Declan her birimize kahve ısmarladı, sonra bana baktı.

"Yiyecek?"

"Numara."

Zaten beni bundan daha iyi tanıdığı için iki kahvaltılık sandviç ısmarlıyor.

Hoparlör ve pencere arasındaki boşluğa geldiğimizde tekrar baktı. "Seninle alay etmiyorum. Ne dediğini anlamaya çalışıyorum."

"Onu boğduğumu ve boynunu kırmayı düşündüğümü söylüyorum."

"Ne olmuş. Ayda en az bir kere aynı şeyi Alan'a yapmayı düşünüyorum ve bu, onu boğmacaya bırakmadan."

"Bu aynı değil."

"Tam olarak aynı, Rev. Kesinlikle. Birine zarar vermeyi düşünmenin suç olduğunu mu düşünüyorsun? Okuldaki herhangi bir çocuğa yaklaşabilirsin ve son yirmi dört saat içinde şiddetli bir düşünceye sahip olduklarını garanti ederim. Kahretsin, çoğu muhtemelen son yirmi dört dakika içinde şiddetli bir düşünceye sahipti."

Sözleri çok basit ama benim için biraz daha inceleniyor. Bu farklı hissettiriyor.

"Kafanın içinde çok fazla zaman harcıyorsun," diyerek beni şoka uğratarak sessizliğe büründü.

Pencereye gidiyoruz ve o ödüyor. Benden para istemiyor ve bazı yorumlarından dolayı kendini suçlu hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Ona geri ödemeyi teklif etmiyorum çünkü hala sinirliyim.

Sessizce okula birkaç mil gittik ama bu sefer yemeği suçlayabiliriz. Declan, kız arkadaşı arabasından inerken park yerine girer. Juliet onun kapıyı açmasını bekler.

Çabuk, dedi Declan ona. "En son ne zaman biri hakkında şiddetli bir düşünceniz oldu?"

"Üç saniye önce," diyor. "Kahve için durduğunu ama bana bir tane getirmediğini gördüğümde."

Kupayı uzatıyor. "Yanlış. Bu sizin içindir."

Yüz ifadesi aydınlanıyor ve onu öpüyor, sonra bir yudum alıyor.
O çok yalancı. Muhtemelen.

Ama sonra ona verir ve "Paylaşabiliriz" der ve başından beri planının bu olup olmadığını merak ediyorum. Gülümsüyor ve kahveyi alıyor, sonra elini tutuyor.

Çok kolay görünmesini sağlıyor. yine sinirlendim

Okula girdiğimizde koridor ikiye ayrılıyor. Normalde okul başlayana kadar Declan ve Juliet'le kafeteryaya kadar yürürdüm ama sohbetimize onun önünde devam etmek istemiyorum. *Onunla* zar zor sahip olmak istiyorum . Onlar sola, ben sağa dönüyorum.

Declan arkamdan, Hey, diye seslendi.

dönmüyorum. "Dersten önce bir kitap almam gerekiyor."

Dolabımı açmak için üç deneme gerekiyor. Kombinasyon doğru çalışmak istemiyor. Parmaklarım çok sert, çok agresif. Bu duyguya aşına değilim.

Açıldığında, gerçekten bir kitaba ihtiyacım olmadığını anlıyorum. Dolabımı açmama bile gerek yoktu.

kapadım. Metal üzerine metal. Ses koridorda yankılanıyor. Yakındaki öğrenciler, kendi günlerine devam etmeden önce, bir anlığına dönüp bana bakıyorlar.

"Görünüşe göre biri Azrail'i kızdırmış."

Döndüm, bir elim sırt çantamın kayışını sıktı ama konuşan kişi çoktan gitmişti.

Koridor, sınıfa gitmesi gereken tipik öğrencilerle dolu ama kumral saçlar dikkatimi çekiyor. Emma. Onu daha önce bu koridorda hiç görmemiştim - ama hiç bakmadım. Saçları gevşek ve parlak, ama gözleri karanlık ve gölgeli. Teni solgun, çiller çizdiği gibi göze çarpıyor.

Matthew ile olan tartışmayı düşünüyorum ve dolabıma girmeyi diliyorum.

Ama bakışlarım yine onun gölgeli gözlerinde duruyor. Bir şey oldu.

Onun yoluna adım atıyorum. "Emma."

Şaşkınlıkla yukarı bakıyor. "Ah." Sanki bir sisin içinden konuşuyormuş gibi konuşuyor. "Hey."

"İyi misin?" Soruyorum. "Bakıyorsun..." Tereddüt ediyorum.

Başını sallıyor.

Sonra yüzü buruşuyor.

Sonra yüzünü kazağıma bastırdı.

Nasıl tepki vereceğimi zar zor biliyorum. *Declan bunu yapsaydı daha az şaşırdım.*

"Emma." Başımı eğip sesimi alçak tutuyorum. "Emre, ne oldu?"

Bana karşı titriyor. Öğrenciler etrafımızda dönmeye devam ediyor ama ben onları görmezden geliyorum. Ellerim omuzlarını buluyor ve ona dokunmanın uygun olup olmadığını merak ediyorum. Aynı zamanda bırakamıyorum.

Sonra bir anda geri çekilip yanaklarını okşadı. Ellerim bir anda boşaldı. Aramızda bir metrelik boşluk var.

"Çok aptalım." Sesi duygu dolu. "Lütfen bunun bir anda olmadığını farz et."

"Emma-"

"İyiyim."

"İyi değilsin."

Gözlerini ovmak için bir kol kullanıyor. "Benimle konuşan ilk kişi sendin ve ben hazır değildim." Gözleri göğsüme kilitlendi. "Gömleğine ıslak bir iz bıraktım."

Sanki umrumda. "Kabus mu?" Soruyorum. "Başka bir e-posta aldın mı?"

"Keşke." Sesi kırılıyor. "Keşke o olsaydı."

Ve sonra tekrar gözyaşlarına boğulur.

İlk zil çalar. Sınıfta olmak için üç dakikamız var.

Derse hiç geç kalmadım .

Şu anda, umurumda değil. elini tutuyorum. "Haydi."

Declan köşede, dolabının yanında duruyor. Juliet. Sesleri alçak ve ciddidir. Önce beni Juliet fark etti ve gözlerinin kolumun ucundaki açıkça perişan kıza kaymasını izledim.

Declan'a dokunuyor, sonra başıyla beni işaret ediyor.

Harika, diye mırıldandı Emma. Tekrar gözlerini ovuşturuyor ve neredeyse arkamdan eğiliyor.

"Sorun değil," diyorum.

Juliet sırt çantasında balık tutuyor ve bir paket mendil buluyor. "İşte," diyor onları Emma'ya uzatarak. "İyi misin?"

Emma burnunu çeker ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Ah. Teşekkürler." Birkaç mendil alıp geri vermek için hareket ediyor ama Juliet başını iki yana sallıyor.

"Onları sakla. bende bolca var."

Declan koridorun sonundaki saate baktı. Kendi programını pek umursamıyor - çok fazla - ama şu anda okulun diğer tarafında olmam gerektiğini biliyor. "Naber?"

"Anahtarlarınızı alabilir miyim?"

"Elbette." Onları sırt çantasının ön tarafından çıkardı ve bana fırlattı. "İyi misin?"

Koridorlar zaten inceliyor. Okuldan çıkacaksak, koridorda sorgulanmadan önce, hemen şimdi yapmalıyız.

"Evet. Teşekkürler." Sonra Emma'yı yan çıkışa yönlendiriyorum.

Hiç direnmiyor. Kapıyı itip onu yağmura sürüklediğimde bile.

"Sınıfı kaçırmak umurunda değil mi?" Diyorum.

"Şu anda hiçbir şey umurumda değil."

Kapı arkamızdan çarpıyor. Öğrenci otoparkında baş başayız, ama uzun sürmeyeceğinden eminim. Her zaman geç kalanlar vardır. Yağmur herkesi içeride tuttu ve Declan'ın arabasına görünmeden girebildik.

Emma ön koltuğa yerleşiyor ve sırt çantasını döşeme tahtalarının üzerine itiyor. "Beklediğim bu değildi. Bu klasik bir araba mı yoksa başka bir şey mi?"

"Evet. Bir Şarj Cihazı. Onun gururu ve sevinci. Kendisi yeniden inşa etti." Ve anahtarları hiçbir şey yokmuş gibi teslim etti.

Suçluluk beni tırmalıyor. Declan benden asla böyle bir sır saklamaz.

"Senin arkadaşın?"

"Declan." Motoru çalıştırmak ve biraz ısınmak için anahtarı çeviriyorum. Yağmur, serinliği havaya kilitledi. Nefeslerimiz camı buğulandırıyor.

"Ya o kız... onun kız arkadaşı?"

"Juliet. Evet."

Paketten bir mendil daha çıkarıyor, sonra vizörü düşürüyor. Muhtemelen bir ayna bekliyordu ama yok. Tekrar kapatıyor ve kendini görebilmek için telefonunun kamerasını açıyor. Yansımaya bir surat yapar ve onu kapatır. Mektuplaşarak tanıştıklarını mı söyledin?

"Bir çeşit." Bu, sweatshirtümde ağlama olayından kasıtlı olarak kaçınmak gibi geliyor ama ben de buna katılabilirim. "Dec geçen yıl başını belaya soktu," diyorum. "Bir mezarlıkta toplum hizmetinde çalışmak zorunda kaldı. Juliet, ölmüş annesine mektuplar yazıyordu ve o da karşılık vermeye başladı."

Dolu gözlerle bana dönüyor. "Annesi gibi davranmak gibi mi?"

"Numara! Hayır, öyle bir şey yok. Sadece... cevap yazmak ve birini kaybetmekten bahsetmek." tereddüt ediyorum. "Kız kardeşi biz on üç yaşındayken öldü. Babası sarhoştı ve arabayı çarptı."

"Oha." Emma mendili yumruğuyla eziyor ve ön camdan dışarı bakıyor. "Kendime her acımaya başladığımda, başka birinin daha büyük bir şeyi olduğunu anlıyorum. Ve sonra gerçek bir eşek gibi hissediyorum." Bir gözyaşı daha yanağından aşağı süzülüyor. "Ve

sonra kırıgın hissediyorum ve sonra kırıgın hissetmek için *daha* çok göt gibi hissediyorum."

"Hayat bir yarışma değildir."

"Annem ve babam boşanıyor. *Ölmediler* . _ Rekabet yok."

Kafamı sallıyorum. Gözyaşlarından sonra, bunu hiçbir şey olmamış gibi bırakır. "Onlar ne?"

"Boşanıyorlar. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Beklemek. Ne oldu-"

"Sadece bunun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim."

Bu, aramızda havada oturmayı bırakmamız gereken türden bir şey gibi gelmiyor. "Daha bu sabah mı öğrendin?"

"Cumartesi gecesi."

"Cumartesi gecesi." Hava ciğerlerimden çıkıyor. Uzaklara bakmam gerekiyor. "Sonrasında?"

"Gitmemi söyledikten sonra mı? Evet. Sonrasında."

Bu sözler beni biraz fazla doğrulukla dürttü. Bugün herkese karşıyım. "Yapmadım - seni dışarı atmıyordum, Emma."

"Bana anne ve babanın siyahi olduğunu söylemedin."

Yorum beni izlerimde durduruyor. Sesini okumak neredeyse imkansız çünkü başka şeylerden gelen duygularla dolu. Bunun bir suçlama mı yoksa soru mu olduğundan emin değilim.

Evlat edinmem içimde bazı şeyleri düzeltirken, bazen dışarıdaki şeyleri altüst etmiş gibi hissediyorum. Koruyucu bir çocuk olarak, geçiciydim, ilçenin ihtiyaçları tarafından onlara itilen bir çocuktum. Evlatlık bir çocuk olarak seçildim.

Bir gece ev ödevimi yaptığımı ve Geoff ve Kristin'in akşam yemeğine bir çift daha davet ettiğini hatırlıyorum. Evlat edinme konusunda ne kadar heyecanlı olduklarından bahsettiler. Muhtemelen onları duyabildiğimi bilmiyorlardı - ya da belki biliyorlardı. Ama bu sözleri duymak, arandığımı bilmek güçlü bir andı.

Akşam yemeğine gelen adam, "Evlat edinebileceğin hiç siyah çocuk yok muydu?" dedi.

Bu da güçlü bir andı.

Duyduğumu bilmiyorlar. Cevaplarını hatırlıyorum, çocuktum ve önemli olan tek şey buydu. Onlara ihtiyacı olan, o anda ihtiyacı olan bir çocuktum . Sözleri daha da derine indi. O zaman, konuyu açmaya çok utandım. Konuyu gündeme getiremeyecek kadar endişeli, sanki bu yorum gerekli bir hatırlatma olmuş ve evlat edinme gerçekleşmeyecekmiş gibi.

Ama oldu. Ve o çifti bir daha asla akşam yemeğine davet etmediler.

Eminim ailemizi merak eden tek kişi o değildi.

Okulun kapısı açılır ve bir kadın yağmurda aceleyle, başının üstünde bir kitapla dışarı çıkar.

Göğsümde küçük bir korku patlaması alevleniyor. Daha önce hiç ders atlamadım.

Aynı zamanda beynimin bu karanlık köşesi, yakalanırsam ne olacağını merak ediyor.

"Burada oturamayız," diyorum. "Ben kullansam iyi olur musun?"

Emniyet kemerini takıyor, sanırım bu yeterli bir cevap. "Bir vites değiştirme kullanabiliyor musun?"

"Evet." Debriyayı yere bastırıp motoru çalıştırıyorum. Resmi olarak Geoff bana araba kullanmayı öğretti ama Dec'le direksiyon başında çok daha fazla saat geçirdim. Hep debriyayı sökmekten ya da bir posta kutusu çıkarmaktan endişe etmişimdir, ama o bu araba konusunda şaşırtıcı bir şekilde soğuktur. En azından benimle.

Generals Otoyoluna doğru ilerliyoruz, silecekler cam boyunca ileri geri kayıyor.

"Seni kırmak istemedim," diyor. "Benim sorumlula."

"Beni rahatsız etmedin." duraklıyorum. "Ve bana soru sormadın."

"Annen kapıyı açtığında, belki yanlış eve girmişimdir diye düşündüm."

Neredeyse özür dileyecektim ama sonra bunun uygun olup olmadığını merak ettim. "Nasıl açıklayacağımdan asla emin değilim."

Sesi dikkatli çıkıyor. "Bana nasıl evlat edinildiğini anlatırken bundan bahsetmedin."

Araba kullandığıma ve dolambaçlı yolun dikkatimin önemli bir bölümünü çektiğine memnunum. Ağlaması nasıl *benim hakkımda* bir konuşmaya dönüştü bilmiyorum ama bu hiç adil gelmiyor. "İnsanlar bunu öğrenip de bana kızana kadar bunu düşünmüyorum."

Arabayı şok eden bir sessizlik kaplıyor ve ne dediğimi anlıyorum.

"Bu yüzden mi sweatshirt giyiyorsun?" diyor. "Beyaz olduğun için mi?"

"Numara." Şaşkınlıkla bakıyorum. Bunu hiç kimse sormadı. Hiç aklıma gelmedi. Başkalarının da böyle düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. "Eşleşmediğimiz için utanmıyorum."

Düşünce gücü muhtemelen bu arabayı yönlendirebilir. "Bu senin için acı bir nokta mı?"

Beni yargılıyor mu yoksa azarlıyor mu, ses tonunu anlayamıyorum. "Numara." Yağmurlu bir gün ve dikkatimi gerektiren bir yol için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Sadece her zaman bu tür bir konuşma. Biliyor musun, ben çocukken Geoff'le dışarı çıkarsam insanlar her zaman durup iyi olup olmadığımı sorarlardı. Babam - *biyolojik* babam - bana her gün işkence ediyordu ve herkes onun en iyi baba olduğunu düşünüyordu. Hiç kimse *onu* sorgulamadı. Geoff, tanıyabileceğiniz en kibar adam ve insanlar bizi markette durdurup iyi olup olmadığımı sorarlardı. Sanki *bana* zarar vermek istiyormuş gibi."

Emma bana bakıyor. "Üzgünüm. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Üzgün olmana gerek yok. Sen değilsin. Bu herkes."

"Ve diğerk çocuk - kavga ettiğink çocuk. O kimdi?"

Her hatırladığımda omuzlarım gerildi. "Matta. O bir evlatlık. Sadece birkaç gündür bizimle yaşıyor."

"Yani... o neydi..."

"Durmak." Yoluna bir bakış attım. Bütün bu konuşma beni hızlandırdı ve bu sabah zaten gergindim. "Gerçekten ihtiyacın olan buysa dikkatini dağıtmaktan mutluluk duyarım ama koridorda ağlayan sensin."

Gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı ama sonra dönüp pencereden dışarı baktı. Açıkça konuşmayı reddetme.

"Benimle konuşmak istemiyorsan neden arabaya bindin?"

Emma kafa kafaya bana döndü. "İyi. Boşanma hakkında güzel, güven verici bir İncil alıntınız var mı?"

Sözcükler bir silahtır, biri ölümcül nişan ile seviyelendirilmiştir. konuşamıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor. Sözlerinin etkisinin farkında bile değil gibi görünüyor.

Sessizce kilometrelerce yol alıyoruz. Acı ve utanç, öfke arabayı dolduracak kadar şişene kadar değişir.

"Benden ne yapmamı istersiniz?" nihayet soruyorum.

"Ailem hakkında konuşmak istemiyorum."

göz gezdiriyorum. Hala pencereden dışarı bakıyor. Kolları göğsüne karşı çapraz.

Hayatımdaki herkesten zaten kapalı hissediyorum, ama bu kasıtlı geliyor. Ona babamın e-postalarından bahsettim. Onunla güvende hissettim.

Benim yanımda kendini güvende hissettiğini düşündüm.

Bunu silkelemeye çalışıyorum. Başarısız oldum. Çenem sıkı hissediyor. "Demek istediğim, sürmeye devam etmemi istiyor musun?"

"Beni okula geri götür" diyor.

"İyi."

"İyi."

Otoparka girdiğimde yağmur duruyor. Daha fazla öğrenci boş yerleri doldurduğu için arka tarafa park etmemiz gerekiyor.

Dışarı çıkınca cepheye gidiyor.

Yan girişe yöneliyorum.

Onu durdurmuyorum. Beni durdurmuyor.

Ayrı yollarımıza gidiyoruz.

Ve bir şekilde, başladığımdan daha fazla bagaj taşıyormuşum gibi hissediyorum.

YİRMİÜÇ

Emma

İkinci döneme girdiğimde parmaklarım titriyor. Nedense hayal gücüm, okulun polisle irtibata geçip bir arama ekibi gönderebileceğini düşündü. Arabayla ön kapılar arasında, fazla uyumak ve bir görevi unutmak hakkında koca bir hikaye uydurdum, bu da koridorda gözyaşlarına yol açarken, kibar bir kıdemli -Rev- ihtiyacım olanı almak için beni eve götürmeyi teklif etti.

Gereksiz. Anlaşılan kimse fark etmemiş. Ya da kimsenin umurunda değil.

Açıkça sınıf kesmek beklediğimden çok daha kolay. Bunu daha sık yapmalıyım.

Cait bile habersiz. ABD Tarihinde sandalyeme oturduğumda, ojesine desenler çizmek için bir Sharpie kullandığını görüyorum. Göz kapaklarındaki minik mücevherler ve canlı rujuyla makyajı göz alıcı. Okul için tamamen uygunsuz, ama bu onu asla durdurmadı.

Zar zor bakıyor ve sesi kolay. "Hey. Bu sabah seni görmedim."

Bu tamamen benim hatam, ama şu anda göğüs kafesimi sarmış gibi görünen öfke ve belirsizlik iplerini sıkıyor.

Yorumunu görmezden geliyorum. "Metalik olan var mı?"

Sesimin tonu dikkatini çekmiş olmalı, çünkü yukarı bakıyor. "Em?"

"Metalik bir Sharpie. Bir tane var mı? Yoda tarzı soruyorum. Rev ile yolculuğun yarattığı sinir ve gerilimi geri çevirmeye çalışıyorum ama bunun yerine kelimeler düşmanca ve tuhaf çıkıyor.

Cait kaşlarını kaldırır ve bir tanesini fırlatır.

Konuşmak istiyor gibi görünüyor, ben de aşağı bakıp sol küçük resmime bir Dalek çizmeye başladım.

Bay Maron gürültülü bir sesle içeri giriyor, sonra kitabını masasına çarpıyor. Ona bakmaya tenezzül etmiyorum. O değersiz. Bay Maron kros koçluğu yapıyor ve sürekli kızlara bakıp "Güzel bacaklar. Koşmalısın." Ve ondan tamamen uzaklaşıyor. Bana ürperti veriyor. Neden birinin kros koşusu yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Fazla kurnaz olmam durumunda bu dersten ve bu öğretmenden nefret ediyorum.

Cait'e sesimi alçak tutarak, "İlk âdeti kestim," diye fısıldadım.

"Pede falan ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyor.

"Ne?" tıslıyorum. "BİRİNCİ DÖNEMİ KIRMAYI SÖYLEDİM"

En az altı diğer öğrencinin dikkatini çekerim. Muhtemelen hepsi tam olarak ne dediğimi duydu.

Ya da hepsi ayın o zamanı olduğunu düşünüyor.

Cait bana cinayeti itiraf etmişim gibi bakıyor. "Nasıl?"

"Bir arkadaşımla gezmeye gittik."

"Ne arkadaş? Arabası olan kimi tanıyorsun?"

"Rev Fletcher."

Çenesi o kadar düşüyor ki masaya çarpıyor.

Yani, kelimenin tam anlamıyla değil. Ama oldukça uzak.

Bay Maron beyaz tahtadan uzaklaşıyor ve bizim de dikkat ediyormuş gibi yapmamız gerekiyor.

Boşanma hakkında güzel, rahatlatıcı bir İncil alıntınız var mı?

Midemdeki bu batan his geçmeyecek. gerçekten çok kötüyüm

İşin kötü yanı, sürekli annemi düşünüyorum. Sesi tam olarak ona benziyordum.

Cep telefonum uyluğumda titriyor ama cebimden çıkarabilmem için bir dakika beklemem gerekiyor.

Rev'den bir mesaj bekliyorum ama tek boynuzlu atların pencereden fırlayacağını da umabilirim. Babamdan bir mesaj da memnuniyetle karşılanır, ama zar yok.

Bu Ethan.

En azından Kabus değil. Gittiğimden beri ondan haber almadım. Belki de tek yapmam gereken buydu, tamamen kaybetmek.

Ethan: Nasılsın?

Emma: Ben iyiyim. Bir arkadaşşıma kızdım ve gerçek bir kaltak gibi hissediyorum.

Ethan: İzinlisin. Eğer iyi bir arkadaşsa, anlayacaktır.

O. Ethan'ı düzeltmek için neredeyse geri yazacaktım ama... Yazmıyorum. Neden olduğundan tam olarak emin değilim.

Rev ile aramda ne olduğundan da emin değilim ama elimizde gerçek bir şey yok.

Arabada söylediklerimden sonra elimizde hiçbir şey olmayabilir.

Emma: Kafam karmakarışık.

Ethan: Anne babanız sürekli kavga mı ediyor?

Emma: Hayır. Babam birlikte çalıştığı bir adamla kalıyor. Annemden kaçıyorum.

Ethan: Şanslısın. Benimkinin buna gücü yetmedi, bu yüzden her şey bitene kadar aynı evde kaldılar. Babam misafir odasında kaldı. Beni uyandırır ve anneme bir şey söylememi isterdi.

Mesajına bakıyorum ve annemle babamın beni taşıyıcı güvercin olarak kullanma noktasına geldiklerini hayal ediyorum.

Annemin bu fikri beğeneceğini tahmin edebiliyorum.

Bu düşünce bende kendim taşınmak istememe neden oluyor.

"Bayan Mavi?"

Telefonu cebime tıkıyorum. Bay Maron bana bakıyor. Bütün sınıf bana bakıyor.

Cait boğazını temizliyor ve anlaşılmaz bir şey söylüyor.

Muhtemelen bana öğretmenin beklediği cevabı veriyor, ama cevap bozuk bir fısıltı değilse, şansım kalmadı.

"Üzgünüm," diyorum tatlı bir şekilde. "Soruyu tekrarlar mısınız?"

"Dikkatinizi çeken başka bir şey mi var?"

"Numara." öksürüyorum. "Üzgünüm."

"Bana Bağımsızlık Bildirgesi'nin genel amacını anlatır mısınız?"

ALLAH'A ŞÜKÜR BU KOLAYDIR.

"İngilizlerden bağımsızlığımızı ilan etmek için."

"Sömürgeciler neden bağımsızlık istediler?"

Beynim boşalıyor. Çay çok pahalı olduğu için mi? Boston limanına atmadılar mı?

Şu anda, kendi soyadımı bilmem bir mucize. Yanaklarım zaman geçtikçe ısınıyor. Cevabı BS bile yapamıyorum.

Tıpkı arabada olduğu gibi, utanç diğer, daha az kararlı duygulara dönüşmeye başlar.

Bay Maron orada dikilip sessizliğin devam etmesine izin verdi, ta ki odadaki herkes -muhtemelen tüm okul- buna dikkat etmediğini ve şu anda bunun üzerine çağrıldığını anlayana kadar. Annem çok gurur duyardı.

Bu sabahın üzüntüsü beni yine bunaltmakla tehdit ediyor.

Bay Maron'un sınıfında ağlamaya başlarsam kendimi pencereden atacağım. Betonun çarpmasıyla vücudumun patladığını hayal ediyorum. Bekçinin bir paspas aldığını, "Lanet çocuklar" diye mırıldandığını hayal ediyorum.

İçimden bir kahkaha kaçıyor.

Bay Maron felç geçirdi. Ya da başka birşey. Gözleri kararıyor. "Bunu *komik buluyor musunuz* , Bayan Blue?"

ayıktım. "Numara. Bu kesinlikle komik değil."

"Bir cevabın var mı? Yoksa herkesin zamanını yeterince boşa mı harcadın?"

Sessizliğin sonsuza kadar sürmesine izin veren oydu, ama bunu söyleyerek kek puanı kazanamam. Patlayan bir cismin görüntüsünü beynimden silemesem de başımı salladım. Benim sorunum ne bilmiyorum.

"Numara." öksürüyorum. "Hayır efendim. Üzgünüm. Bir daha olmayacak."

Efendim dememeliydim . Kulağa tamamen alaycı geliyor.

Öyleydi. Ama bunu örtbas etmek için iyi bir girişimde bulunduğumu düşündüm.

Böcek gözlü bakışları bir parıltıya dönüşüyor. "Dersten sonra masama uğra." Sonra tekrar tahtaya bakmak için dönüyor.

Panik hissetmeliyim. Endişeli. Üzgün.

Bunların hiçbirini hissetmiyorum. uyuşmuş hissediyorum.

"İyi misin?" Cait fısıldıyor.

"Ah evet. Çok iyiyim. Beni onunla yalnız bırakma, tamam mı?"

"Yani burada seninle beklememi mi istiyorsun?"

"Evet."

Telefonum uyluğumda titriyordu. Ethan'dan gelen tüm mesajlar.

Ethan: Kendime her şeyin yakında biteceğini hatırlatıp durdum. atlattım.

Yanlış bir şey mi söyledim?

Ethan: Aşırıya kaçmak istemedim.

Başparmağımı hızla telefona sürttüm.

Emma: Aşırıya kaçmadın. Sınıfta mesajlaşırken yakalandım.

Ethan: Saçmalık. Üzgünüm.

Emma: Önemli değil. umurumda bile değil. Hiçbiri umurumda değil.

Uzun bir ara var.

Ethan: Umurunda.

Emma: Şimdi değil, istemiyorum.

Bu bir yalan.

Ama fazla düşünürsem, emanetçi Emma patlamasını temizliyor olacak.

Ethan: Emma. Yalan söylüyorsun.

Elbette biliyor. Boğazım düğümleniyor. Parmak uçlarımı gözlerime bastırmalıyım.

"Em." Cait eğilip elini koluma koydu. "Emma. İyi misin?"

Lanet olsun. Ağlıyorum.

Çantamı alıp odadan çıkıyorum.

Kızlar tuvaleti sadece yirmi metre ötede ve Bay Maron'ın beni orada takip edemeyeceğini biliyorum, bu yüzden kapıdan içeri giriyorum. Bu küçük, sadece iki bölmeli ve çamaşır suyu kokusu ağız sulandırıcı, ama boş ve ben yalnızım.

yere oturuyorum. Ağlamamın şiddetiyle omuzlarım titriyor. Bugün okula hiç gelmemeliydim.

Bir süre sonra Cait banyonun kapısından içeri girer. Yanımdaki iğrenç karoya diz çöküyor. "Em. Emre iyi misin?"

"Numara." Gözlerimi kaydırıyorum ve ona göz kırptıyorum. "Ardımdan koştuğun için başın belaya girmeyecek mi?"

"Numara." Gülümsüyor, biraz çekingen. "Ryanne Hardesty, adetinizin başladığını söylediğinizi duyduğunu söyledi. Bay Maron, acil bir durumunuz olduğunu düşünüyor. Herkesin bunu PMS'ye bağladığından oldukça eminim."

Banyoda pencere olmaması ne yazık ki dalıp çıkabileyim. "Bu çok aşağılayıcı."

"Sana biraz tuvalet kağıdı vereyim."

"Sorun değil. Dokularım var." Juliet'in bana verdiği paketi sırt çantamın önünden çektim. Çiğ yanaklarıma dikkatli bir şekilde dokunmam gerekiyor.

Cait beni inceliyor. "Yine de bir şeyler *oluyor* ." Duraklıyor. "Bu hafta sonu bir şey mi oldu?"

burnumu çekiyorum "Öyle diyebilirsin."

"Beni neden aramadın?"

"Çünkü annenle meşgul olacağını düşündüm. Video ya da krep ya da başka bir şey yapmak."

Yüzü seğiriyor ve sinirini sempatiyle dengelediğini anlayabiliyorum. "Bir telefon görüşmesi yapmak için durabileceğimden oldukça eminim."

Bu benim yeteneğim gibi görünüyor. Biri nazık, biri uzanıyor ve gerçek bir kaltağa dönüşüyorum. Kendime katlanmak ve saklanmak istiyorum ama gidecek hiçbir yer yok.

"Emma." Cait'in sesi sakinleşiyor. "Lütfen benimle konuş."

Boşanmayı anlatmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Cait'in hayatı çok kolay. Elimi okşayıp *Zavallı Emma derdi* .

Zavallı Emma olmak istemiyorum . Kendi evimde zaten değersiz hissediyorum. Benim de burada acımama gerek yok.

"Ailem sadece çok kavga ediyordu" diyorum.

Cait yanıma oturmak için düşüyor. "Özür dilerim Emre." Tereddüt ediyor. "Gelebilirdin."

"Evet, belki bana bir makyaj verebilirdin." gözlerimi siliyorum.

Sertleşiyor, sonra sırt çantasındaki bir kesenin fermuarını açıyor ve bir çikolata çıkarıyor. "Bir şeker çubuğu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Numara." Gözlerimi tavana çeviriyorum. " *Gerçekten* PMS'den muzdarip değilim ." Keşke bunların hepsi bir Snickers bar ve bir avuç Advil ile çözülebilse.

Beni eleştirel bir şekilde inceliyor. "Burada daha çok şey olduğunu hissediyorum. Rev Fletcher'a ne oluyor?"

"Hiç bir şey. Ben mahvettim."

"Emma-"

"Tanrım, Cait. Ne, blog mu yazıyorsun?"

Topuklarının üzerine oturur. "Burada neler olduğunu bilmiyorum ama sana yardım etmeye çalışıyorum."

Tırnaklarıma bakıyorum. "Unut gitsin Cait. Her şey senin için mükemmel. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok."

Yine gidiyor ama bu sefer daha uzun. Sesi çok sakın. "Benim için her şey mükemmel değil."

burnumu çekiyorum "Yeterince yakın."

"Yok canım?" İlk defa sesi keskinleşiyor. "En iyi arkadaşımın benim için önemli bir şeyin zaman kaybı olduğunu düşünmesinin o kadar mükemmel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne?"

"Senin için önemli olduğu için aylarca oyun oynamış olmama ne dersin , ama bir şey yaptığımda bir sürü iğrenç yorum alıyorum."

kılıyım. "Cait, senin ne olduğunu bilmiyorum..."

"Annenin yapmak istediğin şeye nasıl saygı duymadığından sürekli şikayet ediyorsun ve sonra bana aynı şekilde davranıyorsun."

Sözler yüzüme bir yumruk gibi çarptı. "Yapmıyorum!"

"Sen de yap!"

"Cait, bu sadece makyaj!"

Ayağına vuruyor. "Evet Emre. Ve bu sadece aptal bir oyun." Sırt çantasını omzuna atıyor. "Sanırım mükemmel benliğimi sınıfa geri almam gerekiyor."

Kapıdan içeri girdiğinde yere bakıyorum. Kendimi haklı veya haklı hissetmek için bekliyorum. Yapmıyorum.

Şimdi sevdiğim ilk çocuğu ve en iyi arkadaşımı kendime yabancılaştırdım. Git, ben.

Ben ona öyle davranmıyorum. Makyaj konusunda hiç sorun yaşamadım.

Belki bana bir makyaj verebilirdin.

O haklı. Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum. Ethan daha fazla mesaj göndermedi ama son mesajı ekranda duruyor.

Emma. Yalan söylüyorsun.

Emma: Az önce en yakın arkadaşım ile kavga ettim.

Ethan: 😞

Emma: İyi bir hafta geçirmiyorum.

Ethan: Sonunda daha iyi olacağını söylesem, kulağa basmakalıp gelebilir mi?

Emma: Evet.

Ethan: OtherLANDS olmasa bile bir baş belası olduğunu hatırlatırsam daha iyi hisseder misin?

Gülümsüyorum ama yarım kalmış gibi hissediyorum.

Emma: Evet. Evet yapardım.

Ona gerçekten yalan söylüyorum.

Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

YİRMİ DÖRT

devir

Hava durumum ruh halime uyuyor. Çarşaf lar halinde yağ an yağmur, kafeterya pencerelerine vurarak herkesi içeride tutuyor. Floresan ışıklar başımı ağrıtıyor. Kristin bana her zamanki gibi büyük bir öğle yemeğ i hazırladı; iç i et ve peynirle dolu pide cepleri, bir torba üzüm ve bir kap fasulye salatası.

Hiçbirini yemek istemiyorum. Çantayı Declan'a doğru ittim.

Göz kapaklarını serbest bırakmaya başlar. "Geri dönmeyeceğ inden emindim."

omuz silkiyorum. Emma hakkında konuşmak istemiyorum.

Sözleri olması gerekenden daha fazla acıtmış tı.

Ya da belki de her zerresine onun kastettiğ i kadar zarar veriyorlardı.

Kafeterya dolu. Okulumuz herkes için büyük bir öğle yemeğ i saati yapar, bu da çılgınlıktan başka bir şey değildir. Juliet öğle yemeğ i sırasında fotoğraf laboratuvarında çalışıyor ama o kadar kalabalık ki masa bize ait değil. Karşı taraftaki adamları tanımıyorum. Bizi görmezden gelmekten memnun görünüyorlar, bu yüzden iyiliğ in karşılığ ını verebiliriz.

Declan bir pide cebini bana doğru itiyor. "Bütün bunları yiyemem."

Yapacağ ını garanti ederim. "Her neyse."

Sık kullandığım bir cevap değil. Kaşları yukarı kalkıyor. "Emma beklediğim gibi değil."

"Peki."

"Sanırım onun hakkında konuşmak istemiyorsun."

"Doğru tahmin ediyorsun."

"Neden ağlıyordu?"

Masanın üzerinde ona düz bir bakış attım.

"Ne?" Bana dönüp bir kaşık dolusu fasulye salatası yiyor. "Onun yerine Matthew hakkında konuşmak ister misin?"

"Ara."

"Sadece burada sessizce oturmak mı istiyorsun?"

"Evet."

Kapa çeneni. O yer.

Masanın yüzeyini inceliyorum. Duygularım bılardo masasına düşen isteka topunun düşüncelerle rastgele çarpışması gibi. Emma, koridorda bana sarılışı, hıçkıra hıçkıra ağlaması, sonra beni susturması. Babam, sonsuza kadar beklemeyeceğine söz verdiği gibi, bunun ne anlama geldiğini merak etmemi sağladı. Hâlâ benimle konuşmayan, bu okulda bir yerlerde kim bilir ne yapıyor Matthew.

Hayal kırıklığı, korku ve suçluluk düşüncelerimin arasında bir kafes örüyor.

Ve ayrıca, biraz karanlık tatmin. Biraz saldırganlık. sınıfı kestim. Ben ondan kaçtım.

Ben asla böyle bir şey yapmadım. Tanımadığım bir kavga kafamda kamp kurdu.

"Sence Matthew kötü bir gün mü geçiriyor?" diyor Declan.

Bu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Ne?"

Matthew'un oturduğu yaklaşık on metre uzaktaki bir masaya doğru başını salladı. Önündeki masada hiçbir şey yok, ama Kristin kesinlikle ona bir şeyler hazırlardı. Yanına sırt çantası oturmuyor. Yüzü kırmızı, çenesi gergin. Yanında iki çocuk duruyor ve ne

dediklerini duyamıyorum ama durumla ilgili hiçbir şey dostça görünmüyor. Diğer çocuklar masada ama hiçbir şey yapmıyorlar. Sadece seyrediyorum.

Çocuklardan biri kafasının yanına hafifçe vuruyor.

Hiç düşünmeden banktan kalktım. Yoğun görünüyor olmalıyım çünkü diğer öğrenciler bir yolu açar ve ben bakışları çizerim.

Kendimi onların ve Matthew'un arasına koyarak çocukların kişisel alanına giriyorum. Onlar alt sınıf. Onları hiç tanımıyorum. "Neler oluyor?"

Daha büyük olan, *titreyen* , bana küçümseyen bir bakış atıyor. "Seni ilgilendirmez, sürüngen. Nesin sen, onun yeni erkek arkadaşı?" Matthew'un başının yanına tekrar hafifçe vurmak için etrafıma uzandı. "Sana *hareket etmeni söylemiştim* ."

Declan kolumu tutup beni yarı yarıya engelleyene kadar yumruğumu geri çektiğimin farkında değilim.

"Ne yapıyorsun ?" alçak sesle söylüyor.

Ne yaptığımı bilmiyorum.

Cidden, ne yaptığımı bilmiyorum. Düşüncelerim dönüyor.

Kaslarım gergin ama Declan'la kavga etmek istemiyorum. Kelimeler öğütür. "Gitmeme izin ver."

"Rev." İnanılmaz geliyor. Onu suçlamıyorum. Geçmişte, pozisyonlarımız her zaman tersine döndü. "Kanka. Bir kavga başlatırsanız, uzaklaştırılırsınız."

Utandım ve kızgınım ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Sesim bir hırıltı. " *Bırak beni dedim* ."

Tereddüt ediyor. boş boş gezerim.

"Burada neler oluyor?"

Bir öğretmenin sesi. Birinci sınıfa Sağlık dersi veren ve ayrıca öğle yemeğinde kafeteryayı izleyen Bayan James. O uzun boylu ve heybetli ve hiç bok almıyor.

"Hiçbir şey," diye çıkışıyorum.

Diğer çocuk, "Sadece öğle yemeği yiyecektik. Geldi ve bizimle uğraşmaya başladı.

Bayan James bana bakıyor. "Bu doğru mu?"

Onunla uğraşıyorlardı ." Matthew'a başımı salladım.

Ona bakar. "Bu doğru mu?"

Hiçbir şey demiyor. Gözleri masaya kilitlendi. Yanakları hala kırmızı.

Kafeteryanın ortasında ilgi odağıyız.

Bayan James, "Belki de hepiniz ayrı yollara gitmelisiniz," diyor.

Bu, işleri tam olarak otuz saniye çözecektir.

"Onu yalnız bırakmayacağım," diyorum.

Flick er homurdanıyor . "Ha. Biliyordum. Nil biliyor mu?"

Neil?

"Nil kim?" Diyorum.

Matthew irkilir. Masadan fırlıyor, sıranın altından sırt çantasını alıyor. Masadan koşarak uzaklaşıyor.

"Yeterlik!" Bayan James'i yakalar. "Siz çocuklar. Hareket. Şimdi."

Hareket ediyorlar, yemek kuyruğuna gidiyorlar, giderken gülüyorlar.

Matthew'u takip etmek için yerimi değiştirdim.

Bayan James önüme çıktı. "Numara. Sen başka bir yöne git."

Odanın karşısında, Matthew kafeteryadan çıkmak için çift kapıdan içeri çarpıyor. Öğretmenin yanından geçmek için hareket ediyorum.

"Hey." Beni yine engelliyor. "Sana yürüyüş yapmanı söylemiştim. Serinlemek."

"Rev." Declan omzuma bastırdı. "Haydi. Bırak."

Onu bırakmak istemiyorum. Bir yay gibi kıvrıldım, patlamak için birinin kadrını çevirmesini bekliyorum. Dünya elektrikle çevrili hissediyor.

O uzun, ama ben daha uzunum. Çok fazla sorun yaşamadan onu geçmeye zorlayabilirdim. ileriye doğru bir adım atıyorum.

Bir adım geri gidiyor, bir eli yukarıda. Ya bir yürüyüşe çıkarsınız, ya da ben güvenliği çağırırım, dedi Bayan James.

Hiçbir öğretmen benim hakkımda güvenliği aramakla tehdit etmedi.

Korkunç derecede bağımlılık yapıyor. Sahip olduğumu bilmediğim bir çizgiyi aştım. Bir parçam bunu ne kadar ileri götürebileceğimi bilmek istiyor.

"Declan." Başka bir öğretmenin sesi. Bayan Hillard. Declan'ın AP İngilizce öğretmeni. Elinde bir tepsi var ve bir masa ötede. "Neler oluyor?"

"Rev aklını kaybediyor."

Sesi kuru ama şaka yapmıyor.

Tepsisini yere bırakır ve masanın etrafından dolanır. "Beyler gelin. Neden benim sınıfımda yemek yemiyorsun? Bunu konuşarak çözebiliriz."

Declan kıpırdamıyor. Gözleri benim üzerimde. "Rev?"

"İyi." Arkamı dönüyorum ve kimse beni durdurmak için bir şey söylemeyince sırt çantamı almak için masamıza dönüyorum. Kapüşonum alnıma kadar iniyor ve odadaki ışığın çoğunu engelliyor. Önemli değil. Onları üzerimde hissetmek için diğer öğrencilerin gözlerini görmeme gerek yok. Bütün oda fısıltılarla dolu gibi. Kafamdaki fısıltılar sadece bu andan ibaret değil. Babamla ilgililer.

Bana cevap vermeni söyledim.

sonsuz kadar beklemeyeceğim.

Bir tehdit. Bir söz. Başarısızlığın cezaları var.

Gerginlik, göğsümün etrafında bir mengene tutuşu oluşturuyor. Boğazım.

Kafam patlamak istiyor.

Bir el kolumu tutuyor. Kırmızı, vizyonumu renklendiriyor. dönüyorum. Kolum uçuyor. temas kuruyorum.

Declan yere çarpıyor.

geri düşüyorum.

Kalbim kulaklarımda bir uğultu. konuşamıyorum. düşünemiyorum.

En yakın arkadaşşıma vurdum. En yakın arkadaşşıma vurdum. *En yakın arkadaşşıma vurdum.*

Güvenlik diyorlar.

• • •

Bir ebeveynin beni alması gerekiyor.

Bu, beklemem gerektiğı anlamına geliyor.

Evden çalıştığı için muhtemelen Kristin olacak ama bir saattir ön büroda oturuyorum. Yağmur pencere camlarına çarpıyor. İnsanlar işleriyle ilgilenerek gelip gittiler, ama başım eğik, kaporta aşağıda. Elim ağrıyor ama buz istemiyorum.

Declan'ın durumu iyi.

Arkadaşlığımız iyi mi bilmiyorum.

Ben gençken, bir sınavda başarısız olduğumda, babam, onun merhametine nasıl geri dönebileceğimi görmem için beni bekletirdi, tıpkı bunun gibi. İstismarın en kötü kısım olacağını düşünürdünüz, ama değildi.

Bu buydu. Bekleyiş.

Müdür yardımcısı Bay Diviglio, bu ilk suç olduğu için öğleden sonranın geri kalanından daha fazla uzaklaştırılmayacağımı söyledi. Geoff ve Kristin'e bir mektup gönderilecek. Çatışmanın barışçıl çözümü üzerine bir derse katılmak zorundayım.

Ne şaka ama. Bunu hak eden çocuklara vurmadım. *En yakın arkadaşşıma vurdum .*

Ona yumruk atmadan önceki anları düşünüyorum. Düşüncelerim neredeyse başka birininkiydi. Zihinsel durumumu yeniden yaratamam. Neden kırıldığımı bile bilmiyorum.

Bir parçam polisleri aramalarını, telefonumdan, babamdan ve beynimi düğümleyen tüm çatışmalardan uzakta bir hücrede kilitli kalmamı istiyor.

Telefonum çalışıyor. Bir e-posta.

Midem bulanıyor. Sırt çantamdan kendimi çekemiyorum. Şu anda hiçbir mesaj iyi olmazdı.

"Rev?"

yukarı bakıyorum. Geoff masada duruyor. Kızgın görünmesini bekliyordum. O yapmaz. Kafası karışık görünüyor.

Bu daha da kötü.

Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Özür dilemek? İzah etmek? Ayaklarım yere sağlam basmış gibi.

"Senin oturumunu kapattım" diyor. "Haydi."

Hiçbir zaman karşı çıkmadım, ama ayağa kalkıp sırt çantamı omzuma atarken, onun yanından geçip bu binadan çıkarsam ve yürümeye devam edersem ne olacağını merak ediyorum.

Yapmıyorum.

Biz arabaya binerken Geoff sessizdi. Yağmur her şeye yapışır. Kapılar kapanarak arabayı bir kafese, emniyet kemerini de bir ilmeğe dönüştürüyor.

Telefonum yine çalışıyor. Nefesim hızlı ve sık gidiyor. Sırt çantamda bırakıyorum.

"Sen ve Declan kavga ettiniz mi?" diyor Geoff.

"Numara."

"Ona neden vurduğunu söylemek ister misin?"

Yutkunuyorum ve kapı kolundaki dikiş yerini alıyorum. Gözlerim pencerenin yanındaki gümüş şeride kilitlendi. "Bu bir kazaydı."

"Bir kaza?"

Başım la onayladım. Detaylandırmak istemiyorum.

"Bay. Diviglio bana diğ er öğrencilerle bir çeş it münakaşaya karış tığını söyledi. Orada neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Karışıklık hala sesini renklendiriyor. Sesi empatik mi yoksa sert mi olacağına karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor.

Anladım. Bu şimdiye kadar yaptığımız türden bir konuşma değil. Ben hiçbir zaman "tartışmaya" karışmadım. Hiç gözaltım bile olmadı.

biraz omuz silkiyorum. "Bazı çocuklar Matthew'u rahatsız ediyorlardı. Onları durdurmaya çalıştım."

Bir ara. "Nasıl zorluyor?"

"Gerçekten bilmiyorum. Onu rahatsız ediyorlardı."

Elleri direksiyon simidinde sıkılaşıyor. "Arkamı dönüp okula gitmem gerekiyor mu?"

"Ne?"

savunmaya çalış tığın için seni uzaklaştırıyorlarsa, gidip şu müdür yardımcısıyla konuşacağım..."

"Aralık'a yumruk attığım için beni uzaklaştırıyorlar. Matthew iyi."

Sözleri söylerken, bunların doğru olup olmadığını bilmediğimi fark ediyorum.

Nesin sen, onun yeni erkek arkadaşı mı?

Nil biliyor mu?

"Declan onu rahatsız mı ediyordu?" Geoff'a sorar.

"Tabii ki değil."

İç çekiyor. "Tamam, o zaman neden Declan'a yumruk attın?"

Çünkü şiddet benim genlerimde var. Çünkü kafam kırıldı. Çünkü ben çevremdeki herkes için bir tehditim. Saatli bomba.

Declan ilk patlamayı yaşadı.

Parmaklarım döşemeyi ayıracak.

Geoff, "Sana bir şey oluyor" diyor. "Bence ne olduğu hakkında konuşmaya başlamalısın."

Eve doğru son dönüşü yapıyoruz. Birşey demiyorum.

"Rev." Sert seçilmiş. "Bana cevap ver."

sertleşiyorum. Babamın sözleri. *Bana cevap ver.*

ona cevap vermiyorum

"Rev." Geoff yoldan uzağa bakıyor ama ben ona bakmayı reddediyorum. Sesini nadiren yükseltir, ancak yaptığında işi ciddiye alır. "Bana cevap ver. Şimdi."

Yapmıyorum. Yine, bu meydan okuma bağımlılık yapar. İyi bir şekilde değil.

Garajımıza giriyor ve o daha Park'a bile koymadan arabadan çıkıyorum. Kristin'in arabası burada değil. Tıpkı cumartesi gecesi olduğu gibi üzerime yağmur yağıyor.

Ön kapıdan patlayarak arkamdan kapattım.

Geoff onu yakalıyor, beni sonuna kadar takip ediyor. O harika durumda, ama ben de öyleyim. "Rev. Durmak. Bu konuyu konuşacağız" dedi.

Yardım edebilirsem olmaz. Yatak odamın kapısını yüzüne kapatmaya çalışıyorum.

Yakalar. İterek açar. Beni takip ediyor.

onu açıyorum. "Beni yalnız bırakın."

"Numara."

yüzüne giriyorum. " *Bırak. Ben. Tek başına.* "

Geri çekilmiyor. "Numara."

Ellerim yumruk oluşturuyor. "Beni yalnız bırakın!" şimdi bağıriyorum.

Sesi giderek kısılıyor. "Numara."

"Beni yalnız bırakın!" Onu itiyorum ve onu bir adım geriye itecek kadar güçlüyüm ama o bunun ötesine geçmiyor.

"Numara." Sesi çok sakın. "Rev. Numara."

"Çekip gitmek." Onu tekrar ittim, bu sefer daha sert. "Çekip gitmek." Sesim çatlıyor. Bir mil koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum. "Seni istemiyorum. seni istemiyorum."

"Ayrılmıyorum."

"Çıkmak!" onu tekrar itiyorum. Şimdi duvara yaslandı. "Seni istemiyorum! Çık dışarı."

"Numara."

Ellerimi göğsüne koydum. Gömleğinden avuçlarım var. İçimde biriken korku ve öfke çözülmeye başlıyor ve düşünemiyorum. Ne yapacağımdan bile emin değilim. Vücudumdaki her kas sert, savaşmaya hazır.

Geoff ellerimi yakaladı. Savunma hareketinde değil. Sadece ellerini benimkilerin üzerine koyuyor.

"Sorun değil," diyor yumuşak bir sesle. Sesi alçak, sakın ve emin. "Rev. Sorun değil."

O kadar zor nefes alıyorum ki hiperventilasyon yapıyor olabilirim. Parmaklarımı açmak için zorluyorum. Kollarım titriyor.

"Üzgünüm." Sesim kırılıyor. Ağlıyorum. "Üzgünüm."

Geoff beni bırakmıyor. "Sorun değil."

Ve sonra buruşuyorum, ona karşı düşüyorum.

Beni yakalar. O tutuyor.

Çünkü o benim babam değil. O benim babam.

YİRMİ BEŞ

devir

Geoff ızgara peynir yapar.

Hayır, *babam* ızgara peynir yapar. Ekmeğin her iki tarafını da tereyağıyla kaplıyor ve tavaya çarptığında cızırdamaya başlıyor. Her sandviçe dört dilim peynir konur. Tavadaki tereyağının çıtırtısı ve tükürüğü, sürgülü cam kapıya karşı yağmurun pıtırtısına karışıyor. Evdeki tek ses bu ama güzel bir ses.

Annem görünüşe göre ilçenin diğer tarafında bir müşteriyle buluşuyor, yoksa burada kolesterolü hakkında ona sövüyor olurdu.

Yoksa burada oturmuş elimi tutuyor olurdu.

Bir sandalyede soluyorum, gözlerim şiş. Artık cevaplar için bana baskı yapmıyor ama bazı dinamikler değişti. Kendimi yalnız hissetmiyorum. Saklanmak zorunda değilim.

Bizim için gazlı içecekleri ve tabakları çıkarmamı söylüyor ve sesi nazik ve eşit. Sanki başka bir günmüş gibi.

Yaparım. Sonra yanıma oturuyor.

Birdenbire, sanki bir beklenti battaniyesi omuzlarıma düşmüş gibi. Ellerim karnıma doğru katlanıyor.

"Hey." Omzuma hafifçe sarsılıyor. "Bunun üstesinden geleceğiz. Peki? Her ne ise."

Nefesimi tuttum ve ciğerlerim oksijen için çığlık atana kadar başımı salladım. O zaman bile, sadece biraz hava girmesine izin verdim.

Babam ızgara peynirine dokunmadı. "Bunun Matthew ile hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

"Sandviçini ye, Rev."

Boğazımı temizliyorum. Sesim alçak ve pürüzlü ama kırık değil. "Sana bir şey göstermem gerek."

"Peki."

Babamın mektubu geçen perşembeden beri yatağımla baza arasında duruyor. En orijinal saklanma yeri değil ama kendi yatağımlı yapıyorum ve annemle babama odamı aramaları için hiçbir zaman bir sebep vermedim.

Şimdi ona vermekten korkmuyorum. Yatak odamda her ne olduysa, son birkaç gündür beni bir arada tutan gerilim iplerini kopardı.

Zarf kırılğan ve kırılğan hissediyor, pullar yanmış kenardan uzaklaşıyor. Tören olmadan babamın önüne bırakıyorum, sonra kendimi sandalyeme bırakıyorum.

Kollarımı tekrar karnımda çaprazladım. O okurken ifadesini izleyemiyorum.

Hayır. yalan söylüyorum. İfadesini izlemeliyim. Gözlerim yüzüne kilitlendi. Yine nefes almıyorum.

Okuma gözlüğünü takıyor, sonra mektubu dikkatlice zarftan çıkarıyor.

İfadesi neredeyse anında gider. Gözleri, gözlüğünün kenarından yukarı bakıyor. "Bunu nereden aldın?"

"Postadaydı."

"Ne zaman?"

"Perşembe günü."

Kaşları havaya kalkıyor. "Perşembe günü!"
atlıyorum, biraz. Mektuba dönüp bakar. Tekrar okur.
Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı. "Seni arka bahçede bulduğumda. Üzüldüğünde."

Nefesim yine sığılaşıyor. Dizim masanın altında sekiyor. Başımı salladım, neredeyse belli belirsiz.

Okuma gözlüklerini çıkarır ve masanın üzerine koyar. "Rev." Sesi ciddi. "Bunu bana anlatamayacağını düşündüren bir şey mi söyledim?"

Bu sormasını beklediğim bir soru değildi. "Numara." Ağzım kuruyor ve tekrar boğazımı temizlemem gerekiyor. "Bilmiyorum - ne yapacağımı bilmiyordum."

"Tek mektup bu mu?"

Başımınla onayladım. "Tek yazılı olan. Evet."

"Tek yazılı olan mı?" Gözlüğü tekrar takılır ve mektubu tekrar tarar. "Orada başka neler var?"

Avuç içlerimi dizlerime sürüyorum. "Ona e-posta gönderdim. Geri yazıyor."

Geoff inanılmaz görünüyor. "Onunla e-posta mı yazdın?"

uzağa bakıyorum. "Üzgünüm." Gözlerim yine sıcak. yüzümü ovuyorum. "Üzgünüm. Seni üzmem istemedim. Biliyorum, batırdım."

"Rev." Babam sandalyesini bana yaklaştırıyor. Bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "Sen batırmadın. Keşke—keşke bilseydim—"

çekiniyorum. "Biliyorum. Üzgünüm."

"Numara. Demek istediğim bu değil. Keşke bilseydim de sana yardım edebilseydim."

Bütün bunlar hakkında çok sakın. Bir hareketlilik bekliyordum. Herhangi bir nedenle avukatları veya polisi arar. Babamın elinde haç ve pompalı tüfekte ön kapıda belirmesi konusunda o kadar

endişeliydim ki, birinin burada oturup konuşması, günlerdir aldığım ilk derin nefesi almamı sağlıyor.

"Ben sadece - hissettim -" Normal bir insan gibi konuşabilmek için nefesimi yavaşlamaya zorlamam gerekiyor. "Sanki sana ihanet etmişim gibi. Onunla konuşarak."

"Bize ihanet etmiyorsun Peder. İncindiğini görmek istemiyorum ama babanla konuşmak benim için ihanet sayılmaz. Ya da anneme. Ne olursa olsun, seni seviyoruz. Senin hakkında herşey."

Sözleri içimi ısıttı ama burnumu çektim ve yüzümdeki saçı geriye ittim. "Sana odamdan çık diye bağırdığımda bile mi?"

"O zaman bile. Hepimiz bazen birilerinin diğer tarafta olduğundan emin olmak için iteriz, geri iteriz."

Bana arabadaki agresif sözleri olan Emma'yı düşündürüyor. Düşünceleri kafamdan atmalıyım. "Ya çok zorlarsam?"

"Mümkün değil."

Sözcükler güven verici olmalı ama endişe hala göğüs kafesime tembel sekizler savuruyor. "Sanırım neredeyse yaptım."

"Ah, Rev." Beni öne doğru çekiyor, kucaklıyor, sonra alnımın yan tarafını öpüyor. "Yakınında bile değil."

• • •

Sandviçlerimizi yiyoruz. Geoff telefonumdaki e-postaları okurken ben temizlik yapıyorum. Hukuk defterine notlar alıyor.

"Birincisi dışında," diyor, artık analitik bir sesle, "ona bir şey gönderdin mi?"

"Numara."

Gözlüğünün kenarından tekrar bana bakıyor. "Sen istiyor musun?"

Bana cevap ver.

Omuz silkip uzaklara bakıyorum.

"Durmasını istiyor musun?" Babam diyor.

Evet. Hayır. bilmiyorum.

Lavabonun kenarında dondum kaldım. hareket edemiyorum.

Bu önemli bir soru, dedi babam. "Yasaklama emri çıkarmamı ister misin diye soruyorum."

"Bunu yaparsan, benimle iletişime geçmesine izin verilmez, değil mi?"

"Doğru."

"Daha önce var mıydı? Bu yüzden mi bu zamana kadar bekledi?" Bunu biriyle konuşabilmek çok rahatlatıcı. Bana cevap verebilecek biri. Bana ne yapacağımı söyleyebilecek biri. Bu desteği alana kadar bu desteğe ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Yere çökmek istiyorum.

"Bir bakıma. Ebeveyn olarak hakları iptal edildi. Siz küçükken sizinle iletişim kurmasına izin verilmedi."

"Beni nasıl buldu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum ama avukatımıza sormayı planlıyorum." Baba duraklar. "Yasaklama emrine bakmamı ister misin?"

"Bence - bence bu daha kötü olurdu. Onun orada olduğunu bilmek ama bilmemek..." Sözümü kestim ve yutkundum.

Babam okuma gözlüklerini çıkarıyor. "Sana düşüncelerimi aktarabilir miyim?"

"Evet." Parmaklarım arkamdaki tezgahı kavradı.

"On sekiz yaşındasın. Bu konuda kendi kararınızı verebilirsiniz. Annem ve ben sana ihtiyacın olan her türlü desteği vereceğiz." Duraklıyor. "Fakat bu mesajlar olumlu değil, Peder. Bu, kendini düzeltmeye çalışan reforme edilmiş bir adam değil. Bu sana yıllarca işkence eden rahatsız bir adam."

Sözler biraz kendime gelmemi sağlıyor. "Bazen..." Sesim çok yumuşak ve bundan daha fazlasını beceremiyorum. "Bunun bir test olup olmadığını merak ediyorum. Eğer hepsi bir testse."

"Tanrı'dan bir sınav mı?" Babam her zaman dini tartışma konusunda çok açık olmuştur. Teoloji tartışmaktan hoşlanır. O ve annem dindar değiller ama tüm konsepti büyüleyici buluyor. Ben çocukken annem beni yerel bir kiliseye götürdü çünkü rahatlatıcı ve tanıdık bir şey olacağını düşündü ama kilisede olmak babamı fazlasıyla andırıyordu. Sırada annemin yanına oturur ve sallardım.

Geri dönmeyi denedim, ama asla sürmez.

"Evet söylerim. "Tanrı'dan bir sınav."

"Hepimizin özgür iradesi var Rahip. Bu senin için bir sınavsa, benim için, annem için ve hatta baban için bir sınav. Sana bu mesajları göndermeyi seçiyor. Hayatın tamamına bir test olarak bakabilirsin. Kimse boşlukta yaşamıyor. Eylemlerimiz çevremizdeki herkes üzerinde bir etkiye sahiptir. Bazen biz farkına bile varmadan."

Bu bana tekrar Emma'yı düşündürüyor. Bu sabah gerçekten acı çekiyordu.

Ve Matta. Öğle yemeğinde bir şey oldu. İşleri daha iyi mi yaptım yoksa daha mı kötüleştirdim bilmiyorum.

Ve Declan. Babamdan gelen mesajları göstermek için telefonumu çıkardığımda, bir metin mesajının beklediğini görebiliyordum.

üzerine tıklamadım. Ben çok korkağım.

Babam, "Bir test, tek başına meydan okunduğunu ima ediyor" diyor. "Fakat eylemleri kararlarınızı etkileyen başkalarıyla çevrili olduğunuzda bu imkansızdır. Ve insanları özel olarak seçen ve onlara meydan okumalar veren bir Tanrı olduğuna gerçekten inanıyor musunuz? Neye bağlı olarak?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim.

Sandalyesinde geriye yaslanır. "Bazen olaylar o kadar uzaktan harekete geçirilir ki, olayın çok sonrasına kadar bağlantı kurmak neredeyse imkansızdır - peki o zaman, test neredeydi? Başlangıçta? Ortada? Hep mi? Sonra hayatın bir sınav olduğunu düşünmeye geri

döndük. Ve belki de öyle. Ama biri farklı bir inanç sistemiyle yetiştirilirse bizimkiler tarafından yargılanabilir mi? Bu nasıl adil bir test? Bize verilenlerle ancak elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz."

"Biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü hala bir parçan olup olmadığını merak ediyorum. Bunca yıldan sonra bile babanın onayını arıyorsun. İncil'i pratik olarak ezberleme şeklinizle birlikte, başından beri onu arayıp aramadığınızı merak ediyorum. Ona bu e-postayı göndermene neden olan merak değil, zorunluluk mu merak ediyorum. Babanın seni gerçekten incittiğini kabul etmek yerine Tanrı'nın seni sınıyor olduğunu düşünmek daha mı kolay acaba, Rev. Burada bir sınav varsa, o da kendin için yarattığın bir sınavdır."

Sesi çok nazik, çok nazik. Parmaklarım tezgahı o kadar sıkı kavradı ki, graniti kıracağımdan endişeleniyorum. "Sınav nedir?"

Ama biliyorum.

"Babanı hayatında istiyor musun?"

Sesim bir fısıltı. "Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun, Rev."

Arka verandanın basamaklarında basamaklar gümbürdüyor ve mikrodalganın üzerindeki saate bakıyorum. Dolaplar buradan sürgülü kapının manzarasını engelliyor, ama öğleden sonranın ortası. Matthew okuldan eve gelmiş olmalı.

Koşabilirdi. O yapmadı.

Babası ona kapıyı açmak için ayağa kalkar. Matthew tek kelime etmeden yanından geçiyor. Bana bir bakış atmıyor. Mutfığa doğru uçar ve yatak odasına yönelir.

Sanırım günün geri kalanı pek iyi geçmedi.

Sonra başka bir çift ayak verandaya ayak basar.

Declan. Declan olduğunu biliyorum.

Utanç içimi aydınlatıyor. Keşke ben de odamda saklanabilseydim.

Bir kasırğa gibi mutfağa esiyor. yana doğru eğiliyorum batıyorum, ne yaptığımın farkına varmadan ve kendimi yerimde durmaya zorlamadan.

"Merhaba Declan," diyor babam, sanki hiçbir şey olmuyormuş ve başka bir öğleden sonraymış gibi.

"Hey." Dec onu da geçti ve bana bakmak için bir sıra dolapların etrafından dolandı. İfadesi şiddetlidir. Çenesi şişmiş ve morarmış. Onu iyi tuttum.

ürküyorum. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Bana karşılık vermek mi istiyorsun? Yapabilirsin."

"Hayır, sana vurmak istemiyorum, seni aptal. Sana otuz kadar mesaj gönderdim. İyi misin?"

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "İyi olup olmadığımı *mi* soruyorsun ?"

"Evet."

Babamın onu odamdan kovmama izin vermeyeceğini anladığım an gibi. Yere yığılmak istiyorum. "Hayır," diyorum. "Değilim."

"O zaman hadi."

hareket etmiyorum. Başım dönüyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Alt kat. Eldivenlerini al. Yumruk atman gerekiyorsa, benim yüzümden daha iyi bir şey bulalım."

YİRMİ ALTI

Emma

Ailem mutfakta bir ayrılık anlaşması için uğraşıyor.

Kanepede oturuyorum, Netflix'te eski bir filme bakıyorum, kimin daha büyük araba ödemesine sahip olduğu ve kimin bakkaliye için ne kadar ödemesi gerektiği gibi şeyler üzerinde didişmelerini dinliyorum. Okuldan eve geldiğimden beri ikisi de bana tek kelime etmedi. Kendi yaptıkları bir balonun içinde kilitli kalmışlar.

Keşke yatak odamın baloncuğunda kilitli kalabilseydim ama onların neyi alıp sattığını bilmeme düşüncesine katlanamıyorum.

Bitirdiklerinde, sadece başka bir satır ögesi olacağım.

Bunu yapamam. Burada olamam.

Isık çalıp tasmayı alıyorum.

Yağmur damla damla yavaşladı. Kiliseye doğru gitmek alışkanlık haline geldi ve Taxy benim sokağımın sonundaki dönüşü otomatik olarak yapıyor.

Gizlice Rev'in orada olacağını ve beni bekleyeceğini umuyorum.

Her neyse. Buluşmak gibi bir planımız yok ve arabada ona bakışlarımdan sonra, daha fazlasını beklediğini hayal edemiyorum.

Ama hala umut ediyorum.

Öğle yemeğini kütüphanede yedim, bilgisayarın başına eğildim. Cait'ten kaçınmak. Rev. Yaşamdan Kaçınmak. Başka bir dersi atlamak istedim ama arabam olmadığı için okul bahçesinden

yeterince hızlı nasıl çıkacağımı bilmiyordum ve gerçekten yağmurda yürümek istemiyordum.

Bunun yerine Battle Realms'e giriş yaptım ve Ethan ile oynadım. Her monitörün üstünde OKUL SAATLERİNDE OYUN YAPILMAZ yazan oldukça net bir etiket var, ancak beynimin bunu görmezden gelen oldukça net bir kısmı da var.

Kilise sıraları boş. Binanın yanındaki çimenlik alan boş.

Elbette. Bu gece rom-com buluşması yok.

Texy'nin işini yapmasına izin verdim, sonra ısıklık çaldı. Bana doğru geliyor, Rev'in bir yerde külçelerle, görüş alanının dışında oturduğuna dair kalan tüm umutları siliyor.

Acınası haldeyim.

Boşanma hakkında güzel, rahatlatıcı bir İncil alıntınız var mı?

Ona asla öyle vurmamalıydım. Acaba anneme, ilaca olan bağlılığı yerine keskin yorumlar yapma eğilimini miras aldığımı söylesem hoşuna gider mi?

Belki de evine gidip özür dilemeliyim.

Bilmeden önce, tam olarak bunu yapıyorum. Evi tekrar bulmak yeterince kolay. Her pencerede ışıklar parlıyor, buharlı çiseleyen yağmurda işaretler. Ebeveynleri nazık görünüyordu.

Bu düşünce kafama girer girmez, kapısını çalmayacağımı biliyorum. Normal bir ailenin yanında olamam. Şimdi olmaz. Evde beni bekleyen karmaşayla değil. Cait'lere gidemememin sebebi de bu.

Telefonum çalıyor.

Ethan.

Ethan: Bu gece nasıl gidiyor? Seni internette aradım.

Belki bu bir işarettir.

Rev'in evinden uzaklaşıyorum ve yürürken mesaj atarak kiliseye doğru dönüyorum.

Emma: Köpeği gezdiriyorum çünkü bir ayrılık anlaşması yapıyorlar.

Ethan: İyi gitmiyor mu?

Emma: Ayrıldığımda, evin peşinatına kimin katkıda bulunduğunu haykırıyorlardı. Tahmin etmek.

Ethan: Ah.

Emma: Bana ondan bahset.

Ethan: Her gece köpeği yürümek zorunda kalmak acı verici mi?

Emma: Hayır, umursamıyorum. Annem beni bilgisayardan uzaklaştırmasının tek yolunun bu olduğunu söylüyor ama sessiz. Ve bir telefonum var.

Ethan: Köpeğinizin adı ne?

Emma: Teksas.

Ethan: Bana bir resim gönderin.

Telefonu kaldırıp dilime tıkladım. Texas omzunun üzerinden bana bakıyor, kulakları yamuk. Görüntüyü yakalamak için düğmeye basıyorum, sonra ona gönderiyorum.

Ethan: O çok hoş.

Emma: Teşekkürler. O iyi bir köpek.

Ethan: Keşke bir köpeğim olsaydı. Sanırım yanımda birinin olması yardımcı olurdu.

Emma: O bunun için iyi.

Dudağımı ısırıyorum, sonra bir satır daha ekliyorum.

Emma: Yalnız mısın?

Ethan: Ne düşünüyorsun?

Mesajına bakıyorum. Ben bir yanıt bulamadan önce, başka bir satır ekliyor.

Ethan: Üzgünüm. Ben çük olmak istemedim.

Emma: Önemli değil. değildin.

Geri yazmıyor.

Harika. Şimdi denemeden bile başka bir arkadaşlığı mahvettim.
Ama sonra uzun bir mesaj belirir.

Ethan: Evet. Yalnızım. Yatak odamda kilitli bir yıl geçirdim. Bütün gece çevrimiçiyim. Gerçekten konuştuğum tek insanlar hepsi oyunda. Gün içinde herkes beni görmezden geliyor. Bu onların suçu değil - onları görmezden geliyorum. Ancak sosyal merdivenin tepesine tırmanmanıza tam olarak yardımcı olmuyor.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yaşadıklarıyla ilgili çok üzücü bir şey var.

Beni her gün evden çıkmaya zorladığı için anneme teşekkür etmeli miyim diye düşünüyorum.

Ethan: Üzgünüm. Fazla paylaşım.

Emma: Hayır ben özür dilerim. Yapabileceğim bir şey var mı?

Ethan: Bana köpeğini ödünç verir misin?

Ardından güneş gözlüklü gülen emojiyi gönderiyor.

Emma: Ha-ha, ne zaman istersen.

Ethan: Seni buna tutacağım.

Sonra başka bir gülen emoji gönderiyor.

Ethan: Bana bir resmini göndereceğini sanmıyorum.

Emma: Niye ya?

Ethan: Ben sadece merak ediyorum. Seni Azure M olarak görmeye devam ediyorum ve bunun doğru olmadığını biliyorum.

Emma: Seni OtherLANDS'deki adam olarak görmeye devam ediyorum.

Uzun bir duraklama olur ve ardından bir resim gelir.

Grenli ve karanlık, ama o. BU O. O kısa sarı saç. Işık gözler. Dar bir yüz ve geniş omuzlar. Bilgisayarından gelen ışık yüzünden yansıyor ve solgun görünmesine neden oluyor ama güzel bir gülümsemesi olduğunu söyleyebilirim. Utangaç ama güzel. Yumuşak yanaklar.

Ve tanrıya şükür tamamen giyinik. Pekala, vücudunun üst kısmı tamamen giyinik. Tüm görebildiğim bu. Bildiğim kadarıyla belden aşağısı çıplak olabilirdi.

BEYİNİM NEDEN BÖYLE DÜŞÜNCELERİ SAĞLAR?

Bir eli havada, tam olarak oyunda kullandığı dalga pozu. Bu beni gülümsetiyor.

Hemen başka bir metin satırı belirir.

Ethan: Sana bunu gönderdiğime inanamıyorum. Sanırım kalp krizi geçireceğim.

Kalbim yumuşar.

Emma: Ben iyiliğimi geri verene kadar ölme. Burada. Devam etmek.

Telefonu önümde tutuyorum ve fotoğrafını çekmeye çalışıyorum.

Tamam, yedi tane alıyorum. Her birinde flaş beni mahvediyor, bu yüzden sonunda çok saçma görünmeyen birini seçip gönderiyorum.

Ethan: Gerçekten Azure M'ye benziyorsun.

Emma: Hayır.

Ethan: Yapmalısın.

Emma: Azure M'nin gözlüğü yoktur.

Ethan: Belki de bu senin gizli kimliğindir.

Bu beni gülümsetiyor.

Emma: Ethan'a benziyorsun.

Ethan: İyi bir şey. Ben Ethan'ım.

Emma: Ne demek istediğimi biliyorsun.

Ethan: Yaparım.

Emma: Tanıştığımıza memnun oldum, Ethan.

Ethan: Tanıştığımıza memnun oldum Emma.

Emma: Bana mesaj attığına sevindim. Gerçekten dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Ethan: Ben de sana mesaj attığıma sevindim.

Emma: Oynamak istersen eve gidip OtherLANDS'a gidebilirim.

Ethan: Bunu isterim.

Emma: 10'da görüşürüz.

Texy'ye dilimi şaklattım. "Haydi Tex."

Kiliseye, Rev'lere, düşünmek istemediğim her şeye doğru çekiyor.

Onu ters yöne çekiyorum ve eve doğru gidiyoruz.

YİRMİ YEDİ

devir

Daha önce yorulduğumu sanıyordum.

Şimdi terli bir karmaşayım ve kaslarım jelatine döndü.

Akşam yemeği için ara verdik - Kristin'in konuşmaya zorlamaya çalıştığı garip, sessiz bir ilişki, Matthew kendisine söylenen her kelimeyi görmezden geldi ve Declan ona yaptığım şeyden sonra nasıl bir kamışla yemesi gerektiği hakkında şakalar yaptı.

Şimdi bodruma geri döndük. Ne zaman nefes almak için dursam Declan, "Durmak istiyor musun?" diyor.

Sonra kafam babam hakkında, Emma hakkında, bu çarpık, karmaşık karmaşa hakkında düşüncelerle doluyor ve bir yumruk daha atıyorum.

Şimdi sekizi geçti. Nefes nefese çantadan uzaklaşıyorum. Bana bir su şişesi fırlattı ve ben neredeyse her şeyi yere indirdim. bir yudumda. Eldivenlerle bile parmak eklemlerim çiğ, omuzlarım aşırı zorlamaktan titriyor.

"Durmak?" diyor Declan.

Hayır demek istiyorum ama başım onayımı almadan sallıyor.

Çantayı bırakıp köşedeki yoga topunun üzerine düşüyor.

Ağırlık sehpasının üzerine çıkıp duvardaki aynaya yaslandım, sonra eldivenleri parmaklarımdan çıkardım.

Rahatlamış. Havada gerginlik yok.

Yine de ona bakmak zor. "Sana söylemediğim için kızgın mısın?"
"Numara." Duruyor ve sesi düşünceli çıkıyor. "Cuma gecesi söyleyecektin, değil mi?"

Sesinde bir pişmanlık tınısı var. omuz silkiyorum.

"Sonra baban hakkında konuştum," diye devam ediyor.

"İyiymiş," diyorum.

Köşeye yaslanır ve tavana bakar. "Baba sırlarını paylaştığımıza göre benim de bir tane var."

Bu benim dikkatimi çekiyor. Doğruluyorum, aynayı iterek.
"Evet?"

"Onu ziyaret edeceğim."

Declan babasını hapisanede hiç ziyaret etmedi. Annesi de hiç yok. "Yok canım?"

"Evet." Tereddüt ediyor. "Anneme söyleyemedim." Başka bir duraklama. "Araştırdım. Hafta içi ziyaret saatleri vardır. Okuldan sonra gidebilirdim. Annem ve Alan bebeğin gelişine o kadar odaklanmışlar ki fark edeceklerini sanmıyorum."

Bunu çok düşünmüştür.

Kendi dramama kendimi o kadar kaptırdım ki, ona neler olduğunu bir an bile düşünmedim.

"Şirket mi istiyorsun?" ona soruyorum.

"Hayır. Ben iyiyim."

Buna ne diyeceğimden emin değilim ve sessizliğe dalıyoruz. Annem ve babam yukarıda bir süper kahraman draması izliyorlar ve bu onların olağan şeyleri değil. Acaba Matthew'u bir şekilde odasından çıkarmaya mı çalışıyorlar?

Declan sessizliğe doğru konuşuyor. "Evet. arkadaşlık istiyorum."

Bunu beş dakika önce biliyordum ama onun söylediğini duymak beni rahatlattı. Biz iyiyiz. "Ne zaman gitmek istersin?"

"Yarın?"

Başımınla onayladım. "Peki."

Gözümün köşesinde hareket titriyor ve donuyorum. İzlendiğimi anladığım geçen gece gibi.

Ama geçen geceki gibi *değil* . Kafamdaki şeytanlar sessiz. Ya da belki bu evdeki insanlar tarafından evcilleştirildiler.

Declan'a bakıyorum. "Sanırım Matthew aşağıda," diye fısıldıyorum, o kadar sessizce konuşuyorum ki neredeyse ağzından çıkıyorum.

O hiç sessiz değil. "Neresi?"

Bodrumun karanlığa gömüldüğü uzak köşeye bakıyorum ve bir kapı çamaşırhaneye ve yedek banyoya açılıyor.

Declan yoga topunu atıyor ve köşeye gidiyor. "Hey. Matta."

Bunun iyi gittiğini görmüyorum. Kendimi ağırlık sehpasından aşağı ittim ve olacakları durdurmak için öne doğru ilerledim.

Ama Declan oturduğumuz yeri işaret ediyor. "Burada takılmak istiyorsan, yap yeter."

Bir an için havada beklenen bir duraklama var.

Ve sonra Matthew karanlığın içinden kayar. Gizlice kaçmakta iyidir çünkü onun buraya düştüğünü hiç görmedim. Ağırlık sehpasına geri düşüyorum.

Declan karşı köşedeki kanepeden bir sediri sürükler ve Matthew'un yanına bırakır. "Burada. Otur." Sonra yoga topunu geri alıyor.

Matthew bana, sonra Declan'a bakıyor ve sanırım merdivenlerden yukarı fırlayacak.

O yapmaz. O oturur.

Bu *kesinlikle* bir test gibi geliyor.

Declan, "Bir sarmaşık gibi gölgelerde takılamazsınız" diyor. "Rev'i korkutacaksın."

"Teşekkürler," diyorum.

"Ne? Bu doğru."

O haklı, bu yüzden konuyu tartışmam. Ama bunu ortaya koyması hoşuma gidiyor. Bunu fısıldayarak banka oturdum. Declan sorunu çözdü.

Kendi kafamda çok fazla zaman harcıyorum.

"Ona da gizlice yaklaşma." Declan çenesini ovuşturuyor. "Çünkü Rev bir anne gibi yumruk atabilir..."

"Ara." gözlerimi deviriyorum.

"Yine de bana vurduğun için memnunum. Bunu yaptığını gördükten sonra o serserilerin Matt'e zorluk çıkaracağını mı düşünüyorsun ?

"Kanka. Kapa çeneni."

"Ciddiyim." Matthew'a bakar. "Bekle. onlar dedin bu öğleden sonra seninle konuşmadım bile. Sana *bakmayacaklarını* garanti ederim."

"Bu konuşma ne zaman oldu?" Soruyorum.

"Onu eve bıraktığımda."

"Sen ne-?"

Declan bana basit bir konuşmayı takip etmiyormuşum gibi baktı, ki bu oldukça yerinde. "Aynı anda buraya nasıl geldiğimizi sanıyorsun?"

"Aslında bunu düşünmemiştim." Declan'ın bunu yapabilme yeteneğine bir kez daha hayran *kaldım* . Keşke ona bu güveni veren şey bende olsaydı. Matthew ile bir yemek masasına oturdum ve o otobüse binmek için ısrar etti. Declan suratına yumruk atıyor ve ilk gününde çocuğu eve bırakıyor.

Declan oturduğundan beri tek kelime etmeyen Matthew'a bir bakış attı. "Ve buna 'konuşma' demek biraz abartı olur."

Matthew omuz silkiyor.

"Seni neden rahatsız ediyorlardı?" Diyorum.

Tekrar omuz silkiyor, ama bu sefer daha az kararlı. Nedenini biliyor.

"Seni tanıyorlar mı?" Soruyorum.

Cevap vermiyor.

Declan, "Seni tanıyor gibiydiler," diyor.

Daha önce Hamilton'a gittiğini söyledi. Acaba orada başı belada mı diye merak ediyorum. Acaba annemle babam biliyor mu, yoksa Bay Diviglio'nun onlara söylemesini engelleyecek tuhaf bir öğrenci mahremiyeti meselesi var mı?

"Nil kim?" Diyorum.

Matthew'un ifadesini bir tür donmuş öfke kaplıyor. "Kimse."

"Hiç kimseye benzemiyor."

kimse değil " dedim .

"Tamam tamam." Declan'ın üslubu neredeyse tembel ama havayı yok ediyor. "O hiç kimse." Duraklıyor. "Bu *kimse* Hamilton'a gitmiyor mu?"

Matthew'un cevap vereceğini sanmıyorum ama veriyor. "Artık değil."

Neil adında birini tanımıyorum ama bu bir şey ifade etmiyor. Hamilton'un iki binden fazla öğrencisi var ve su yolları kasabaları kesen yollar sayesinde tüm ilçeden çocuklarla birlikte. Bu yıl neredeyse altı yüz son sınıf öğrencisi var ve kendi sınıfımdaki herkesin adını, diğerlerinin adını koyamadım.

"O senin erkek arkadaşın mıydı?" dikkatle soruyorum.

"Numara." Matthew'un sesi gergindi. "Eşcinsel değilim."

"Eğer öyleysen sorun değil," diyorum. "Annemle babamın umurunda değil. umurumda değil."

"Umurumda değil," diyor Declan.

Matthew'un ifadesi sertti. "Ben de umurumda değil. Ama ben değilim."

Doğruyu söyleyip söylemediği hakkında hiçbir fikrim yok ama konuyu uzatmayacağım. omuz silkiyorum. "Tamam."

"Declan?" Kristin yukarıdan sesleniyor. "Annen yakında eve gelip gelmeyeceğini bilmek istiyor. Bazı mobilyaları taşıması gerekiyor."

"Tamam," diye geri çağırıyor. İçini çeker ve nefesinin altından mırıldanarak tekrar yoga topunu yuvarlar. "Bu beni öldürüyor."

"Bu çok mu oluyor?"

"Her gün, Rev. Her gün. Oturma odasını yeniden düzenlememe izin verirse, senin yanına taşınacağım."

Gidiyor ve annesi isterse mobilyayı bir düzine kez daha yerinden oynatacağını ikimiz de biliyoruz.

Matthew'un Declan'dan sonra merdivenleri tırmanmasını bekliyorum ama yapmıyor.

En kötü şekilde bir duşa ihtiyacım var, ama ilk kez gönüllü olarak benim huzuruma çıkıyor ve onu mahvetmek istemiyorum.

Sessizlik etrafımıza yerleşiyor, sadece üst kattaki televizyondan gelen patlama sesleriyle bozuluyor.

"Bunu bilmiyordum," dedi sonunda. "Seni korkuttuğumu."

"Bu benim sorunum. Senin değil."

Başını sallar ve odaya bakar. "Hepimizin mahvoldüğümüzü unuttum."

"*Biz kimiz ?*"

"Çocuklar bizi sever. Üvey evlatlar." Duraklıyor. "Declan bana-sana ne olduğunu anlattı."

Kımıldadım ve bir elimi boynumun arkasına sürttüm. Sinirlenmek istiyorum - ama değilim. Bana olanlar bir sır değil ve Declan bu konuda dedikodu yapacak son kişi.

Sesimin onunkiyle eşleşmesine izin verdim, düzgün, dikkatli ve sessiz. "Sana da aynı oldu mu? Babanla mı?"

"Numara." Matthew gözlerini kaçırmıyor. "Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Annemi... ..sonsuz dek görmedim." Yüzünü buruşturdu, sonra elleriyle yüzünü ovdu. "Nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyorum."

Üzgün olduğumu söylemek istiyorum . Bu çok otomatik bir tepki. Aynı zamanda değersizdir.

"On bir koruyucu ailede bulundum" diyor. "Kaç tane girdin?"

"1." Oturduğumuz odayı belirtmek için parmağımı daire içine alıyorum. "Buraya yedi yaşındayken geldim. On iki yaşındayken beni evlat edindiler."

Sanki bu onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi homurdanıyor. "Şanslısın."

Şanslı. Gömleğimi çıkarabilir ve zamanın sonuna kadar *şans hakkında tartışabiliriz* , ama buna değer, ona katılıyorum. Başımla onayladım. "Biliyorum, oyleyim."

Bir süre sessizliğe gömülür. Sonra yukarı bakar. "Neil benim üvey kardeşimdi."

Yüzündeki solgun morlukları inceledim ve Neil'in bunlarla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim. "Son evde mi?"

"Hayır, önceki. Neil şimdi özel bir okula gidiyor ama eskiden Hamilton'a giderdi. Onu transfer ettiler. O bir genç. Kafeteryadaki adamlar onun arkadaşları. Beni böyle tanıyorlar."

Matthew'un sesi sarsılmaz bir şekilde eşit, ama onun hakkında bildiğim her şey, içinde fazla boşluk olan küçük bir kutuya sığabilir. Bu konuşmanın nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Neil'in olduğu evde," diyor, "geceleri yatak odalarını asma kilitlerlerdi. Bizi içeri kilitler. Yapmamaları gerekiyor - bu bir yangın tehlikesi ya da başka bir şey. Ama insanlar yine de yapıyor. Çocuklar kaçarsa, o aylık çeki kaybederler, bilirsiniz."

Kesinlikle hareketsiz duruyorum.

Matthew omuz silkiyor ama vücudu tamamen katı. Karşı duvara bakar. "Beni Neil'in yanına kilitlerlerdi." Boğuk bir kahkaha atıyor. "Dediğim gibi, juvie daha iyi olurdu. Hapishane hikayeleri duydum ve *bu* muhtemelen daha iyi olurdu."

"Neden birine söylemedin?"

Bana dik dik bakıyor. " *Yaptım.* Ama bu yıl *üçüncü evimdi* ve onun sözüne karşı benim sözümdü. Çocukları yatak odalarına kilitlerler. İçeride ne olduğu kimsenin umurunda mı sanıyorsun?" Boğuk bir kahkaha daha. "Muhtemelen biliyorlardı. Sakin değildi."

"Ne yaptı?"

Gözlerindeki bakış acımasız. "Tahmin etmek."

tahmin etmek istemiyorum. tahmin etmek zorunda değilim. "Bu ne kadar sürdü?"

"Sonsuza kadar. Bilmiyorum. Dört ay. Ama sonra başka bir öğrenciye saldırdığı için Hamilton'da başı belaya girdi ve sosyal hizmet uzmanım sonunda beni ciddiye aldı. Neil yeni bir okula transfer edildi. Yeni bir eve nakledildim."

Nefesim daraldı. "Son evin."

"Evet." Gözleri parlıyor ama sesinde yaş yok. Bir titreme bile yok. Bu, duygularını saklamayı öğrenmiş bir çocuk. "Tek üvey evlattım. Bir *gün gibi* rahatladım. Nefesini o kadar uzun süre tuttun ki, senin gibi hissetmeye başladın nasıl nefes alındığını hatırlamıyor musun? Neil'den uzaklaşmak böyle bir şeydi. Ama sonra adam fazla arkadaş canlısı olmaya başladı."

"Üvey baban mı?"

"Evet. Ama onunla ilgili hiçbir şey bir *baba değildi* . Ya da baba olmalı." Matthew neredeyse kendinden iğrenerek başını sallıyor. "Çok sarhoştum. Geceleri odama gelmeye başlayana kadar neler olduğunu bilmiyordum. İlk başta bana kabuslar gördüğümü ve iyi olduğumdan emin olmak istediğini söyledi. Ama sonra sırtımı ovmaya başladı..." Titriyor ve bu hareket istemsizmiş gibi görünüyor. "Sonunda peşimden geldiğinde, cehennem gibi savaştım. Beni sıkıştırdı ama karısı eve geldi ve o bir şey yapamadan bizi buldu. Ona saldırdığımı söyledi." Matthew bana düz bir bakış attı. "Ve şimdi buradayım."

Bu boynundaki izleri açıklıyor. "Başlattığı" kavga.

"Matta. Anneme ve babama söyleyebiliriz. Onu ihbar edecekler. Acaklar-"

"Numara!" Bunu bana bağıyor. Yutkunuyor ama sesi çok sert. "Sana söyledim çünkü - Declan'ın bana anlattıklarından dolayı. Ama başkasına söylemiyorum. kaçtım. Bitti."

"Ama bunu başka birine yapıyor olabilir! Sen-"

"HAYIR!"

"Ancak-"

"Beni bulacak ve öldürecek." İlk defa sesi titriyor. Matthew'un gözleri gölgeli bodrumda parlıyor. "Bıçağı neden aldığımı sanıyorsun?"

"Erkekler?" Annem üst kattan sesleniyor, sonra köşeden bakmak için birkaç adım iniyor. "Neler oluyor?"

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Matthew osmanlıyı itiyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Annem elini onun koluna koyar. "Mete, tatlım. Durmak. Hadi Konuşalım-"

Elini çekip odasına doğru uçtu. Kapı çarpıyor.

Annem beni inceliyor. "Rev?"

Hala ne diyeceğimi bilmiyorum. "Sorun değil. Biz iyiyiz." Değil. Ve değiliz. Ve sesim bunu çok açık gösteriyor.

Beni bulacak ve öldürecek.

Hala ne diyeceğimi bilmiyorum.

Her zamanki gibi, annem beni kurtarıyor. "Gidip onunla konuşmalı mıyım?"

"Evet."

Tereddüt bile etmiyor. Arkasını döner ve merdivenlerden yukarı çıkar.

YİRMİ SEKİZ

Emma

Babam sonunda beni onunla kahvaltı etmeye ikna etti.

Ne yazık ki bugün Salı, benim okulum var ve onun işi var ve bu kahvaltı sabah 6:00'da yapılıyor.

Double T Diner, beklemediğim bir şekilde dolu ve sabahın bu saatinde gereğinden fazla gürültülü. Her masada küçük bir müzik kutusu var ve bunların yarısı çalışıyor. Garson ortalıkta koşuşturuyor, kahve döküyor ve tabakları yüksek hızda fırlatıyor.

Bir kabinin köşesinde yarı uykuluyum, bir çift güneş gözlüğüm olmasını dileyerek. Bu insanların uyuması gerekmiyor mu?

Babamın da beni alması tuhaftı. Fuayede oturdum, farlarının caddede süzülmesini bekledim. Acaba ziyaret hakları hakkında tartışmayı bıraktıklarında böyle mi olacaklar merak ediyorum.

Boğazım düğümleniyor ve bir yudum kahve alıyorum. Hava sıcak ve neredeyse masanın her tarafına öksürüyorum.

"Dikkat et," diyor babam. "Sadece onu döktü."

Oturduğumuzdan beri bana söylediği ilk sözler bu oldu.

Bütün bu kahvaltı son derece garip hissettiriyor. Sadece önümüzdeki doksan dakikayı geçirmem gerekiyor, o zaman beni okula bırakabilir.

Cait ve Rev. ve diğer herkesin yanında son derece garip olabileceğim bir yer.

Babam birine mesaj atıyor. Kahvaltı için dışarı çıkmak istemesine çok sevindim. Pijamalarımınla görmezden gelinebilirdim.

Ona OtherLANDS'ı göstermek için bu kadar heyecanlandığıma inanamıyorum.

Telefonum bir mesajla ping atıyor. Ethan, hatta Cait için çok erken, bu yüzden muhtemelen spam.

Hayır. Bu farklı türde bir kabus.

20 Mart Salı 06:42

Gönderen: N1ghtm@re5

Kime: Azure M

Doğum günün mü? Çünkü sana küçük bir sürprizim var.

Dondum. Mesajına ek yok.

Kalp atış hızım üç katına çıktı. Günlerdir ondan haber almadım. Aslında bundan sıkıldığını ummaya başlamıştım.

"Geç mi kalktın?" Babam diyor.

Hala bakıyor olsa da sesi düşüncelerimi bölüyor telefonunda. Bir an, benimle konuşup konuşmadığını merak ediyorum.

Yutkunuyorum ve dikkatimi çekiyorum. "Evet," diyorum. "Oyun oynadığım yeni bir arkadaşım var."

"Ah evet? Okuldan biri mi?"

"Hayır, sadece internetten tanıştığım bir adam." Telefonuma bakmadan duramıyorum.

Ne tür bir sürpriz?

Geri yazmak istiyorum.

Aynı zamanda, yapmıyorum.

Ve onu buradan engelleyemem.

Profil resmim hakkındaki yorumunu, Hamilton High sweatshirt'ünün nasıl görüldüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Hangi adam?" Telefonuna dönmeden önce babamın gözleri kısa bir anlığına kapandı.

el sallıyorum. "Onu şahsen tanımıyorum. Sadece bazen birlikte oynuyoruz."

"Güvende misin?"

İlk defa babamın sözleri tüm dikkatimi çekiyor. Sürpriz vaat eden bir adamım varken Ethan için endişeleniyor. ona bakakaldım. "Bilmiyorum, ona çıplak fotoğraflar göndermek güvenli mi? Yoksa bu kötü gidebilir mi?"

"Emma." Artık *neredeyse* tüm dikkati bende. Aslında göz teması kuruyor.

"On altı yaşındayım baba. Ben aptal değilim."

"Ekranın diğer tarafında kimin olduğunu asla bilemezsin, Emma."

"Bunu biliyorum." Tam anlamıyla şu an tam anlamıyla bu *hakla* yaşıyorum .

Ona Nightmare'den bahsetmeliydim. Ama şu anda ona hiçbir şey anlatmak istemiyorum. Korku, kızgınlık ve öfke karnımda kafes maçı yapıyor.

Garsonumuz masanın yanında belirir. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Devam et, dedi babam, dikkatini tekrar telefonuna vererek. "Sadece kahve içiyorum."

Tahriş maçı kazanır. "Beni kahvaltıya davet ettin ve sadece kahve mi içeceksin?"

Gözleri tekrar parlıyor. "Emma."

"Chesapeake Benedict'i alacağım," diyorum, onu daha da sinirlendirmek için. Menüdeki en pahalı şey: Benedict usulü yumurta, üstüne yengeç keki.

Babam kıpırdamıyor bile.

Anladın, dedi garson, defterine bir şeyler karalayarak.

Annemin evi para yüzünden piyasaya sürmekten bahsettiğini hatırlayınca suçluluk yüzüme çıldırttı.

"Aslında," diyorum, "kısa gözleme yığını alacağım."

Önce ne yazdıysa onu karalıyor. "Tabi ki."

Sonra menülerimizi alıyor ve ortadan kayboluyor.

Babam mesaj atıp duruyor.

Kahvemden daha yavaş bir yudum alıyorum. "Neler oluyor?" ona diyorum

"Ah, bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun. Yayınlanmadan önceki son dakika düzeltmeleri."

"Bu sabah seni gerçekten özlüyor olmalılar."

Homurdanıyor. "Hiçbir fikrin yok."

İRÖNİ BİLE ALMIYOR.

Kahveden bir yudum daha. Belki de onu eve çekiçlemem gerekir. "Benimle zamanını harcamak zorunda kalman çok yazık."

Ekrana hafifçe vurarak, "Zaman kaybı değil," diyor. "Her ikisini de yapabilirim."

İfadem çizgi suratlı bir emojiye dönüşüyor.

Her neyse. Kendi telefonumu çıkarıyorum. Nightmare'in mesajı hala üstte duruyor. Tekrar hiperventilasyona başlamadan önce kapatıyorum.

Ayrıca, yapabileceği en kötü şey nedir? Okulda göster? Beni sırtımın bir görüntüsünden *bulamaz* . Tek belirleyici işaret koyu atkuyruğu olan bir kızsza zor zamanlar geçirebilir. Bana avatarımın bir resmini gönderdi - daha önce o yoldan geçmediğim gibi değil.

Derin bir nefes alıyorum. Bu iyi olacak.

Cait'e mesaj atmak istiyorum ama o köprüyü yaktım.

Ben de Rev ile köprüyü yaktım.

Bu adada yapayalnız kaldım.

Belki Rev'e bir not yazabilirim. En iyi arkadaşının, yüz yüze tanışmadan önce kız arkadaşıyla not alışverişinde bulunduğunu söyledi.

Telefonumda bir tarayıcı açıp boşanmayla ilgili bir İncil ayeti arıyorum.

Karısını boşayıp başka bir kadınla evlenen zina etmiş olur.

Hayır, o değil.

Kadın, yaşadığı sürece kocasına bağlıdır. Ama kocası ölürse...

Tamam, kesinlikle o değil.

Ancak her biriniz eşini kendini sevdiği gibi sevmeli ve kadın da kocasına saygı göstermelidir.

Buna göre babam iPhone'uyla evli.

Bunların çoğu seksle ilgili ve tam olarak sıfırı güven verici. burnumu kırıştırırım.

"Ne kaşlarını çatıyorsun?" baba diyor.

"İncil'i okuyorum."

"Sen - ne ?"

"Beni duydun." Sinirimi gizlemek için hiçbir çaba göstermeden elimi salladım. "Oyun işlerine geri dön."

"Emma..." Buradan nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi geliyor.

Ona yardım edemem. Şahsen nasıl devam edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Yüzümü elektroniğe gömmek geçmişte işe yaramıştı. En azından bilgisayarlar benim istediğimi yapıyor. yukarı bakmıyorum.

verici bulabildiğini anlamıyorum . Dürüst olmak gerekirse, biri ölmedikçe boşanmanın on yedi çeşit yasak olduğunu okumaktan bıktım.

Arama sorgumu başışlamayla ilgili İncil ayetleri olarak değiştiriyorum .

Şimdi hepsi Tanrı'dan af dilemek üzere. Ayrıca istediğim şey değil.

Üzücü olan şey, muhtemelen Rev'in yanına gidip şöyle diyebilirdim: "Birinden seni affetmesini istemek için iyi bir İncil alıntısı var mı? Ona ihtiyacım var."

Aslında, şimdi düşününce, bu bir özür için oldukça iyi bir açılış olur.

Hayır, onunla alay ediyormuşum gibi gelebilir.

Bakmaya devam etmem gerekiyor.

Garson masamıza döner ve bir tabak krep çıkarır. Bir bardak tereyağı erimiş, bu *harika* . Hepsini döktüm, sonra bir galon şurup ekledim.

"Konuşmak ister misin" diyor babam, "yoksa yüzün sürekli telefonda mı olacak?"

Telefonumu masaya vuruyorum. "Dalga mı geçiyorsun? Şaka yaptığını söyle."

Çevremizdeki herkesin dikkatini çekiyoruz.

Babam alçak sesle, "M&M," diyor. "Ne olduğunu anlamıyorum yani..."

"Neyi anlamıyorsun?" çıldırırım. "Neden sinirlendiğimi anlamıyor musun? Seninle kahvaltıya gitmek için sabahın 5'inde kalkmak zorunda olmama ne dersin ama..."

"Üzgünüm, bu çok zor." Gözleri parlıyor.

benimle konuşmak için telefonundan uzağa bakmayacaksın . Bu yüzden sıkıldığım ve sen yemek bile yemediğin için telefonuma bakmaya başladığımda ... "

"Bir *işim var* Emma."

"—Beni aldığından beri yaptığın tek şey buyken, seni görmezden gelmemle ilgili davamı üstleniyorsun."

"Birincisi," dedi parmağını masaya vurarak sözlerini noktalayarak, "telefonumla dalga geçmiyorum. Biliyorsun, bu benim için zaten gergin bir zaman, diğer her şey olmadan. İkinci olarak-"

burnumu çekiyorum "Gee, o zaman belki de boşanmak istememeliydin."

"—Seni kahvaltıya davet ettim çünkü seni *özlüyorum* ve şu anda bu tavrı hak etmiyorum."

"Haklısın," dedim tatlı bir şekilde, sesim alayla damlıyordu. "Bunu hiç hak etmiyorsun. Belki dışarı çıkıp bir kadeh şarap içmeliyim, bir şişe biranın üzerinden gözlerini devirebilirsin ve büyükler gibi tartışabiliriz."

"Ne?" o cırpınır. "Benden ne istiyorsun Emma?"

Dikkat.

Neredeyse kelimeyi söyleyeceğim. Ağırlığı tam ağzımda, tükürmem gereken bir şey gibi ya da nefes alamıyorum.

Annemin tüm ilgisi bende ve istemiyorum.

onunki yok ve onu çok istiyorum.

İkisi de nasıl bu kadar kör olabiliyor?

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum. O utanç hançeri kendini biraz daha derine gömer. Boğazımı temizliyorum. "Bence beni eve götürmelisin."

İç çekiyor. "Emma."

"Burada olmak istemiyorum. Eve gitmem lazım."

"Kreplerini ye. Okul ya da oynadığın oyun hakkında konuşabiliriz..."

"Ev." Plakayı kenara ittim. "Eve gitmek istiyorum."

"Komik oluyorsun," diye çıkıştı. "Annen sana ne diyor bilmiyorum ama seni her gördüğümde böyle davranmana izin vermeyeceğim."

Boğazım yine düğümleniyor. "Bana hiçbir şey söylemiyor." Kabinden dışarı çıkıyorum. "Endişelenmene gerek yok."

Telefonu çalar ve ekrana bakar. "Durmak. Dur. Seninle bu konuyu konuşmak istiyorum." O bile beklemiyor tepki. Telefona cevap verir. "Evet, Doug, bana otuz saniye ver, tamam mı?"

Otuz saniye. Bunu otuz saniye içinde çözeceğimizi düşünüyor.

"Telefonunu al," diyorum. Çantamı omzuma atıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Biraz havaya ihtiyacım var. Çağrını kabul et. Ben dışarıda bekleyeceğim."

Nedense aramayı kesmesini ve beni restorandan kovmasını bekliyorum. O yapmaz. Arkamdan, "Teşekkürler, Doug. Ben sadece kızımın buradayım..."

Gülünç. Doug'ın hoş bir zamanı bölüyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

Restoranın önündeki bankta bir yer buluyorum. Hava canlı ve kulaklarımı acıtıyor ama sonunda yağmur bölgeyi terk etti. Arabalar Ritchie Otoyolu üzerinde uçuyor. Babamı pencereden görebiliyorum, sohbet ediyor.

Keşke bırakabilseydim. Yolun hemen aşağısında bir otobüs duruyor ve koşup onu yakalayacak ve sonsuza kadar sürecek cesaretim olup olmadığını merak ediyorum.

Hayır, bilmiyorum.

Ayrıca, bu ciddi bir kardiyo gerektirir.

Hiçbir uyarıda bulunmadan gözlerimde yaşlar oluşuyor. Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Cait'i aradım.

Annesi cevap verir. "Merhaba?"

Burnumu çekiyorum ve sesimdeki yaşları saklamaya çalışıyorum. Merhaba, Bayan Cameron. Emma. Cait daha uyanmadı mı?"

"Duşta. Çok erken canım."

"Biliyorum." Tekrar burnumu çekiyorum ve sonra sanki gözlerim bu kavgayı sürdürmeyi reddediyor. İçimden ağlamaya başlıyorum. "Üzgünüm. Üzgünüm. Onu okulda göreceğimi söyler misin?"

"Emre? Sorun nedir?"

Sesi çok sıcak. Vitriolden başka bir şey söylemeyen ailemle aram çok kötü. "Önemli değil." Sesim çatlıyor. "Önemli değil."

"Ah, tatlım. ağlıyorsun. Hiçbir şey değil. İyi misin?"

"Numara." Bütün bu duygu benden kurtulmak için savaşıyor. Hıçkırıklarım konuşmayı neredeyse imkansız hale getiriyor. "Annem ve babam boşanıyor." Yakınlarda bir dizel kamyon canlanıyor.

"Emma. Çok üzgünüm. Neredesin?"

"Double T Diner'ın dışında oturuyorum. Babamla kahvaltı yapacaktım ama o çok meşgul."

"Ah, Emre. Gelip seni almama ihtiyacın var mı?"

"Evet söylerim. "Evet. Lütfen."

"On dakikaya oradayım. Orada kal, beni duyuyor musun?"

On dakikanın tamamını ellerimi ovuşturarak ve onu geri arayıp gelmemesini söylesem mi diye merak ederek geçirdim. Onu gördüğümde Cait'e ne diyeceğimi merak ediyorum.

Acaba babam zamanın geçişini fark edecek mi yoksa burada oturup ellerimin arasında hıçkıra hıçkıra ağladığımı görecek mi?

O yapmaz.

Otoparka girerken Bayan Cameron'ın parlak bordo minivanını fark ettim ve babama çabucak bir mesaj gönderdim.

Emma: Okula geç kalmak. Cait'le gezintiye çıkmak.

Belki bu onu uyandırır.

Telefonuna bir göz attı, sonra tam önümde minibüs durduğunda pencereden dışarı baktı.

Bana bir başparmak veriyor. Kahrolası bir başparmak yukarıya.

Minibüse dönüyorum. Cait kapıyı açıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve *tekrar gözyaşlarına boğuldum* . "Cait, çok üzgünüm-"

Kendini bana doğru fırlattı ve beni bir kucaklamayla sardı. "Ah, Emre. Bana söylemeliydin."

Haydi kızlar, diye sesleniyor Bayan Cameron. "Oğlanları da okula göndermem gerekiyor."

Van'a tırmanıyoruz. Kapı kayarak kapandı.

Ve istenmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

YİRMİ DOKUZ

devir

Rev,

*Çünkü günahlarımı biliyorum ve günahım her zaman benden önce.
Mezmur 51:3.*

Başka bir deyişle, üzgünüm.

Emma

Not, dolabımdaki çıtaların arasından itilmişti ve öğle yemeğinden önce kitap değiştirene kadar onu bulamıyorum. Üç kez okudum.

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Kafam hala babamla ilgili endişelerle dolu. Anneme hiçbir şey söylemeyen Matthew hakkında ve şimdi onun hayat sırları benimkiyle eşit ağırlıkta. Bilmiyorum Emma'nın özrü bir fırça atma ya da daha fazla tartışma için bir davetse ya da kendi sorunlarına o kadar dalmışsa, burada bırakmalıyız.

Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum.

Notu sırt çantama koydum. Yemeğe ihtiyacım var.

Declan masamızda bekliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Matthew de öyle. Önündeki masanın üzerinde kahverengi bir kese kağıdı duruyor, ama boş bir şey çekmedi. Onu kovalayıp kovmayacağımı görmek için mi bekliyor diye merak ediyorum. Bu sabah okula giden yol, onun her zamanki sessiz isyanıyla doluydu.

Acaba sırlarını ne zaman açıklayacağımı merak ediyor *mu* ?

Belki de yapmalıyım. Babama her şeyi anlatmak beklenmedik bir rahatlama oldu. Beni kınayacağından çok endişelenmiştim ve bunun yerine bana o kadar yalnız olmadığımı hatırlattı.

Yine de bu benim sırrım değil.

Çantamı masanın altına atıyorum ve kendi öğle yemeğimi çıkarıyorum. "Hey," diyorum.

Matthew bir an bekler, sonra çantasını açar.

Juliet elinde bir tepsiyle masaya gelir, arkasında arkadaşı Rowan ve Rowan'ın erkek arkadaşı Brandon Cho bulunur. Hepsi gülüyor. Declan ve Brandon'ın ortak hiçbir yanı yoktur, ancak kızların iyiliği için birbirlerine tahammül ederler. Mırıldandığı yorumları biraz fazla keskinleştğinde genellikle onu masanın altından tekmelemek zorunda kalıyorum. Juliet'in onu diğer taraftan tekmelediğinden oldukça eminim.

Matthew onların sıralara oturmasını izliyor. Eli, Kristin'in paketlediği kaplardan birinde duruyor.

Kızlar ve Brandon ona biraz el sallayıp kendilerini tanıtıyorlar.

"Hey" diye mırıldandı ve henüz hiçbir şey açmamış olmasına rağmen dikkatini tekrar yemeğine verdi. Bir an geçer, ama onu bırakırlar ve sohbetlerine geri dönerler. Declan'ın Juliet'e ondan ne kadar bahsettiğini merak ediyorum.

Masaya yaslanıyorum. "İyi misin?" Matthew'a söylüyorum.

Parmakları bir kabın kapağıyla oynuyor. "İyiyim."

"Başka bir masaya gidebiliriz."

"İyiyim dedim." Bu konuda kavgacı değil. Sesi alçak. Kendini ikna etmeye çalışıyor gibi.

Bir kamera deklanşörü kapanıyor ve ben atlıyorum. Matta da öyle.

"Üzgünüm," diyor Juliet. "Üzgünüm. sormalıydım. Sadece—iyi bir atıştı."

"Bu iyi." Sinirlerime geri çekilmesini söylüyorum.

Matthew hiçbir şey söylemiyor. Yemeğine dönüp bakar.

Juliet arkadaki ekrana bakarak kamerasının düğmelerine basıyor. Brandon onun diğer tarafında ve görmek için eğiliyor. "İyi bir atış."

Görmem için kamerayı çeviriyor. Matthew ve ben çok hareketsizdik, yüzümüz masaya dönük, ifadelerimiz yoğun. Diğer öğrenciler arkamızda renkli, aktif bir bulanıklık içinde birleşiyorlar.

Rowan da bakmak için eğiliyor. Onlar gibi bir fotoğrafçı değil ama "Beğendim. *Buna Son Hesaplaşma demelisiniz* ."

"Savaşmıyoruz" diyorum.

Matthew hala bir şey söylemedi.

Declan da sessiz. onun hakkında düşünüyor mu merak ediyorum baba. Acaba Juliet'e ne yaptığını söyledi mi? Bu sabah bizi aldığı anda, "Hala bu öğleden sonra için uygun musun?" dedi.

Evet dediğimde konuyu değiştirdi.

Juliet, Matta'yı inceler. "Ben de sana sormalıydım. Rev'in hoşlanmadığını biliyorum..." Sesi titriyordu. "Duyarsız olmak istemedim."

"Bu iyi. umurumda değil." Matthew'un sesi alçak ve alçaktır. Sonunda Tupperware'ini açtı ama yemeğini çalmanızdan korkan bir hayvan gibi yiyor.

Declan, benim yaptıklarımın sonra dünkü çocukların muhtemelen şimdi onu rahatsız etmeyeceğini söyledi ama belki de yanıliyordur. Belki Matthew burada bizimle saklanıyordur.

Zorlu başlangıcımızdan sonra güven verici olmalı. Değil. Bu moral bozucu.

Ama sonra bana bakıyor. "Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmıyor musun?"

Dondum. Masanın sonunda Juliet yüzünü buruşturur. *Üzgünüm* , bana konuşuyor.

Ve tabii ki şimdi herkesin dikkatini çekiyorum.

Declan, "Bırakın" diyor. "Bilmelerine gerek yok."

Burada bile babamın benim üzerimde gücü var. Yemeğimi bırakıp Matthew'a baktım. "Ben çocukken babam fotoğraf çekerti. Bu yüzden hatırlatmalarım olurdu."

"Neyin hatırlatıcısı?" diyor Rowan, Juliet onu susturmadan önce.

Matthew dönüp bana baktı. "Baban gerçek bir hıyar gibi geliyor."

Bu benim bir kahkahamı şok ediyor. Matthew yemeğine bakar ve başka bir şey söylemez.

Yine de bu konuda bir şey söylemesi beni cesaretlendirdi. Hayatının en kötü kısımlarını bildiğimin farkındayım ama bunun dışında onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

"Programınız nasıl?" ona soruyorum.

Soruya şaşırmış gibi gözleri yukarı fırladı. Cevap almamın tek nedeni bu sürpriz olabilir. "Her şey yolunda. Beni daha önce aldığım sınıflara geri koydular."

Aynı ilçede olsa bile sürekli okul değiştirmek nasıl olurdu merak ediyorum. Bir yarıyılın ortasında yeni öğretmenlerle tanışmak, yeni bir rutin öğrenmek zorunda kalmak. Babamın, kimseye güvenmediğinde bilinmeyenin nasıl özellikle korkutucu olabileceğine dair sözleri kafamda yüksek sesle . "Dün o çocuklarla sınıfta mısın?"

"Evet."

"Hala seninle uğraşıyorlar mı?"

Omuz silkiyor. "Her neyse."

"Her neyse. Sınıfları değiştirebilirsin, biliyorsun."

"Her neyse. Zaten o kadar uzun süre burada kalacağımı mı sanıyorsun?"

Bu beni şaşırtıyor. "Koşmaya devam edemezsin."

Homurdanıyor. "Koşmaktan bahsetmiyorum bile."

göz kırpıyorum. "Ancak-"

"Gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyorum, tamam mı?" Omuzları gergin ve gözleri yemeğine çevrilmiş durumda.

"Elbette." Okumasını sağlamak için Declan'a baktım ama o yine kendi düşüncelerine hapsolmuş olarak kendi kafasına kilitlendi.

Harika. Hepimiz burada oturup sessiz olabiliriz.

Koşmaktan bahsetmiyorum bile .

Annem ve babamdan bahsediyor olmalı. Ona bir çocuktan *asla* - asla- vazgeçmediklerini söylemek istiyorum. Hiç kimse için alternatif bir düzenleme bulmaları gerekmedi.

Sonra tekrar, daha önce başka bir gence ev sahipliği yapmadılar. Ve babam bana Matthew için başka bir düzenleme bulması gerekip gerekmediğini sordu. *Benim için* çok fazla olsaydı . Hayır dedim. Matthew'un geçmişini bilmesem bile evet demezdim. Acaba Matthew bunu biliyor mu?

Kamburlaşmış omuzlarına, yemeğini nasıl yırttığına bakıyorum ve bunun önemli olup olmadığını merak ediyorum.

"O kız senin sevgilin miydi?" Matthew birdenbire diyor.

"Ne kızı?"

"Köpeği olan."

"Emma. Numara." Onu nasıl sınıflandıracağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Bana odaklanmayı bırakan ve şimdi Spring Fling hakkında konuşan Juliet ve Rowan'a bakıyorum. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Bunun bir dans olduğunu bilmem bile bir tür mucize.

Sanırım Declan gidiyor. Tüm lise boyunca tam olarak bir dansa gittim ve o geçen sonbaharda Eve Dönüş'tü. Aralık için sadece kanat oyuncusu oynamak için gittim.

Matthew devam ediyor, "O gece seni yağmurda gördüm, öpüşüyorsun sandım."

Sözler beni bir sarsıntıyla çarptı. "Numara."

Gözleri biraz kısılıyor. "Emin misin?"

Benimle alay etmekten bir nefes uzaktaymış gibi konuşuyor. Gözlerimi ona çevirerek kısıyorum. Belki Juliet başka bir yoğun resim yakalayabilir. "Sevişmeyi hatırlayacağımdan oldukça eminim."

"Sanırım karşımda bir sınıfı var. Bilgisayar laboratuvarında. Onu dün ve bugün tekrar gördüm."

"Kodlamayla ilgileniyor." Duruyorum, mektubunu düşünüyorum. Dün Declan'ın arabasında ağlıyordu ve ben bir ranttan ayrılmak zorunda kaldım. "Nasıl görünüyordu?"

"Kodlamaya meraklı bir kız gibi." Matthew kapları tekrar bir araya getirmeye başlar.

kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyorsun?"

Matthew kapları sırt çantasına tıkıyor. "Ben sınıfa gidiyorum."

"Öğle yemeği daha bitmedi."

"Önemliymiş gibi." Sonra diğer öğrencilerin arasından geçer.

Az önce ne olduğunu bilmiyorum.

Telefonum çalıyor. Dikkatimin dağılmasına sevinerek cebimden çıkardım. Herhangi bir dikkat dağınıklığı.

Bunun dışında herhangi bir dikkat dağıtıcı. Babamdan bir e-posta.

20 Mart Salı 12:06:16

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: İtaat

Bir adamın, babasının sözünü dinlemeyen ve babası onu terbiye ettiğinde onu dinlemeyen inatçı ve asi bir oğlu varsa:

O zaman babası onu tutacak, ve onu şehrinin ihtiyarlarına ve evinin kapısına çıkaracak ve o, şehrinin ihtiyarlarına diyecek: Bu, oğlum, inatçı ve asidir, sesime itaat etmeyecek. O bir obur ve ayyaş.”

Ve şehrinin bütün adamları onu taşla taşılayacaklar ki, ölsün; böylece kötülüğü aranızdan uzaklaştıracaksınız.

"Rev. Hey. Rev." Declan'ın sesi.

göz kırpıyorum. Bakmak. Kafeteryanın yarısı boşaldı. Rowan ve Brandon gittiler ama Declan ve Juliet beni izliyor.

Ne zamandır telefonuma bakıyorum?

Öğle yemeği bittiyse çok uzun.

Ayetleri iyi bilirim. Çok iyi. İncil'deki diğer ayetlerden daha iyi.

Dizeler Tesniye'den alınmıştır. Bunun gibi kısır hikayelerle dolu Eski Ahit. Ayetlerde aslında bir anne de var ama babam bunları kendi ihtiyaçlarına göre değiştirmiş. Daha önce bir kez yaptı. Tam ifadeyi hatırlamasına şaşırmadım.

"Rev?" Declan tekrar söylüyor.

E-postanın beni ezme potansiyeli var. Declan beni kurtarana kadar *beni* ezdiğini düşünüyorum .

Zil çalıyor. Sınıfa gitmek için üç dakikamız var. Declan Juliet'e bakar. "Git" diyor. "Başını belaya sokmana gerek yok."

Hareket etmiyor. "Sen de değilsin."

"İyiyim," diyorum. "Devam etmek." Ama hareket etmiyorum.

Declan, Juliet'e bakar. Aralarında konuşulmayan bir şey geçer. Gider.

"Senin baban?" sessizce söylüyor.

ona telefonumu veriyorum. O okur.

"Erkekler!" Yeni favori öğretmenim Bayan James hızla masaya yaklaşıyor. "İlk zil çaldı."

"Haydi," diyor Declan. Telefonumu yanında taşıyor. onu takip ediyorum.

"Ona yazmamı ister misin?" diyor Declan. "Çünkü almamam gereken her şeyi alıyor."

"Numara." Telefonumu ondan geri alıyorum.

Şehrinin adamları onu taşla taşılayacaklar ki ölsün.

Bunun beni tekrar çözmesine izin veremem.

Emma'nın notunu düşünüp duruyorum. *Çünkü günahlarımı biliyorum ve günahım her zaman benden önce.*

Özür diliyordu. Bu babamdan özür dilemem gerektiğinin bir işareti mi?

Telefonum *ping atıyor*. Bir metin mesajı yukarıdan aşağıya doğru kayar.

Babam.

Baba: Sadece seni kontrol ediyorum.

Koridorda gözyaşlarına boğulmak istiyorum. Yalnız değilim. Değilim.

Ve belki de *bu* dinlemem gereken işarettir.

Babamın e-postasının ekran görüntüsünü alıyorum. Babama geri gönderiyorum.

"Haydi," diyorum Declan'a. Gözyaşlarımı geri almalıyım. Alerji olduğunu düşünecek. Hangisi iyi.

Telefonum tekrar *çalıyor*. Tekrar baba.

Baba: İnatçı ve isyankar değilsin.

naziksin.

düşüncelisin.

Sen umabileceğimiz en iyi oğulsun.

Seni seviyoruz. Ve seninle gurur duyuyoruz.

telefon *çınlıyor* , *çınlıyor* ve *çınlıyor* ve kelimeler bayat olmalı, ama şu anda, her biri kalbime bir güvence enjeksiyonu gibi.

Declan'ın sola, benim de sağa gitmem gereken kavşağa geldik. Koridorlar neredeyse bomboş ve sınıflarımızda olmamız gereken zile kadar bir dakikadan az vaktimiz var.

"Buradan atlamak ister misin?" diyor Declan.

"Numara." yüzümü ovuyorum. Sesim kalınlaşıyor. "Numara. İyiyim. Babama gönderdim."

"İyi."

Yollarımız ayrıldı ve bir şekilde Precalculus'taki yerime giden yolu buldum. Öğrenciler etrafımda hışırdayarak yerleşiyorlar, beni görmezden geliyorlar. Bir kere buna sevindim.

Telefonum son kez *çalıyor* .

Baba: Kristin'in gelip seni almasını istiyorsan bana haber ver. Bir molaya ihtiyacınız varsa sorun değil.

Gülümseyip geri yazıyorum.

Rev: Hayır ben iyiyim.

Bir süre sonra telefonumu sırt çantamdan çıkarıp bir satır daha ekledim.

Rev: Sağol baba

Sonra ekranı kilitliyorum, sırt çantama koyuyorum ve derse dikkat ediyorum.

OTUZ

Emma

*Demir, demiri keskinleştirdiği gibi, bir kişi diğerini keskinleştirir.
Atasözleri 27:17*

*Okuldan sonra Aralık'la bir yere gideceğim ama tekrar konuşmak
istersen saat 8'de kilisede buluşabilirim.*

devir

Cait günün sonunda notu bana getiriyor.

Bana geri not yazması hoşuma gitti. El yazısını seviyorum, düzgün ve düzgün, her vuruşu ve eğimi kontrollü. Çok o . Kağıdı göğsüme bastırıp onunla birlikte döndürmek istiyorum. Parmaklarımla isminin izini sürmek istiyorum.

Neredeyse Cait'in yanındaki otobüse atlıyorum.

"Demek ondan gerçekten hoşlanıyorsun," diyor.

Sesi yumuşak. Öğle yemeğini kütüphanede geçirdik ve tüm hayatımı onun kucağına bıraktım. Anne ve babadan boşanmaya, Kabus'a ve onun trollüğüne kadar her şeyi biliyor. Rev'i ve kilisenin arkasındaki gizli toplantılarımızı biliyor.

Ne kadar berbat bir pislik olduğumu biliyor.

atlamayı bırakıyorum. "Gülünç mü oluyorum? Ben. Bana söyleyebilirsin."

"Gölünç olmuyorsun." Duraksadı ve ağzında küçük, gizli bir gülümseme belirdi. "Seksi bir sesi var. Hiç anlamadım."

"Onunla *konaştun* mu?" Kısa ve neredeyse onun üzerinde duruyorum. "Ne dedi?"

"Notu bana fırlatıp çekip gitmedi. Tabii ki onunla konuştum."

Onu sallamak istiyorum. "*Ne dedi?*"

"Doğru hatırlıyorsam bir düşünüyüm... o kadar çok şey söyledi ki..." Parmağını mor dudaklarına götürüp gökyüzüne baktı. "Ah, doğru. 'Bunu Emma'ya verir misin?' dedi. "

hiç benzemeyen bir erkek sesinin bu alçak bariton izlenimiyle söylüyor ama kelimeleri bir kez ağzıma aldığımda, onun söylediğini duyabiliyorum.

Tekrar daireler çizerek dönmek istiyorum.

Yağmurda oturduğumuz o gün sırtını benimkine dayayıp düşünüyorum. Parmaklarımız birbirine dolandı. Çenesinin uzun eğimi, gözlerinin kapüşonunun altındaki karanlık bakışları. Onun ağzı.

Ağzını düşünmek için çok fazla zaman harcıyorum.

Otobüs okulun önünde durur ve Cait ile ben bineriz. Zeytin yeşili koltuklara geçiyoruz.

"Gelmek ister misin?" diyor.

Sözler sıradan ama arkasında bir ağırlık var.

Özellikle de çabucak eklediğinde, "Eve gitmek ve oyununuz üzerinde çalışmak istiyorsanız, sorun değil. Sadece soruyordum."

"Hayır," diyorum ve yüzü biraz olsun düşüyor. Başımı hızla sallıyorum. "Yani, hayır, oyunum üzerinde çalışmama gerek yok. Ben gelmek istiyorum."

"Yok canım?" Gözleri genişliyor.

"Evet." Telefonumu sırt çantamın önüne koydum ve sıkıca fermuarını çektim. "Teknolojiden uzaklaşmaya ihtiyacım var." Duraksadım, bana karşı çok sabırlı olduğu için bir şey önermek

istedim. "Ve bir randevum olduğuna göre, belki bana gözlerimi nasıl böyle gösterebileceğimi gösterebilirsin?"

Yüzü yumuşar. "Evet Emre. Yapabilirim."

Rev'in notunu düşünüyorum, birinin diğerini keskinleştirmesiyle ilgili satır. Görünüşe göre bu her iki şekilde de işe yarayabilir, bir arkadaşlık kurabildiğiniz kadar kolay bir şekilde birini kendinize karşı nasıl çevirebilirsiniz.

Ya da birini kurtarın, sanırım.

Otobüs kapıları kapanıyor ve havalı frenler yol veriyor ve okulun otoparkından gürültüyle çıkıyoruz.

"Söylediğim her şey için özür dilerim," dedim sessizce. "Ne yaptığının farkında değildim."

"Sorun değil," diyor hızla.

"Değil." Onu inceledim, kulağının hemen altındaki saç çizgisine küçük yeşil mücevherler yapıştırdığını ve onu en ufak bir serseri gibi gösteren birkaç yeşil uzantıyla eşleştirdiğini ilk kez fark ettim. "Yaptığın işte gerçekten iyisin."

Kızardı. "Teşekkürler Emre."

"Hayır, *gerçekten iyi* demek istiyorum ." Uzanıp boynundaki mücevherlere dokunuyorum. "Mesela, bunu kim düşünebilir?"

Gözlerini deviriyor. "Ben seni çoktan affettim. Kıcımı öpmene gerek yok."

"Ben sadece..." Tereddüt ediyorum. "Zaman kaybı olduğunu hiç düşünmedim. Sanırım... Sanırım kıskanmış olabilirim."

"Kıskanç?"

Ben yutarım. "Çünkü annen seni destekliyor."

Cait beni inceliyor. "Em..."

"Ne?"

İç çekiyor. "Belki annen ona bir şans verersen sana destek olur."

Sırtım kasılıyor - ama sonra babamla kahvaltıyı düşünüyorum. Ne kadar dikkati dağılmış ve mesafeli olduğunu düşünüyorum.

Ve Cait hakkındaki yargımın bana annemi hatırlatması gibi, annemden kaçınmam da bana babamı hatırlatıyor.

uzağa bakıyorum. "Haklısın."

"Beklemek. Az önce ne dedin?"

Yüzüm kızardı ve onu iyi huylu bir şekilde ittim. "Haklısın dedim."

"Haklıyım ve makyajını ben mi yapacağım? Sanırım birinin beni çimdiklemesi gerekebilir." Nefes alıyormuş gibi yapıyor. "Akşam yemeğine de kalmak ister misin?"

"Elbette."

Ellerini yanaklarıma koyup gözlerime bakıyor. " Sen *kimsin* ? Emma'ya ne yaptın?"

Güldüm. "Ben senin en iyi arkadaşınım." Sesim tutuluyor. "Sanırım bir süreliğine unuttum."

"Ah, Emre." Kolunu omuzlarıma atıyor ve bana doğru eğiliyor. "Beni ağlatacaksın."

Ben ona sarılıyorum.

Sonra, "Bu, senin makyajını Harley Quinn gibi yapabileceğim anlamına mı geliyor?" diyor.

burnumu çekiyorum "Şansını zorlama."

"Karadul?"

Bu beni gülümsetiyor. "Anlaştık mı."

OTUZ BİR

devir

Hapishaneye girmek düşündüğümden daha zor.

Belki de bu iyi bir şakadır. Belki de bunu Declan'a söylemeliyim.

Belki değil. Bekleme odasında yanımda oturuyor, dizini sektiriyor. Yeşil çizgili halıları ve sarı duvarları olan oda beklediğimden daha samimiydi. Hapishanede olduğumuzu gösteren tek şey, gardiyanlarla aramızdaki kalın cam duvar. Ve ağır metal kapılar. Ziyaretçilerin girişten önce çıplak arama yapmalarının gerekebileceğini belirten levhalar, kaçak mal kaçakçılığına karşı uyarıda bulunuyor.

Tamam, hapishanede olduğumuz çok açık.

Yarım saattir oturuyoruz ve buraya gelmek için geçen bir saatlik yolculuğun ardından. Her birimizin bir başvuru formu doldurması ve parmak izi almak için onay vermesi gerekiyordu. Camın arkasındaki korumada hâlâ ehliyetlerimiz var ve gidene kadar onları geri alamayacağız. Şu anda, geçmiş kontrolümüzün geçmesini bekliyoruz. Sonra bir yere yığılmamız gerekecek ve *sonra* babasını ziyaret etmemize izin verilecek.

Babası ziyarete izin *verirse* .

Declan'ın bu işkenceye hazır olduğunu sanmıyorum. Sanırım bunun bir televizyon programı gibi olacağını varsaymıştı: Biz ortaya çıkabilirdik, onunla tanışmak isteyebilirdik ve babası dışarı çıkarken

ve o denerken bir sürpriz anı yaşarken bir camın diğer tarafında otururduk. kim olduğumuzu anlamak için.

Hayır, babasına burada olduğumuz söylenecek. Ve bizimle görüşmeyi kabul etmesi gerekecek.

O yüzden şimdi oturuyoruz. Bekleriz.

Başkaları da bekler ama kimse bizim kadar uzun süre bekleyemez. Sanırım hepsinin dosya üzerinde geçmiş kontrolleri var. Bekleme odası kalabalık değil. Salı öğleden sonraları Maryland Eyalet Hapishanesi'nde bir aktivite yatağı olmamalıdır.

Yüksek bir vızıltı ile metal kapının kilidi açılır. Declan, kızgın bir pokerle dürtülmüş gibi gerizekalı. Kapı her açıldığında bunu yaptı.

Bu sefer bir gardiyan bizi çağırıyor. "Declan Murphy ve Rev Fletcher" diye anons ederken adamın sesi sıkılıyor.

Declan ayağa fırlıyor. Ben onun arkasındayım.

"Seninle gelmemi istediğinden emin misin?" diyorum, sesim alçak.

"Evet." Sesi gergin. Duygu yok. O korkuyor.

Declan *asla* korkmaz.

Üç kilitli kapıdan geçmemiz ve küçük bir kapıdan aşağı inmemiz gerekiyor. koridorda, mobilyasız küçük beyaz bir odaya kabul edilene kadar. Declan'ın yüzü iki ton soldu ve burnuna sıçrayan çilleri öne çıkardı.

"Onunla burada mı buluşacağız?" Sesi kaba ve sakın ama yine de kararlı.

"Hayır," diyor muhafız. Üzerinde MARSHALL yazıyor ve sesi hâlâ sıkılmış durumda. "Kollarını aç. Silah taşıyor musun?"

Declan başını sallıyor.

Muhafız ona bakar. "Sözlü bir cevaba ihtiyacım var."

"Numara."

Muhafız bir pat aşağı başlar. Sesindeki can sıkıntısına rağmen, Declan'ın ayak bileklerine kadar inen ve hatta elini saçlarının

arasından geçiren titiz biri gibi görünüyor. "Uyuşturucu veya gereç var mı?"

Declan tekrar başını salladı, sonra boğazını temizledi. "Numara."

"Temizsin." Bana döndü ve ifadesi duygusuzdu. "Bu kazak çok bol. Ön tarafta bırakmanı söylemeleri gerekirdi."

Dondum. Elbette bu, kapşonlunun altına kısa kollu giydiğim bir gün.

Burada durup kendimi rahatlatmak için kafa yoruyorum ki bu yeterince kötü olacak. Bu yeni bir seviye. Hazır olmadığım biri.

Muhafız eliyle işaret ediyor. Ne yapacağımı bilmediğim için tereddüt ettiğimi düşünüyor. "Senin için masaya bırakabilirim."

Declan bana baktı. "Sorun değil" diyor. "Yalnız gidebilirim."

Ama şimdiden kafamın üzerine çekiyorum ve kollarımı açtım. Çıplak tenimde hava serin ve yabancı geliyor. En son ne zaman üzerinde hiçbir şey olmadan kısa kollu giydiğimi hatırlamıyorum.

Declan üzerimdeki her şeyi biliyor ve bizim hiçbir sırrımız yok ama gardiyanın yapacağı bir yorum için kendimi hazırlıyorum.

Hiçbirini vermiyor. Bakmıyor bile. Görünüşüne rağmen şaşırtıcı bir şekilde klinik olan beni okşadı ve bana Declan'a sorduğu soruları sordu.

Sonra "Temizsin" diyor ve öylece odanın karşı tarafındaki kapıya doğru yürüyor.

Declan bana baktı. "Teşekkürler," diye fısıldıyor.

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum.

İçeride, çırpınıyorum.

Ama belki de düşündüğüm kadar çılgınca sallanmıyordu. Gardiyanın ilgisiz tavrı yardımcı oldu. Belki de buraya o kadar çok insanın geldiğini görmüştür ki hiçbir şey onu şaşırtmaz.

Kapı büyük bir gürültüyle açılıyor ve kafeteryaya çok benzeyen bir odaya giriyoruz. Floresan ışıklar tepede parlıyor, ancak küçük pencereler tavan boyunca belirli aralıklarla oturuyor. Oda boyunca

bir düzine yuvarlak masa düzenlenmiştir. Çoğu işgal altında. Mahkumları tespit etmek kolay; soluk turuncu tulumlar giiyorlar. Odayı alçak bir konuşma uğultusu dolduruyor. Çok hamile bir kadın bir masada ağlıyor. Duvarda sıralanmış beş muhafız var.

Cam bölmeler ve telefonlar bekliyordum.

Sanırım Declan da öyle yaptı çünkü nefesi hızlandı.

Sonra odanın üçte ikisinde bir masaya baktığını fark ettim. Yalnız bir adam bizi fark etti ve ayağa kalktı. Tanıdık geliyor ama Declan'ın babası olmasına imkan yok. çünkü bu adam hatırladığımdan daha küçük görünüyor. Jim Murphy, kişiliği her zaman hayattan daha büyük görünüyordu.

Bu adam uzun ama bizden uzun değil. Saçları kırmızımsı kahverengi ve gri örgülüdür ve sakallıdır. Ama çelik gibi gri gözleri Declan'ın yüzünden dışarı bakanlarla aynı. Şok olmuş ifadesi Declan'ın giydiğiyle neredeyse aynı.

Tabii ki o kadar uzun görünmüyor. Onu on üç yaşımızdan beri görmedik.

Hepimiz donduk. Kimse hareket etmiyor.

Muhafız Marshall arkamızdan konuşuyor. "Mahkumun masadan kalkamaz. Herhangi bir temas üç saniye ile sınırlıdır. Ellerinizi masanın üzerinde tutun. Hazır olduğunuzda oturabilirsiniz."

mahkumun . Kulağa çok samimi ve çok yabancılaştırıcı geliyor.

Ama sözler Declan'ı harekete geçirir. O ilerliyor, ben de onu takip ediyorum. Diğer ziyaretçileri ördük, sonra masanın karşısında babasının yanında durduk.

Biraz geride kaldım çünkü Declan'ın ne yapmak istediğini bilmiyorum. ona sarılacak mı? Elini sallamak mı? ona bağırarak?

Declan da bilmiyor olabilir. Arabada o kadarını söyledi.

Şimdilik orada öylece durup birbirlerine bakıyorlar.

"Murphy!" duvardan bir muhafız havlıyor.

Declan ve babası zıplayıp dönüyorlar. Hangi başka bir zamanda neredeyse komik olurdu.

Muhafız, "Sizin ve partinizin oturmanız gerekiyor" diyor.

Hepimiz koltuklara düşüyoruz. Masa soğuk ve çeliktir ve zemine yerleştirilmiştir.

Declan'ın babası bakmaktan kendini alamıyor. O ve Declan bunun da ortak yanı var. Dürüst olmam gerekirse, ben de bakmayı bırakamıyorum.

Bütün bu an çok... gerçeküstü. Biraz aşinalık hissedeceğimi düşündüm ama bu adam bir yabancı. Hatırladığımdan daha zayıftı, ifadesi daha dikkatliydi. Declan ve ben yedi yaşımızdan beri en iyi arkadaşız ve babasıyla ilgili anılarım net. Arka bahçede kamp yapmak, fenerlerle hayalet hikayeleri anlatmak ve ateş çukurunun etrafında s'mores yapmak. Kanepede kuru Froot Loops yemek ve gece yarısından sonra Xbox oynamak, annesi gelip hepimize başını sallayana kadar. Ailelerimizle arka bahçede yemek pişiriyor, babalarımız birkaç bira eşliğinde ızgaranın etrafında dikilirken esintiyi ateşliyor.

Declan'ın babasının birkaç taneden fazlasına sahip olduğunu hatırlıyorum.

Declan'ın anıları iki kat daha net olmalı, o kadar mutlu olmayan birçok insanla çarpıtılmış. Kız kardeşinin ölümünden kısmen kendini sorumlu tutuyor. O her zaman vardır. Keşke neyin peşinde olduğunu bilseydim - bir son ya da bir başlangıç.

"Merhaba," diyor sonunda. Sesi, konuşmaya hazır olduğundan emin değilmiş gibi, çakıllı ve sakindi. "Baba."

Babası yumruğunu ağzına koydu, sonra avuçlarını turuncu pantolona ovma için aşağı indirdi ve sonra tekrar masanın üstüne getirdi. Şimdiye kadar ellerinin titrediğini fark etmemiştim. "Selam. Declan." Sesinde en ufak bir titreme var. "Ben hazır değilim..." Boğazını temizlemesi gerekiyor. "Erkek gibi konuşuyorsun."

Declan buna şaşırmış görünüyor. "On sekiz yaşımdayım."

"Biliyorum. olduğunu biliyorum." Bakışları bana kayıyor. "Ve... Rev?"

Başımla onayladım.

Bay Murphy'nin nefesi titriyor. "Ben çok... Hâlâ arkadaş olmanıza çok sevindim."

"Elbette," dedi Declan, sesi belirsizdi.

Birbirlerine bakarak sessizliğe gömülürler. Hava her iki tarafta da sinir enerjisiyle dolu. Onlara biraz yer açmak için masadan ayrılmak istiyorum, ama her şey hala öngörülemez hissettirirken Dec'i burada bırakmak istemiyorum.

Babası uzun, titrek bir nefes alır. "Onlar - bana burada olduğunu söylediklerinde -" Yüzü neredeyse buruştu ve elini gözlerine bastırdı. "Onun bir şaka olduğunu düşündüm."

Declan'ın da gözleri ıslak ama burnunu çekiyor. "Bu çok boktan bir şaka olurdu."

Babası gözyaşları arasında gülüyor. "Haklısın. Olurdu." Bir elini uzatır ve oğlunun elinin üzerine koyar. "Burada olduğun için çok mutluyum. Seni özledim..." Sesi kırılıyor. "Seni çok özledim."

Declan'ın nefesi kesilir ama elini babasının elini sıkmak için çevirir. "Ben de seni özledim."

"Murphy!" gardiyan havlar. "Üç saniye."

Bıraktılar. Geri çek. Bunun normal bir baba-oğul buluşması olmadığını hatırlatalım.

Ancak kesinti, gözyaşlarını geride bırakmalarına yardımcı oluyor gibi görünüyor.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?"

Declan başını sallıyor. "Düşündüm ki..." Bu soruya hazırlıklı değilmiş gibi tereddüt etti. "Onu üzebileceğini düşündüm."

Babası başını salladı ve yüzünü bir duygu dalgası kapladı. "Yine de o iyi mi?"

"O..." Declan bir nefes aldı ve tereddütü hakkında konuşmak isteyip istemediğinden emin olmadığı şeylerle doluydu. Alan'la olan evliliği. Hamileliği. Bunu biliyorum çünkü arabada her şeyi anlattı. "Evet. O iyi."

Omuzları gergin. Babasının daha fazla bilgi için baskı yapacağından endişeleniyor ve bu ziyaret güneye gidecek.

Ama babası yapmıyor. Declan'a dokunmak için elini uzatıyor, sanki elinden gelmiyormuş gibi. "Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek. Sana yaşattıklarım için ne kadar üzgünüm. Zavallı Kerry için ne kadar üzgünüm." Yüzünden bir damla yaş süzülür.

Declan başını salladı. "Ben de üzgünüm." Elini geri çeker, sonra korumalara bakar. "Bir daha bana bağırımlarını istemiyorum."

Babası gözyaşlarının arasından gülümser, sonra tekrar yüzünü buruşturur. " *Bana* bağırımlar ."

"Ah." Declan utanmış görünüyor.

"Bana kendinden bahset. Bana neyi kaçırdığımı söyle."

Declan bir nefes daha alıyor ve bırakıyor. "Beş yılı otuz dakikaya nasıl sığdıracağımı bilmiyorum."

Babasının gözleri tekrar buğulanır ve gözle görülür bir şekilde onu silkeler. "Denemek. Lütfen."

Anıları gözden geçirirken Declan'ın yüzü değişir. Ne aradığını merak ediyorum. Annesi güvenli bir hedef değil. Tanıştıkları yol ve ilişkilerinin ne kadar çok keder ve şifa yoluyla örüldüğü düşünülürse, Juliet hakkında konuşurken kendini rahat hissetmeyebilir.

Burada onlarla oturup bu kadar uzun süre Declan'ın hayatının bir parçası olduğumu bilmek garip ve babası bunların hiçbirini bilmiyor.

Bir başlangıçla, bunun tersinin de doğru olduğunu anlıyorum.

Declan sonunda, "Şarj Cihazı hâlâ bende" diyor.

"Yapmalısın!" Babası yanar.

Declan başını salladı. Duruşundaki gerilimin bir kısmı azalıyor. Zamanın sonuna kadar herkesle, her yerde arabalar hakkında konuşabilir. Babası da olabilir.

Declan, "Sonra yeniden inşa etmeyi bitirdim..." dedi. Sesi kesildi. " *sonra* . Sana bir resim gösterirdim ama telefonlarımızı getirmemize izin vermezlerdi."

"Sorun yok. Sorun yok. Tekrar bir motora sahip olmak için öldürürdüm."

Sözleri bir an havada asılı kaldı. Sanki ikisi de ne dediğini anlamış gibi.

Declan gitmesine izin veriyor. "Bu otomobil kulübüyle bazı işler yapıyorum. Tüm özel şeyler. Eğlenceliydi. Okul için biraz para ayırıyorum."

"Okul! Doğru, bu yıl mezun oluyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Hey," diyorum ve sanki orada olduğumu unutmuşlar gibi. Hangisi iyi. Hangisi iyi aslında. "Gidip kapının yanında bekleyeceğim, böylece biraz mahremiyetin olabilir." Aralık'a bakıyorum. "Tamam mı?"

"Evet," diyor. "Teşekkürler, Rev."

"Partimle" oturmadığım için gardiyanların bana zorluk çıkaracağından endişeleniyorum ama kapıya doğru yürüyorum ve en yakınımda duran muhafız bana dışarı çıkmak için hazır olup olmadığını soruyor. Sorun olmazsa beklemeyi tercih ederim dedim ve boş bir masayı işaret etti.

"Kurallar hala geçerli" diyor.

Buradan kimseye tam olarak dokunamıyorum ama sanırım ellerimi görünür tutmam gerektiğini söylüyor. Bunu yapabilirim.

Yine de kollarım *çıplak* bir masada oturmak garip hissettiriyor . Tabii ki duş almak ve üstümü değiştirmek için kıyafetlerimi çıkarıyorum ama kendime pek *bakmıyorum* . Yara izleri çok ve çeşitlidir. Ocaktan yaylar. Bıçak yaralarından kalan kalın beyaz

Çizgiler muhtemelen dikiŖe ihtiyaç duyuyordu ama bir türlü gememiŖti. Kibrit veya çakmakla yakıldığım küçük pembe lekeler. Babamın bir mesajın *gerçekten* aklımda kaldığından emin olmak istediği gömülü mreккеp .

Jim Murphy'yi görmek gibi, bu izler tanıdaık ama aynı zamanda yabancı da hissettiriyor. Onlara o kadar uzun süre bakıyorum ki, baŖka birine baktığımı dŖnmeye baŖlıyorum.

"Rev. YapılmıŖtı."

Declan'a bakıyorum ve o... *ham görünüyor*. Gözlerim oturdukları masaya kaydı ama babası gitmiŖti.

"İyi misin?" Diyorum.

"Evet." Ve sonra sadece kapıya dönüyor.

ıkıŖ yapıp eŖyalarımızı alıp tesisten ayrılırken pek bir Ŗey söylemiyor. GneŖ batmaya baŖladı, esintiye bir ısırık getirdi. Hava kollarıma çarptığında, sweatshirt' giymek istemiyorum. Kollarımı uzatmak ve hissetmek istiyorum.

Bir Ŗeyden Geçiyor olduğu çok açık olan arkadaŖımın yanında yürürken kendimi aptal gibi hissediyorum. Otoparka geldiğimizde cebinden anahtarları çıkarıp uzatıyor.

"Sürebilir misin?"

Bunu sorgulamıyorum; sadece parmaklarımı çeliğin etrafına kapa. "Elbette."

Arabaya binene kadar nihayet bana bakıyormuŖ gibi görünmüyor. "SvetŖrtn tekrar giymedin."

"Biliyorum." Kontağı açıp arabayı vitese takıyorum. "A mısın? Anneme akŖam yemeğine dnemeyeceğimizi söyledim. Nerede olduğumuzu biliyor. Onlara artık yalan söyleyemem ve Declan'ın annesine söylemeyeceğini biliyorum.

"Numara." Batan gneŖe bakıyor. Ama sonra dönüp bakıyor. "Durmak istiyorsan devam et."

"İyiyim."

Otobanda olduğumuzda, yol altımızda uğulduyor, sonunda konuşuyor. "Ne umduğumu bilmiyorum. Sanırım onu kafamdaki canavara çevirdim. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." Bana bakıyor ve cevap beklemiyor. "Elbette mantıklı. Ama beni görmek istemeyeceğinden o kadar endişelendim ki, bunca zaman beni suçladı. Ama yapmıyor. Kendini suçluyor. Ve o çok zgn. Bu kadar üzüleceğini tahmin etmemiştim."

Declan ellerini yüzünü ovuşturuyor. "O sadece işleri batırmış bir adam, Rev. O sadece—o sadece bir *adam* . Bunu hiç fark ettiğimi sanmıyorum. Bu aptalca değil mi?"

"Hayır," diyorum.

Başka bir şey söylemiyor. Güneş batarken araba yavaş yavaş kararıyor ve biz bu küçük kozanın güvenliğine hapsolduk. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki dönüp baktım.

Derin uykuda.

Vay. En azından araba kullanmamı istedi.

Gösterge panelindeki saate bakıyorum. Neredeyse evdeyiz, ama daha altı buçuk. Emma ile doksan dakika daha görüşmeme gerek yok.

Bu yüzden ıkışımızı atlıyorum. ben sürüyorum Ve Declan uyur.

OTUZ İKİ

Emma

Bu gece kilisede bir toplantı var, yani ışıklar açık, otopark kalabalık. Ön girişte birkaç kişi etrafta dolaşıyor. Rev'in tekrar banklarda buluşmak isteyip istemediğinden emin değildim ama iki küçük çocuğu kavga eden bir adamla paylaşmak istemiyorsak bu seçeneğimiz yok.

Diğer tarafı dolaşıyorum, Taxy görev bilinciyle yanımda koşuyor. Buradaki bu kadar insan varken onu tasmaından kurtaramam ve iyi niyetli birinin köpeğimin çimenlere sıçmasına izin veremem diye bağırmasını engellemek istiyorum.

Sonra çimenlere atlıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve bekliyorum.

Sana küçük bir sürprizim var.

Şimdiye kadar, Nightmare'den başka bir şey yok. Ve her geçen dakika kaslarıma gerginlik besliyor. Oyunun dışında, mesajları alt metinlerle dolu, ancak doğrudan hiçbir şey içermiyor. tehdit ediyor. Aynı kişiden geldiklerini kanıtlamanın bir yolu bile yok.

Keşke düşüncelerimi kapatabilseydim.

Declan'ın arabası Rev'de olmalı, çünkü kaldırım boyunca yavaşlayan ve park eden aracı tanıyorum.

Sürücü tarafından indiğinde, üzerine bir sweatshirt giymesini, ardından saçlarını dağıtmak için saçlarını karıştırdığını izliyorum.

Bir sweatshirt giymiyordu. İlginç.

Texy onu gördüğü için heyecanlı ve onu düzgün bir şekilde karşılayabilmesi için tasmayı bırakıyorum. Pratik olarak onunla uğraşıyor.

Yüzünü ve boynunu ovuyor, onunla biraz güreşiyor. Gülüşünü buradan görebiliyorum. Bütün yüzünü aydınlatıyor. Onu daha önce böyle gülümserken gördüğümü sanmıyorum. Hiç olmadığı kadar... rahatlamış görünüyor. Neyin değiştiğini merak ediyorum.

Ayrıca kıskanıyorum.

"Merhaba," diyor Rev. "Buranın meşgul olacağını bilmiyordum."

"Ben de değil."

"Bir yere gitmek ister misin?"

Düşmeme izin ver. Arkasından arabaya bakıyorum. "Arkadaşın arabada köpek kılı aldırılmaz mı? Peki Texy ile nereye gidebiliriz?"

Omuz silkiyor. "Biraz yürüyebiliriz demek istedim. Dec, yolcu koltuğunda uyuyor."

"Yok canım? Saat sekiz."

"O... uzun bir gün geçirdi."

"Yürüyebiliriz. Ondan ayrılmak doğru mu?"

"Onu gerçekten *bırakmıyoruz* ." O işaret ediyor. "Çıkamaz uca kadar yürüyebiliriz."

"Peki."

Yürüyoruz. Kiliseyi çevreleyen çimenler yakın zamanda biçilmiş ve havada kesilmiş çimen ve polen kokuları yoğun. Birkaç gün süren yağmur havaların soğumasına neden oldu ve esinti yanaklarımı ısırdı.

Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

O da yapmamalı çünkü sessizce yürüyor. O koşarken Texy'nin künyeleri şingirdar.

"Üzgünüm," diyor Rev. "Ailem hakkında soru sorarken sana arabada sert çıkışmamalıydım."

"Özür dilemene gerek yok."

"Numara. Yaparım. Sormak sorun değil. Kötü soru yok, sadece kötü cevaplar var demeyi biliyor musun? Babam bunu hep söylüyor. İnsanların soru sormasını sever. İnsanların özellikle ırk, siyaset veya din hakkında soru sormasını *sever*. İnternetin çok fazla insanı yüksek sesle ve çok fazla insanı susturduğunu söylüyor, ancak tek duyduğumuz yüksek sesli insanlar. Sessiz insanları duymak için sorular sormalıyız."

"Sanırım babandan hoşlanırdım," diyorum.

Rev gülümsüyor ve orada gerçek bir sıcaklık var. "Çok ciddi olmak istemedim. Ama sen özür diledin ve ben buna ihtiyacım olduğunu hissettim."

İhtiyacı yoktu. Ya da belki de aramızı bozduğu için sadece birkaç kelimeyle aramızdaki mesafeyi kaldırmıştır. "Notunuzdaki alıntıyı beğendim. Bir kişinin diğerini keskinleştirmesi hakkında."

Başını sallıyor. "Bu benim favorilerimden biri."

Caddede bir araba kayıyor ve Rev arkadaşının yanından geçip geçmediğinden emin olmak için arkamıza bakıyor ve sonra bakışlarını tekrar ileriye çeviriyor.

"Aslında önce boşanmayla ilgili birçok alıntı aradım" diyorum. Kaşlarımı çatıp bir tutam saçı yüzümden çektim. "Hepsi... korkunçtu."

"Bazen kendime bu kelimeler yazıldığında dünyanın farklı olduğunu hatırlatmam gerekiyor. Ve sözde Tanrı tarafından ilham edilmiş olsalar bile, hala insanlar tarafından yorumlanıyorlar ve insanlar yanılıyor olabilir. Uzaklaştırıp her şeye baktığınızda, herhangi bir inanç sistemi biraz çılgın görünebilir. Hele de insanların din adına yaptıklarına baktığınızda."

"Savaşlardan mı bahsediyorsun?"

"Olabilirdim ama hayır. Ben insanlardan bahsediyorum."

"Ne tür insanlar?"

Ormanla çevrili bir korkuluğun olduğu yolun sonuna geldik. Yol kumu ve enkaz sokakta kalın bir şekilde duruyor çünkü kavşaktan yarım blok ötedeyiz ve buradaki tek evin Satılık tabelası var ve terk edilmiş görünüyor. Tepe lambası yandı.

Rev döner ve korkuluğa oturur. Buradan kiliseyi görebiliriz, Declan'ın arabası sokakta sessizce oturuyor. Kilisenin vitray pencereleri, içeriden gelen ışıkla göz kamaştırıyor, çarmıha germe görüntüleri, buradaki ıstırabı değil, sadece güzelliğı tasvir eden renk kütlelerine dönüşüyor.

Her türden insan, dedi Rev sessizce.

Sonra babasından bahsettiğini anladım.

Yanındaki korkuluğa oturdum, sonra burnunu etrafta gezdirmek için Taxy'nin tasmaını bıraktım.

"Svetşörtünü arabada giymiyordun," diyorum.

Bir an için sessizdir. "Declan'ın babasını ziyarete gittik. İçeride giymeme izin vermediler."

Kaşlarım yukarı kalkıyor. "Tanrım. Babası nerede? Hapiste?"

Şaka yapıyorum ama Rev başını salladı. Dec onu beş yıldır görmedi. Dediğim gibi. Uzun gün. Sanırım silindi."

Beş yıl. Babamı görmeden beş yıl geçirmeyi hayal etmeye çalışıyorum.

Şu anda, fikri memnuniyetle karşılıyorum.

Rev'e bakıyorum. Onunla olduğum her an, ona bakmak istiyorum. Bunun bir nedeni, çok fazla şeyi gizli tutmasıdır. Tek gördüğüm çenesinin kenarı, dudaklarının yontulmuş kemeri, burnunun çizgisi. Gözleri hep gölgede.

Kontrolün bende olduğu ve kimsenin gerçek beni görmediğı oyun oynamayı düşünüyorum. Bilgisayarın benim kapüşonlu versiyonum olup olmadığını merak ediyorum.

Korkulukta ellerimiz yan yana ama bu gece cumartesiden farklı. Elini tutmaya cesaretim yok.

"Neden tekrar taktın?" ona soruyorum.

"Bilmiyorum."

"Yalancı. Sen bilirsin."

Kıpırdamaya devam ediyor ama sonra başını sallıyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Korkusuzsun."

Bu konuşmayı rüyamda görüyor olmalıyım. "Ben *neyim* ? Hayır, değilim."

"Evet. Sen. Asla tereddüt etmezsin." Bana tamamen bakmak için başını çeviriyor. "Sanırım sende en çok bu hoşuma gidiyor. Demir bileme demiriyle ilgili ayeti bu yüzden düşündüm. Ne zaman senin yanında olsam, daha cesur olmak istiyorum."

Başım dönüyor. Ve burada, Ethan'ın bana *badass demesinin* iyileştirilemeyeceğini düşündüm.

Rev döner ve yola bakar. Ayağı oradaki kuma tekmeler. "Svetşörtü tekrar giydim çünkü benim hakkımda daha az düşünmeni istemedim."

"Rev." başımı sallıyorum. "Ben asla-"

Sweatshirtünü çıkarıyor.

Tüm nefes ciğerlerimi hızla terk ediyor. Daha önce yanılmışım. *Şimdi* rüya görüyorum.

Yanındaki kazağı örter. Bana bakmıyor.

"İnme geçirirsem, ailemi arayın" diyor.

Bakmadan edemiyorum. Siyah tişört gövdesine yapışıyor ve sokağın karanlık ucunda oturuyoruz ama beyaz tendeki yara izleri bariz. Her bir kolu bilekten kola kadar uzanan ve alışılmadık dövmeler yapan siyah, örümceksi yazı da öyle.

Dürüst olmak gerekirse, pazılarından uzağa bakamıyorum. "Peki. Eğer bende varsa, sen benimkini ara."

Hafifçe gülüyor ve bana bakıyor. "Bugün bunu ikinci kez yapıyorum. Her seferinde korkunç olmasını bekliyorum - ve sonra değil."

"Korkunç nasıl?"

"Bilmiyorum. Ne olacağını düşündüğümü bilmiyorum. Bu garip değil mi?"

"Numara."

"Bu öğleden önce, beni kısa kollu gören sadece bir avuç insan olduğunu söyledim."

"Burada böyle oturduğuna inanamıyorum ama *bana* korkusuz dedin." duraklıyorum. "Ve sen hiç böyle okula gitmedin mi?"

"Numara." Duraklıyor. "Bilmiyor musun? Bana Azrail diyorlar."

"Biliyorum. Senin *yaptığını* bilmiyordum ."

Bana bir bakış atıyor. "Haydi. Ben tuhafım ama aptal değilim."

Bence kendine tuhaf demesi komik. O şimdiye kadar tanıştığım en özgüvenli genç. "Seni rahatsız ediyor mu?"

"Ortaokulda, beni çok rahatsız ederdi."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey olmadı. Sınıfın en arka sıralarına oturdum ve görmezden geldim ve sonunda sıkıldılar ve yeni bir hedef buldular." Bu bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Bu çok garip" diyor. "Havanın nasıl bir his olduğunu unuttum." Ellerini başının üzerine uzatıyor, sonra kucağına düşmesine izin veriyor. "Kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyorum."

Kollarını uzatmayı bırakmazsa, bayılmaya başlayacağım. yaklaştım. "Dövmenin ne diyor?"

"Bu bir dövme değil." Duraklıyor. "Yani, öyle , ama - babam kendisi yaptı. Omuzlarıma kadar gidiyor. Bir koldan diğerine."

şey söylese, daha kötüye gideceğini sanmıyorum ve sonra oluyor . Ben yutarım. "Kendisi mi yaptı ? " Acıyıp acımadığını sormadan önce kendimi durdurdum. Tabii ki acıdı.

"Evet."

Kelimeleri çıkarmaya başlıyorum. " '...böylece kötülüğü aranızdan uzaklaştıracaksınız—' "

Bir elini ön koluna vuruyor. "Yüksek sesle okumayın."
Geri çekilip doğruluyorum, dehşet içinde. "Üzgünüm."

"Numara." Sesi gergin. Bir an sonra elini çok bilinçli bir şekilde çekiyor, sonra iki elini de korkuluğa dayıyor. "Üzgünüm. İtaatsiz bir çocuğun nasıl öldürülmesi gerektiğine dair bir ayet." Duraklıyor. "Bu öğleden sonra bana da bir e-posta gönderdi."

Vay. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Nefret ediyorum," diyor ve sanırım sesinde zehiri ilk kez duyuyorum.

"Svetşörtünü tekrar giymek ister misin?" Fısıldıyorum.

"Evet. Ve hayır." Onu almak için hiçbir hamle yapmıyor.

"Elimi tutmak ister misin?" benimkini dışarıda tutuyorum

Şaşkınlıkla bakar.

Sonra yavaş bir nefes aldı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Avucu benimkine karşı sıcak, parmakları emin ve güçlü. Bu benim çevrimiçi arkadaşlığında eksik olan şey. Bir insan bağlantısının sıcaklığı. Nefesinin sesi ve teninin hissi. Bir anlığına gözlerimi kapatıp bunun keyfini çıkarmak istiyorum.

"Yarın okul için sweatshirt'ü çıkaracak mısın?" Sonunda ona soruyorum.

"Bilmiyorum. sanmıyorum. İstemiyorum - hazır değilim."

Başımı çevirdim ve bakışlarımın tekrar kollarında, göğsünün kaslı düzlemlerinde gezinmesine izin verdim. Yanaklarım alev alacak ama bana bu kadar güvenmesinden de onur duyuyorum.

"Sana garanti ederim, kimse yaralarına bakmayacak."

Şimdi yüzü kızarıyor. Uzaklara bakıyor. "Komiksin."

"Şaka yapmıyorum bile. Sana yumruk atsam, hisseder miydin?"

Kaşı kalkıyor. "Temas kurabileceğini mi sanıyorsun?"

Şimdiye kadar yaptığı flört etmeye en yakın şey. Sadece ne yapacağını görmek için onu yumruklamak istiyorum . Gözlerine bakıyorum ve orada yıldızları görüyorum. "Öğrenmek ister misin?"

Güler. "Görmek? Korkusuz." Sonra ayılır. "Devam etmek. Elinden gelenin en iyisini yap."

"Ya seni korkuluktan devirirsem?"

"Nasıl yaptığını bana göstermeni isteyeceğim."

Sesinde kibir olmamasına bayılıyorum. Özellikle de *beni* tek parmağıyla korkuluktan devirebileceği için.

Belki de bana yumruk atma, kolumu geri çekme ve sallanma cesaretini veren budur.

Şimşek gibi hareket ediyor . Kolumu kesmesini bekliyorum ama yapmıyor. Pek sayılmaz. Hareket çemberimin içinde hareket ediyor ve aniden kollarına sarıldım, yüzü omzuma yasladı.

Bana karşı çok sıcak. Nefesim kesiliyor ve başım dönüyor. "Sana uzun zaman önce vurmaya çalışmalıydım."

"Gerçekten bana vurmaya çalışmıyordun." Gitmeme izin verdi ve dürüst olmak gerekirse, bu gerçek bir utanç.

O şimdi ayakta ve ben ona bakıyorum. "Bir yumruğu kucaklayarak mı durdurursun? Jiu-jitsu'yu tamamen yanlış ayarladım."

Gülüyor, dolu. "Önemli olan yakın durmak." Duraklıyor. "Mesafe birine seni incitmesi için yer verir."

"Tekrar yapabilir misin?"

"Elbette."

tekrar sallıyorum. Beni tekrar yakalar.

"Sanırım yüz kadar gösteriye daha ihtiyacım olacak," diyorum.

Tekrar gülüyor ve bunu vücudundan hissedebiliyorum. Cumartesi gecesi, sırtının benimkine dayaması hissiyle ayağa fırladım. Bu bir milyar kat daha iyi.

Bu sefer beni bırakmakta daha yavaş.

"Yani bir yumruğu gerçekten bu şekilde mi durdurabiliriz?" ona diyorum "Televizyon bana yalan söylemiş gibi hissediyorum."

"Teknik olarak seni yere indirmeliyim, ama..."

"Bu umut verici görünüyor."

Belli ki beynim ağzımdan ayrılmıştı. Yüzüm yanıyor.

Kaşları yukarı kalkıyor. Yol yukarı. Boğuk bir kahkaha atıyor. "... ama kaldırımda bunu takdir edeceğini düşünmemiştim."

elini tutuyorum. "Peki. Haydi."

Hemen takip ediyor ve onu boş evin avlusuna götürüyorum. Kalbim göğsümde birlikte atlıyor. Çimler gür ve son yağmurdan dolayı zemin yumuşak. Taxy, tasmaını arkasında sürükleyerek bahçede koşuyor.

"Gerçekten göster bana" diyorum.

Rev tereddüt eder. Tartışıyor gibi görünüyor.

"Korkmuş?" Dalga geçiyorum ama sesim nefes alıyor.

"Numara." Duraksadı ve yanaklarına yeniden bir kızarma geldi. "Belki. Sen?"

"Ben korkusuzum, unuttun mu?" Yumruğumu kapatıp sallıyorum.

Üst bedenimi yakalıyor ama bacağımı tutan ayağa hazır değilim. Daha aşağı indiğimi bile fark etmeden çimenlerin üzerinde sırt üstü yatıyorum.

Ağırlığı bana karşı ağır, yüzü yüzüme yakın. Nefesini boynumda hissedebiliyorum.

Önümüzdeki bir saat *burada* kalmam kesinlikle sorun olmazdı .

Taxy alnımı yalamaya başlamak için bu anı seçti. kıkırdadım. "Taxy - git buradan. Git, köpek!"

Tekrar alnımı yalıyor ve uzaklaşıyor.

Rev geri çekildi. Bana bakıyor, ellerini omuzlarımin yanında yere dayamıştı. Pazılarına inanılmaz şeyler yapıyor. "Olacağını düşündüğün her şey miydi?"

Güldüm. "Hepsi ve daha fazlası." duraklıyorum. "Sonra ne olur?"
Gözleri karanlıkta parlıyor. "Sen söyle."

"Sen jiu-jitsu uzmanısın."

"Peki." Sesi kaba. "Jiu-jitsu'da bu mesafeyi almama izin vermezdin."

"Mesafe kötü mü?"

Başını sallıyor. "Mesafe kötü."

Ellerim omuzlarını buluyor, sıcaklığına karşı sadece parmak uçlarının çıplak dokunuşu, çıplak tenini bulana kadar kolunun uzunluğunu takip ediyor.

Tamamen hareketsiz gidiyor. Gülümseme gitti.

Ben de parmaklarımı serbest bıraktım. "Bu tamam mı?"
Fısıldıyorum.

Başını salladı - hareket küçük ve zar zor algılanıyor, sanki sesine güvenmiyormuş gibi.

Parmaklarımla derisinin birkaç santimini daha çizdim ve titredi.

"Hala iyi misin?" Fısıldıyorum.

Tekrar başını salladı. Bir kol dirseğe iniyor ve şimdi daha yakın, ağırlığının bir kısmı bana karşı. Nefes alırken göğsü benimkine doğru genişliyor.

"Peki?" O fısıldar.

Şimdi kafa sallama sırası bende.

Parmakları yüzümün çizgisini takip ediyor, sanki bu hissi ezberlemek istiyormuş gibi oyalanıyor. Kaşımın kavisi, yanağımın eğimi, çenemin kıvrımı.

Ellerim hala onun kollarındaydı. Parmaklarının her dokunuşu içimi ılık bal ile dolduruyor. Yüzünü bulmak için uzandım, çenesi avucumun altında biraz sertti. Onu bir kerede daha yakın istiyorum.

Mesafe kötü aslında.

Gözleri kapandı ve bileğimin içini öpmek için yüzünü çevirdi. nefes veriyorum.

"Peki?" yumuşak bir şekilde söylüyor.

Güçlükle başımlı sallıyorum ve o gülümsüyor.

Sonra dudakları benimkilere değiyor ve nefesim kesiliyor. Parmaklarım saçlarının arasından geçiyor.

Dudaklarını bir kez daha fırçaladı ama bu sefer biraz daha uzun kaldı. Ağızı benimkine doğru hareket ediyor ve dudaklarım karşılık olarak aralanıyor. Tadı tarçın ve vanilya gibi kokuyor ve o anda boğuluyorum.

Eli belimi buldu, çimenlerde yuvarlanan deri kıymık gömleğimi kot pantolonumdan çekti. Kendi parmaklarım kolunun altına kaydđ ve omzunu kavradđm, onu kendime karşı tutuyorum.

Sonra dili benimkine sürtündü ve boğazımdan alçak bir ses çıkardı. Eli gömleğimin eteğinin altından kayıyor, avucu belimin derisine değiyor. D nyam şu anda sıfırlanıyor, bedeninin sıcaklığı, tatlılığı ve benimkine karşı verdiği his.

Sonra Rev geri çekilir. Nefesi biraz hızlı, gözleri karanlık ve yoğun. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama yavaşlamam gerektiğini hissediyorum."

Neredeyse nefes alıyorum. "Ben de ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok ama bunda gerçekten iyi olduğunu hissediyorum."

Gülümsüyor ve daha da uzaklaşıyor.

"Hayır," diyorum. "Mesafe kötü."

Gülümsemesi bir sırtışa dönüştü ama yana doğru yuvarlanarak yanıma uzandı. "Devam etmek. Varoluşsal bir an yaşıyorum." Parmakları benimkilere dolanıyor.

"Bu başka bir şey için bir örtmece mi?"

Güler. "Yorum yok."

Ağızımdan çıkanlara *inanamıyorum*.

Tanrım, çok uzun süre evrimii oynadđm. şimdi *bu* bir örtmece gibi geliyor. Tanrıya şükür, yüksek sesle söylemedim.

Yanımda yuvarlanıp ona bakıyorum. Gölgeleler neredeyse yaralarını gizler ve ay ışığı gözlerini parlatır. Yüzü açık, ifadesi korumasız. Bu onu gördüğüm en rahat hali.

"Jiu-jitsu'yu nereye götürürseniz götürün," diyorum, "bunu broşürlere koysunlar. Daha fazla insanın bunu yapacağını hissediyorum."

Birleşen ellerimizi alıyor ve parmak eklemlerimi kendine çekiyor. ağzını oraya bir öpücük bırakarak. "Öneri kutusuna koyacağım."

Ağırlığımı desteklemek için elimi göğsüne koyarak ona yaklaştım. "Bana başka ne öğretebilirsin?"

O sırttır. Tüm yüzünü aydınlatmasını seviyorum. Bu kimsenin görmediği bir Rev. "Eminim bir şeyler bulabilirim."

OTUZ ÜÇ

Emma

Bir erkekle sevişmekle ilgili hayali senaryolarım asla jiu-jitsu içermiyordu.

Hayal ettiğim senaryoların çok ileri gittiğinden değil.

Şimdi onlar. O kadar ileri gitmek demek. Biraz. Konuşacak bir deneyimim yok. Ama *Game of Thrones*'u gördüm .

Harika. Şimdi çimenlerde kızarıyorum. Yüzümü gizlemek istiyorum. Şükürler olsun ki Rev'in bakışları, üstümüzdeki gökyüzüne dağılmış yıldızlara doğru yönlendirildi.

Parmaklarımız tekrar birbirine kenetlendi, avucu benimkine karşı sıcak. Taxy bahçede yakınlarda bir yere düştü. Dudaklarım şiş, saçlarım dağınık ve çimenler kolumu diken diken ediyor ama umurumda değil. Beni saran kollarının hissini düşünüyorum, hareketsiz kaldığı o kısa anları, dünyanın dokunmak ve nefes almak için tünele girdiği ve kalbimin çok hızlı çarptığı anları.

Kızarmayı asla bırakmayacağım.

Tek dirseği üzerinde yuvarlanarak aramızdaki mesafenin yarısını ortadan kaldırdı. Bana baktığında ay ışığını engelliyor ve yüzü gölgede, gözleri yıldız ışığından başka bir şey görmüyor. Yüzlerimiz arasındaki mesafe altı inçten az. "Ne düşünüyorsun?"

dudağımı ısırırım. Yanaklarımın yüzümden yanacağını düşünüyorum.

Haydi, Korkusuz, diye fısıldıyor. Gözleri çok yoğun, karanlık ve parlak. Elini kaldırıyor, parmakları bir tutam saç yüzümden çekiyor. Dokunuşu tüy kadar hafif ama bana yıldırım gibi çarpıyor. Ne zaman nefes almak için ara versek, bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyorum ama sonra bana dokunuyor ve bir anda daha fazlasını istiyorum.

Baş parmağı yanağımda geziniyor. Tüm vücudum yeniden ısınıyor, sadece o tek dokunuşla. Dudaklarım neredeyse kendiliğinden ayrıldı.

Teksas havlıyor.

bir mil atlarım. Bir atış gibi oturuyorum. Kafalarımız birbirine çarpıyor.

Ah. Merhaba, garip.

Bir şekilde Taxy'nin tasmaını yakalamayı başardım ama onu kontrol altına almadan önce beni çimenlerin arasında sürüklüyor. Küçük bir Yorkie'yi yürüyen yaşlı bir adamın peşinden koşmaya hazırdu. Adam bize ters ters baktı ama yürümeye devam etti.

Alnımı ovuşturup Rev'e bakıyorum. O da aynı şeyi yapıyor.

"Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyor musun?" Diyorum.

O gülüyor. " 'Artık inanç, umut edilenlerin güvencesi, görülmeyenlerin inancıdır.' "

"Bunun tercümesine ihtiyacım olabilir."

Yaklaştı ve kulağıma fısıldar gibi eğildi. Yakınlığından titriyorum. "Bunun anlamı," diyor yumuşak bir sesle, "her şey olması gerektiği zaman olur."

Cep telefonu çalışıyor. İki defa.

Doğruldu ve iç geçirdi. "Bunun gibi."

Telefonuna baktığında gülüyor. Dec onu bir kilisenin önünde bilerek bırakıp bırakmadığını bilmek istiyor. Cevap vermek için parmaklarını telefonda gezdirdi. "Onunla uğraşmalı ve neden bahsettiğini bilmediğimi söylemeliyim."

Gülümsedim, sonra da kontrol etmek için kendi telefonumu çıkardım. Zil çaldı, ama fazla bir şey beklemiyorum. Annem muhtemelen gittiğimi fark etmedi bile ve fark etse bile, köpeğim yanımdayken asla endişelenmez.

Şaşırtıcı bir şekilde, on iki mesajı kaçırdım. Hepsi Ethan'dan.

20:30'da başladı

Ethan: Son zamanlarda OtherLANDS'ta oturum açtınız mı? Bir şey oluyor. Bir bilgisayara ulaşmanız gerekiyor.

Beş dakika sonra.

Ethan: Tamam, kesinlikle bir şeyler oluyor.

Dört dakika sonra.

Ethan: Bütün topraklarınızda tabelalar var. Şu anda Azure M'nin bir pislik olduğunu söyleyen birine bakıyorum.

Rev tarafından üretilen her bir ons ısının yerini buz aldı. nefes alamıyorum.

On dakika sonra.

Ethan: Emma, lütfen mesajlarını kontrol et.

Sana o e-postaları gönderen adam hakkında bir bilgin var mı?

Daha önceki hesaplarına baktım ama yok.

5Core'da mıydı? Onu bulabilecek insanlar tanıyorum.

Titriyorum.

Sekiz dakika sonra.

Ethan: Daha beter.

Bakmak.

Bilgisayar ekranının ne olması gerektiğine dair bir resim var. Yeni karakterlerin toplanma yeri olan meyhanemin tam ortasında devasa bir pornografik görüntü var. Telefonda bulanık görünüyor ama dizlerinin üzerinde bir kadın seçebiliyorum.

Ağzımdan küçük bir ses kaçıyor.

On dakika sonra.

Ethan: Emma. Çok üzgünüm.

Son mesaj on beş dakika önce gönderildi.

"Hey."

yukarı bakıyorum. Parmaklarım telefonumda titriyor. Rev beni inceliyor.

"İyi misin?" diyor.

"Bilmiyorum - bilmiyorum." Ethan'ın mesajlarını tekrar okudum. Hepsi için aynı anda okundu bilgisi alacak. Orada oturmuş telefonuna bakıyor olmalı, çünkü başka bir mesaj yazmaya başladığını görüyorum.

"Annen baban mı?" diyor Rev.

"Hayır - sadece - bazen birlikte oynadığım bir adam."

"Kâbus?"

Ben yutarım. "Numara. Ethan bir arkadaş. Ama bir şey oldu. O— bu mesajlardan ne yapacağımı bilmiyorum."

"Görebilir miyim?"

Tereddüt ettim, sonra Ethan'dan yeni bir mesaj geldiğinde telefonumu verdim. Ne yazdığını göremiyorum.

Neredeyse ne yazdığını görmek istemiyorum. İlk ekran görüntüsü yeterli.

Rev bir an okudu, sonra bana baktı. "Emma. Polisi falan aramanız gerekiyor. Bu yasa dışı olmalı."

"Eve gitmem lazım. Oyunu kapatmam gerekiyor. Onu engelleyebilirim..."

"Bunun birini engellemenin ötesine geçtiğini düşünmüyor musun?" Mesajları tekrar gözden geçirdi. "Bu Ethan denen adam bunu kimin yaptığını biliyor mu?"

yanaklarım kızarır. Telefonumu geri alıyorum. "Numara."

"Onu bulabilecek insanları tanıdığını söylüyor. Sence bu okuldaki biri mi?"

"Hayır—Ethan Hamilton'a gitmiyor. O sadece oyundaki bir arkadaş. Onu gerçek hayatta tanımıyorum."

Rev kaşlarını çattı. "Ama senin cep numaran onda?"

"Evet!" çıldırırım. "Ve tanrıya şükür, çünkü aksi takdirde bunun olduğunu hiç bilemezdim." Bu korkunç. eve gitmem gerek OtherLANDS'ı kapatmam gerekiyor.

Ağlamaktan bir nefes uzaktayım.

Texy burnunu elimin altına soktu, ben de dalgın dalgın kulaklarını ovuşturdum.

"Tamir edebilir misin?" diyor Rev. "Ne yapabilirim?"

Telefonuma bakıyorum.

Ethan: eve gidebilir misin? Onu bulmana yardım edebilirim.

"Hiçbir şey" diyorum. Rev'e bakıyorum. "Eve gitmem gerekiyor."

"Peki. Dec'in anahtarlarını almama izin ver..."

"Numara. Gidip bunu düzeltmem gerekiyor." Ben yutarım. O pis görüntü gözlerime yandı. Ağlamak istiyorum. Birini yumruklamak istiyorum. Çılgılık atmak istiyorum.

Elimi tutuyor. "Emma - sorun değil. Seninle gideceğim."

Uzaklaşıyorum ve ona bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun?" İstiyorum. "Ne yaptığını gördün mü?"

"Evet. Yaptım."

zaman kaybediyorum. yürümeye başlıyorum. "Eve gitmem gerek," diyorum. Sesim kırılıyor. "Peki? Sadece gitmeme izin ver."

Rev kaşlarını çattı. "Emma. Anne babana söylemen gerek. Lütfen, seninle geleceğim—"

Anne babama anlatabilir miyim sanıyorsun ? *şaka* mı yapıyorsun ?"

"Bu sadece bir İnternet trolü değil," dedi sert bir sesle. "Neden kimsenin sana yardım etmesine izin vermiyorsun?"

"Çünkü bununla başa çıkabilirim, Peder. Anlamıyorsun."

"Emma." Hala beni takip ediyor. "Bana yardım etmen için sana güvenmiştim. Annemle babamın mektuplarını anlatmam gerektiğinde..."

"Numara." ona dönüyorum. "Bana gitmemi söyledin. Ve yaptım."

Kısa duruyor. Haklı olduğumu biliyor.

"Bunu halledebilirim," diyorum. "Bana biri minderde yardımını istemezse yardım etmeyeceğini söylemiştin. Sen karışmasın diye. Bu sana söylüyorum. *Sana gitmeni* söyleme sırası bende ."

Bu sözler onu yolundan alıkoyuyor. Onlardan hemen pişmanım. Sanki ağızımdan çıkanı kontrol edemiyorum.

"Tamam," diyor sessizce.

Keşke beni takip etseydi. O yapmaz.

Yol boyunca karanlık gölgelere süzülüyorum.

OTUZ DÖRT

devir

20 Mart Salı 22:05:44

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: Atasözleri

Bir aptalı evlat edinen, kederine böyle yapar Ve bir aptalın babasının neşesi yoktur.

Arka kapıdan girmek için basamakları çıkarken telefonum e-postayla birlikte çalışıyor. Mutfak karanlık ve cam kapıyı dikkatlice kaydırıyorum. Ağır bir sessizlik beni karşılıyor ve fayans zeminde parmak uçlarımda yürüyorum. Hiç akşam yemeği yemedim ve açlıktan ölüyorum. Buzdolabından bir kutu mısır gevreği ve bir Gatorade aldım, sonra gizlice koridordan aşağı inmeye hazırlandım.

"Rev." Koridora çıktığımda annemin yumuşak sesi beni yakalıyor.

Döndüm ve onu aile odasının köşesinde bir kitapla otururken buldum.

"Herkesin uyuduğunu sanıyordum," diye fısıldadım.

"Onlar. bekliyordum."

"Benim için?"

Başını sallıyor. "Nasıl gitti?"

Declan'ı sorduğunu anlamam biraz zaman aldı. Hapishane gezimiz sanki günler önce olmuş gibi. Emma'ya olanlar hakkında konuşmak istemediğim gibi Declan ve babası hakkında konuşmak istemiyorum. Ayrılık sözleri aklımdan çıkmıyor.

Sana gitmeni *söyleme* sırası bende .

Bunu hak ettim mi bilmiyorum. Belki de yaptım.

Keşke yeniden yapabilseydim. Keşke bunu onun için düzeltebilseydim. Keşke onu bir şekilde koruyabilseydim.

Kristin'in karşısındaki kanepeye atladım ve elimi mısır gevreği kutusuna soktum. "İyiymiş. Onun için iyi oldu bence."

"Beklediğimden çok daha geç gittin."

"Dec arabada uyuyakaldı. Bir süre dolaştım." duraklıyorum. "Sonra Emma ile yürüyüşe çıktım."

"Emma." Annemin ifadesi ısınıyor. Emma hakkında daha fazla şey duymayı umuyordum.

Kendi ifadem kararıyor. "Var?"

"Elbette." Duraklıyor. "Kabuğundan biraz çıktığını görmek güzel."

İlginç. Bu, sinirimin bir kısmını uzaklaştırıyor. "Gizlediğimi mi sanıyorsun?"

"Gizlemek diyemem. Ama çevrenizi çok sıkı bir şekilde kontrol ettiğinizi düşünüyorum. Sen ve Declan ikiniz de öylesiniz." Tereddüt ediyor. "Dürüst olmak gerekirse, bir kız arkadaş bulması sana da küçük bir kapı açar mı diye merak ettim."

Bu oldukça açık bir değerlendirme ve buna hazır olduğumdan emin değilim. Avucumdaki mısır gevreğinden marshmallow topluyorum. "Ha."

Anne bekler.

Düşüncelerim çok karışık ve onları halletmek için zamana ihtiyacım var. Henüz Emma hakkında konuşmasak olur mu?

Kaşları biraz yukarı kalkıyor ama başını sallıyor. "Elbette."

koridora bakıyorum. "Matthew bu gece nasıldı?"

"İyi. Akşam yemeğinden sonra babamla yürüyüşe çıktılar."

Bu şok edici. Eminim yüz ifadem bunu gösteriyor.

Anne gülümsüyor. "Yürüyüşe çıkma ya da bulaşık yıkama seçeneği sunuldu."

Bahis oynuyor olsaydık, benim param Matthew'un mutfakta elinde bulaşık beziyle, düşünceleri kafasına güvenli bir şekilde kilitlenmiş halde ayakta durmasına olurdu.

Ama sonra, önceki gece böyle bir bomba attıktan sonra ben ve Declan'la birlikte kafeterya masasında nasıl oturduğunu düşünüyorum. Babam bazen birileri geri itiyor mu diye zorladığımızı söyledi.

Acaba doğru şekilde geri itip itmediğimi merak ediyorum.

Annem hala beni izliyor.

"Okumayı bırakma" diyorum. "Konuşmak istediğimi sanmıyorum."

Bana uzun uzun baktıktan sonra kitabını açtı. Mısır gevreğini seçiyorum ve sayfaların sessizce çevrilmesini dinliyorum. Ses anılarımda gömülü. Ben gençken başucumda kitap okur, gece lambasının yanında gözlerini zorlar, uykuya dalmamı beklerdi. Bu eve gelen her çocuğa yapıyor. Orada olduğunu bilmelerini istiyor.

"Beni neden evlat edindin?" Soruyorum.

Yavaşça kitabını kapatır. "Çünkü seni seviyoruz ve bizim oğlumuz olmanı istedik."

Gerçekten öyle demek istiyor, ama ben basmakalıp sözler istemiyorum. "Numara. neden *ben* ?"

"Bana ne sorduğunu anladığımı sanmıyorum, Rev."

"Onlarca üvey çocuğunuz oldu. neden *ben* ?"

Uzun bir süre sessiz kaldı, ta ki bunun yanlış soru olup olmadığını merak edene kadar.

“Çocukları sevdiğimizi biliyorsun” diyor. “Evlendiğimizde beklemedik bile. Çocukları çok istiyorduk. Ama sonra... Düşük yaptım. Bu, özellikle ilk sefer yaygındı, ama yine de yıkıcıydı. Ama sonra tekrar oldu. Ve yeniden. Ve sonra dördüncü kez. Doktorun ofisinde oturduğumu, saçma sapan bir dergi okuduğumu hatırlıyorum ve sekiz çocuklu bir kadın hakkında bu makale açıldı ve on yıldır hamile olduğu konusunda şaka yaptı. Bunu okuduğumu ve ondan nefret ettiğimi hatırlıyorum. dışarı çıktım. Bütün gece ağladım.” Duraklıyor. “Evlat edinme hakkında konuştuk. Mahalleden başka bir aile bir bebeği evlat edinmişti ve seçeneklerimiz hakkında bir avukatla konuştuk. Geoff bir evlat edinme kurumuna çek yazmaya hazırdı ama bu sadece... bana doğru gelmedi. Bu kadar çok bebeği kaybetmek beni çok üzdü. Yine de onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden kahve içmeye çıktık ve o ne isterse onu yapmayı kabul ettim.”

Tekrar duraklıyor. Daha fazlası olması gerektiğini biliyorum, bu yüzden bekliyorum. Benim evlat edinmem hiçbir anlamda geleneksel değildi.

“Kahveden çıktığımızda, lastiği patlamış bir kadın vardı. Ona çekici diyebilir miyiz diye sordu. Geoff lastiğini değiştirmeyi teklif etti ve o da kabul etti. Çocuğu almakta geç kaldı.”

Bonnie, dedim şaşkınlıkla. Annemin arkadaşı. Nasıl tanıştıklarını biliyorum. Onu çevreleyen koşulları hiç bilmiyordum.

Anne gülümsüyor. "Bonnie. Evet. Geoff lastiğini değiştirirken o ve ben konuşmaya başladık. Koruyucu aileden bahseden ilk kişi o. Ertesi gün onu öğle yemeğine davet ettim. Hemen vurduk. Olması gerekiyordu. Öyle olduğunu biliyorum. Geoff'i ikna etmem daha uzun sürdü. Artık benim için daha çok endişelendiğini biliyorum. Bir sürü bebeği kaybettiğimi görmüştü; Bir çocuğu geri vermek zorunda kalmamla nasıl başa çıkacağım konusunda endişeliydi.

"Böylece adımlardan geçtik. Görüşmeler, ev ziyaretleri, hepsi. Odayı hazırladık. Sonra aramayı bekledik. Hemen bir şey olacağını düşündüm. değildi. Birkaç gün sonra şüphelenmeye başladım. Geoff çok endişeliydi. Oda çok boştu. Yanlış bir seçim yapıp yapmadığımı merak etmeye başladım. Bir gece yattım ama uyuyamadım. Hala her saat başı saate baktığımı hatırlıyorum. çok yorgundum. Sabahın beşinde, bütün gece uyumamıştım. 'Lütfen' dediğimi hatırlıyorum. Bana ihtiyacı olan bir çocuk olduğunu biliyorum. Lütfen.' "

Gözlerini ovuşturuyor, sonra sehpadaki peçetelere uzanıyor. "Aman tanrım. Bu konuşmaya hazır değildim. Declan hakkında konuşacağımızı sanıyordum. Yüzünü siliyor, sonra gözyaşlarının arasından bana gülümsüyor. "Ama o an -Rev, tam *bu* düşünceye kapıldığım anda- telefon çaldı. Ve o Bonnie'ydi. Senin hakkında."

Bunu onun tarafından açıkçası hatırlamıyorum ama benimkinden hatırlıyorum. Polis beni babamdan aldıktan sonra hastaneye yollandım. Bu anların çoğu beynime kazınmış, bazıları boş olsa da. Bazen hepsini işleyip işlemediğimi merak ediyorum. Hiç doktor görmemiştim. Çekim yok, fizik muayene yok, *hiçbir şey yok* . Sağlıklı olsaydım, belki bu fikre alışmam için bana bir iki gün verirlerdi ama acil servis personeli kırık bir kolu görmezden gelemezdi. Yaraları ve izleri görmezden gelemezlerdi. Hastaneden çıkmak için o kadar çaresizdim ki herhangi biriyle herhangi bir yere gidebilirdim.

Bonnie beni buraya getirdiğinde öldüğümü sandım. Cehennemde olduğumu düşündüm. Cezalandırıldığımı düşündüm.

Çok korktun, dedi annem usulca. "Üvey çocuklar hakkında çok fazla hikaye okudum. Çok farklı senaryolar hayal etmiştim ama senin gibisi yok. En büyük zorluğumuzun, geri çekilme sürecinden geçen bir bebek veya belki de gelişimsel bozukluğu olan bir yürümeye başlayan çocuk olacağını düşündüm. Ama sen - konuşmayacaksın. Kimsenin sana dokunmasına izin vermezdin.

Bonnie bana daha sonra -çok daha sonra- hastanenin sosyal hizmet görevlisinin bir kuruma gönderilmen için baskı yaptığını söyledi. Aslında mahkeme emri çıkarmakla tehdit etti ve Bonnie yüzüne baktı ve denemesini söyledi.

çok hareketsizim Bunların hiçbirini bilmiyordum.

Hayatıma dair bildiğim her şeyi zihnimden siliyorum ve bir kurumda büyüdüğümü hayal etmeye çalışıyorum.

Başarısız oldum. Tek görebildiğim Jim Murphy'den ayrıldığımız hapisane ve bence bu hedeften çok uzak olmayabilir.

Ben yutarım. "Üzgünüm."

"Neden özür diliyorsun?" Sandalyeden ayrılıp kanepede yanıma oturmak için hareket ediyor. Elimi tutuyor ve iki elinin arasında tutuyor. "O ilk gün Declan'a koştüğünde - ah, çok endişeliydik. Geoff bir hata yaptığımızı düşündü. Bonnie'yi aramaya çok korktum çünkü seni alıp bir yere göndereceklerinden emindim. Ve seni Declan'la bulduğumuzda, seni Legolarla oynarken bulduğumuzda..."

Sesi uzaklaşıyor. Bir eli göğsüne bastırıyor ve gözleri kapanıyor.

"Ne?" yumuşak bir şekilde söylüyorum.

Sesi çok sakın. "Yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Legoları bırakıp onlardan uzaklaşma şeklin. Bu bakışı başka bir çocukta hiç görmedim ve umarım asla görmem."

O anları hatırlıyorum. O ilk gün, dünyanın alt üst olduğu, soba bobininin yanıklarının bandajların altında hala sıcak ve pembe olduğu zaman. O legoları düşürdüm çünkü babamdan daha kötü bir şey yapacaklarından korktum, mesela ellerimi kesmek gibi. Oyun hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama sonuçları hakkında biraz.

Beni cezalandırmadılar. Declan'ın odasından hemen çıkmamı bile istemediler. Bizimle oturdu ve o da inşaata başladı.

Matthew'u ve Neil hakkındaki hikayesini, diğer üvey babası hakkındaki hikayesini düşünüyorum. Anneme bakıyorum. Gözleri çok nazik. Herkes için en iyisini istiyor. "Eğer olabilir."

"Biliyorum." Elimi sıkıyor. "Olabilir. Ve onlara bu konuda yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Hala soruma cevap vermedin."

"Rev, yapabileceğimden emin değilim. neden sen *değilsin* Telefon çaldığı anda burada olman gerektiğini biliyordum. İlk güldüğün anı hala hatırlıyorum." Eli yine göğsünün üzerine gitti, ama sonra avucunu yanağıma bastırmak için kaldırdı. "Ah, çok uzun sürdü. Ve sen öyle cömert, kibar bir genç adama dönüştün..."

Elini ittim ama kaba değil. "Tamam tamam."

"Ah, Rev, ama öylesin. On yaşındayken, başka bir odamız olduğu için neden başka bir çocuğa da yardım edemeyeceğimizi sorduğunu hatırlıyorum. İnanamadım. Herhangi bir çocuktan, burada tek başına olmanın huzurunu ve sessizliğini hak ettin, ama neden daha fazla yardım etmediğimizi merak ettin. Sonra tatlı küçük Rose'u getirdik. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Rose benden sonraki ilk koruyucu çocuktur. İki yaşındaydı. Şimdi on yaşında olmalı. Annem bilirdi. Muhtemelen onu görmüştür. Bizimle yaşayan tüm çocuklarla iletişim halinde kalmak için elinden geleni yapıyor.

"Tabii ki. Zavallı annesi temizlenmek için çok çalıştı. Geoff'un Rose'u geri vermenin ne kadar zor olacağı konusunda çok endişelendiğini hatırlıyorum ve öyleydi. Her zaman zordur. Ama diğer annelere yardım etmeyi seviyorum." Duraklıyor. "Rose eve gittikten sonra bana sordun..."

"Eve ne zaman gitmem gerektiğini sordum." Sesim kaba. Onu hatırlıyorum.

"Evet." Başka bir mendil çeker ve gözlerine bastırır. "Sesin—sesini asla unutmayacağım. Seni zavallı çocuk. O gece Geoff'a seni evlat edinmek istediğimi söyledim ve o zaten avukatımızla konuşmuştu. Sonsuza kadar sürdü. Adamın seni bizden uzaklaştıracak bir boşluk, bir yol bulacağından çok endişelendim."

Başka bir doku. "Hiçbir zaman yargıcın kararı kesinleştirmesinden daha fazla rahatlamadım."

"Ben de" diyorum dürüstçe. Anılarımda gün çok net. Mahkeme için giydiğim yeni takım elbise. Avukat beni omzuma vuruyor. Babamın beni yeni ailemden ayırmak için hiçbir şey -hiçbir şey- yapamayacağının anlaşılması .

On sekizinci yaş günümden sonra bana bir mektup göndermekten başka bir şey yok.

kaşlarımı çattım. "Babam onun hakkında bir şey öğrendi mi?"

Tereddüt ediyor. Bu ondan çok farklı.

"Söyle bana," diyorum.

"Edgewater'da yaşıyor" diyor. "Avukatımızın şu ana kadar bulabildiği tek şey bu."

Kenar suyu. Annapolis'in güneybatısında. Hiç de uzak değil. Declan'ın babasını ziyaret etmek için daha uzağa gittik.

Ama sonra... Yakın olması gerektiğini biliyordum. İlk mektubundaki posta damgasını gördüm.

Bu haberin bana kurşun gibi çarpmasını bekliyorum, son zamanlarda pek çok başka şeyin bana çarpması gibi. Öyle değil. Bu bir gerçek. Edgewater'da yaşıyor.

Hayır, bu bir gerçekten daha fazlası. Bu, ayaklarıma fırlatılan bir eldiven.

Hapishanenin bekleme odasında dehşet içinde oturan Declan'ı düşünüyorum. O bunu yapabildiyse ben de bunu yapabilirim.

"Onu görmek istiyorum" diyorum.

Kristin burnunu çekip mendilleri yumruğuyla topluyor. "Bunu söyleyeceğinden endişelendim."

Yüz ifadesini, sesindeki duyguyu anlamaya çalışıyorum. "Yapmamı istemiyorsun."

"Hayır, Rev. Hayır. İstemiyorum." İlkini daha fazla gözyaşı takip eder ve kutudan daha fazla doku çıkarır.

"Endişeli misin - sence-" Bu ifadelerden hiçbirini nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Sana zarar vermesinden endişeleniyorum. Kendinden şüphe etmene neden olması konusunda endişeleniyorum. Geoff bana neler olduğunu anlattığında, daha önce fark etmediğim için kendimi çok *aptal hissettim*. Sana daha önce gönderdiği e-postayı gördüm, itaatsiz bir çocuğu ölüme göndermekle ilgili. Ne tür bir *nefret dolu, şeytani*- "

Koridorda zemin gıcırdadı ve o durdu. Sanırım Geoff yatak odalarından çıkıp tiradını kesecek ama kimse görünmüyor.

Hayır, dedi daha alçak sesle. "Gitmeni istemiyorum."

Orada oturuyorum ve geçen hafta boyunca her anı, babamdan gelen her e-postayı, Emma'ya, Declan'a, Matthew'a söylediğim her kelimeyi düşünüyorum. Babamla her şeyin bir nedenden ötürü nasıl olabileceğine dair konuşmalarımı düşünüyorum, ama sebeplerin arkasında nedenler var ve kontrol edemediğimiz olaylar, asla göremeyeceğimiz dalgalanmalara neden oluyor.

Konuştuğumda sesim kısılıyor. "Declan babasını gördükten sonra, 'O sadece bir erkek' dedi. Babam da öyle. Bunu hiç fark ettiğimi sanmıyorum. O her zaman cemaatinin başıydı. O her zaman hayattan daha büyüktü. Ama... o değil. Ve sanırım bunu kendim görmem gerekiyor."

Uzun süre hiçbir şey söylemiyor ve söylediğinde beklediğim kelime bu değil.

"Tamam," diye fısıldıyor.

Sonra beni başımdan öpüyor, koridorda yürüyor ve odasına girip gözden kayboluyor.

• • •

Matthew uyumuyor.

Odasından sessiz bir karanlık çöküyor, ama havada asılı duran gergin bir enerji onun hala uyanık olduğunu bana haber veriyor.

Kapısı çoğunlukla kapalı ama kilitli değil, bu yüzden kapıyı birkaç santim açmayı kolaylaştıran bir hareketle hafifçe vurdum.

Bir pompalı tüfekte vurduğumu düşünürdünüz. Yatakta dik oturur.

"Üzgünüm," diyorum.

Hiçbir şey demiyor.

"Sadece merhaba demek istedim. Seni bu öğleden sonra bırakıp kaçtığımız için üzgünüm."

Hala hiçbirşey.

Pekala, dedim kapı kolunu tutup kapıyı eski konumuna geri çekmek için hareket ederek.

"Kristin'le konuşmanızı biraz duydum," diyor.

Elim düğmedeyken durdum. Bu yorumdan ne yapacağımdan emin değilim.

"Ben dinlemedim," dedi çabucak. "Sadece banyoya gittim."

"Evet?" Ne duyduğunu merak ediyorum.

"Baban sana da dövüşmeyi mi öğretti?" diyor.

Soru beni şaşırtıyor. "Numara. sonra öğrendim."

"Merak ettim."

Tekrar susar. Elimi kapı kolundan indirdim.

Odam hoş bir sığınaktır. Yatağa uzandım ve ışığı engellemek için elimi gözlerimin üzerine koydum.

Sonra oturdum ve sweatshirt'ü çıkardım ve tişörtü bıraktım. Havayı tekrar tenimde istiyorum. Yastığımın üstüne çöküp kolumun gözlerimin üzerine düşmesine izin verdim.

Kolum *gözlerime* karşı. Keşke bu duyguyu kataloglayabilseydim. Okyanusu ilk kez görmek gibi. Ya da dilinizde eriyen karın hissini hissetmek.

Emma ile çimlerde sevişmek de böyleydi. Hepsi, tamamen tuhaf, harika ve beklenmedik. Kollarımın onu sardığı ve " *Dur*" demek istediğim anlar oldu. *Beklemek. Seni böyle tutmama izin ver .*

Ve sonra hepsi dağıldı.

Telefonumu alıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Rev: İyi misin?

Sonsuza kadar bekleyeceğim, ta ki cevap yazacağını hiç düşünmeyinceye kadar.

Kapımın önünden bir ses konuşuyor. "Kutsal *bok* ."

Matta. Hiç düşünmeden kollarımı sweatshirtimin kollarından geçiriyorum.

Hayır, kesinlikle okulla bu şekilde yüzleşmeye hazır değilim.

Gerçeklik iç karartıcı. Duyguyu sesimden uzak tutamıyorum. "Naber?"

Kapıdan hiç kıpırdamadı. Kara gözleri hiçbir şey göstermiyor. "Benim için kazağı tekrar giymene gerek yok. umurumda değil. Ben sadece—şaşırdım."

Kolundaki nervürlü manşetle oynuyorum ama kendimi geri çıkaramıyorum. Aramızdaki zemin çok belirsiz.

bakıyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

O yapıyor. Futonun kapıya en yakın kenarına oturur ve bağdaş kurarak oturmak için dizlerini çeker. Yüzündeki morluklar önemli ölçüde solmuş, benekli sarı bir görünüm bırakmış ve şişlik kalmamıştır.

"Geoff sana öğretti mi?" diyor.

Tekrar dövüşmeyi soruyor. "Numara. Bir okula gidiyorum."

"Ah."

Sesindeki notayı tanımlayamıyorum. Hayal kırıklığı değil, ama yakın.

"Öğrenmek mi istiyorsun?" Diyorum. "Perşembe günleri temel bilgiler dersi var. Gidebilirdik."

Homurdanıyor, alay dolu bir sesle. "Benim için böyle bir şey için para ödemeyecekler."

"Peki. Onlar olabilir. Ancak her iki durumda da birkaç hafta boyunca ücretsiz olarak deneyebilirsiniz." duraklıyorum. "Sana da gösterebilirim."

"Belki."

Başka bir şey söylemiyor. Futondan da kıpırdamıyor.

Saate baktım, sonra ona döndüm. "Başka bir şey konuşmak ister misin?"

"Numara."

Ama hala hareket etmiyor.

Keşke kafasının içini görebilseydim. Keşke onu çözebilseydim. Yemek masasında bize nasıl katıldığını ve sonunda neredeyse saklandığını düşünüyorum. Geçmişini düşünüyorum ve boş bir odanın sığınak yerine endişe kaynağı olup olmadığını merak ediyorum. Bilinmeyenden korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Fazladan yastıklarımın birini alıp futona fırlatıyorum. Sonra uzanıp ışığı kapatıyorum. "İstersen takıl. Ama ben uyuyacağım."

Sonra arkamı dönüp ona döndüm.

Ama sonra telefonum çaldı. Emma.

Emma: Ben iyiyim. Bu tam bir karmaşa.

Tereddüt ediyorum, işleri nasıl bıraktığımızdan emin değilim. Parmaklarımı ekranda yavaşça kaydırdım.

Rev: Konuşmak istersen buradayım.

Emma: Yaptığımı söylememeliydim. Üzgünüm.

Göğsümü çevreleyen gerginliğin bir kısmı hafifliyor.

Rev: Bu kadar zorlamamalıydım.

Emma: Bunu sadece kendi başıma çözmek istiyorum. Benim için önemli.

Rev: Biliyorum. Ama yalnız olmak zorunda değilsin Emma.

Emma: Teşekkürler, Rev.

Rev: Oyununuzu düzeltebileceğinizi düşünüyor musunuz? Keşke sana yardım edebilsem.

Emma: Keşke bu Kabus denen adama jiu-jitsu yapabilsen.

Rev: Benim de onunla sevişmemi mi istiyorsun?

Kelimeleri yazar yazmaz kızarıyorum. Sonra odamda yalnız olmadığımı hatırlıyorum.

Futon'a bir göz atıyorum. Matthew'un başı yastığın üzerindedir. Gözleri kapalı.

Uyuyamıyorsa, numara yapmakla iyi iş çıkarıyor. Benim huzurumda gözlerini kapattığını hiç sanmıyorum.

Bir mesaj daha geliyor.

Emma: Hayır, o jiu-jitsu derslerini benim için saklayabilirsin.

Kalbim uçuyormuş gibi hissedene kadar etrafta zıplıyor. Sonra bir mesaj daha geliyor.

Emma: Sunucumu yeniden başlatmam ve bazı kodları düzeltmem gerekiyor. Seninle sabah konuşabilir miyim?

Rev: Elbette

Emma: ♥

Bu kalbimi harekete geçiriyor. Farkına varmadan yüzüm kızarıyor.

Uykuya dalmam sonsuza kadar sürer.
Ama uzun zamandır ilk defa, bir parça umurumda değil.

OTUZBEŞ

Emma

Ethan: Onu buldum.

Kısa mesaj beni sabah 5:30'da uyandırıyor, yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum.

Hiçbir şey hatırlamak istemiyorum ama hatırlıyorum.

Nightmare'in yaptığı şey.

Rev'in yaptığı şey.

Ben ne yaptım.

Ethan'ın ne dediğini anlamam için üç kez okumam gerekiyor.

Emma: Onu buldun mu?

Ethan: Bütün gecemi aldı.

Emma: Bütün gece bunun üzerinde mi çalıştın?

Ethan: Sen oyununu indirdikten sonra yapacak başka bir şeyim kalmadı...

Oyunumu kaldırmak *zorunda* kaldım . Yaptığım ilk şeydi. Hasar had safhadaydı. Her yer. Kabus bütün gününü kodumu araştırarak geçirmiş olmalı.

Yedek dosyalarım var, bu yüzden eski haline getirmek yeterince kolay olacak, ancak ihlal hissini bu kadar kolay salamayacağım.

Tanrıya şükür, babama bundan hiç bahsetmedim. Yorumlarını hayal ediyorum.

Harika oyun, tatlım. Tavernadaki peep gösterisini seviyorum. Güvenlik oluşturmanın yolu.

Yüzümü buruşturup mesajlarıma bakıyorum.

Emma: NASIL?

Ethan: Sana söylemiştim. İnsanları tanırım.

Emma: Kim o?

Telefonumda bir görüntü beliriyor. Öğrenci kimliğidir. Çocuğun adı William Roll. Onu hiç tanımıyorum. Mezuniyet yılına bakıyorum.

Emma: O ikinci sınıf mı? Güney Arundel'de mi?

Ethan: Evet. Annesine tüm ekran görüntülerini gönderdim.

Havada boğuluyorum ve tekrar okumak zorundayım.

Emma: Ne yaptın?

Ethan: Onun da müdürü. Bu saçmalık çılgınca.

Rahatlamak ve hayal kırıklığı arasında gidip gelen mesajlarına bakıyorum.

Hayatımdaki tek büyük problem ve bunu kendi başıma bile çözemedim.

Ethan: Merak etme. Bilgilerinize bayıldım.

Emma: Teşekkürler.

Ethan: NP

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Ethan: Üzgünüm. Ne yapmak istediğini sormalıydım. Ama bu serserilerin iyi insanları taciz etmesinden nefret ediyorum. O oyun için çok çalıştın.

Emma: Hayır teşekkürler. Onu asla bulamayacaktım.

Ethan: Rica ederim. Ve şimdi annemi bütün gece hasta olduğuma nasıl ikna edeceğimi bulmam gerekiyor ki bugün kaza geçirebileyim.

Emma: Git biraz uyu. Sen benim kahramanımsın.

Ethan: 😊 ♥

Bir dakika boyunca kalbe bakıyorum. Bu sadece bir emoji. Hiçbir şey ifade etmiyor.

Ona kalbim emojisi bir anlam ifade ediyordu.

Şimdi kızarıyorum. Belki önce kahvaltı.

Aşağıya indiğimde annem mutfakta büyük sürpriz. Yoga yok, country müzik yok. Bunun yerine, kağıtlar mutfak masasına yayılmış ve faturalara veya mali tablolara benziyorlar. Elinde yasal bir pedin üzerinde asılı duran bir kalem oturuyor. Yanında bir kupa dumanı tütüyor, ama kahve makinesi tezgahın üzerinde durduğu için çoktan bir demlik atmış olmalı.

Annem? Bütün bir fincan kahve mi?

Kapıda görüldüğümde yukarı bakıyor. Gözlerinin altındaki deri bol, ama ağlıyor gibi görünmüyor. O yorgun gözüküyor.

"Merhaba," diyorum dikkatli bir şekilde.

"Merhaba Emma."

Sesini okuyamıyorum. Bir şey varsa, o boyun eğmiş görünüyor ve annem asla boyun eğmiyor.

Başka bir sabah onu görmezden gelir, kocaman bir fincan kahve alır ve yatak odama geri dönerdim. Ama kahvaltıda babamı düşünüp duruyorum, dikkatini nasıl sadece iPhone'una ve yeni oyun sürümüne odaklamıştı.

İlk defa, annemin yalnız olup olmadığını merak ediyorum.
masaya oturuyorum. "Ne yapıyorsun?"

Not defterine tekrar bakıyor. "Avukat için mali durumumuzun bir resmini bir araya getirmeye çalışıyorum. Hiçbir şeyi dışarıda bırakmak istemiyorum."

"Ah."

Sobanın üzerindeki saate bakıyor. "Erken kalkmışsın."

"Okula gitmem gerek."

Bunu biliyorum Emre. Ama otobüs seni kırk beş dakika daha almaz."

Sesine her zamanki tavrının bir gölgesi düştü ve kendimi buna tepki vermemek için zorlamam gerekiyor. İlk defa, onun ajitasyonunun benimkine bir tepki olup olmadığını merak ediyorum.

"Belki kahvaltı yaparım diye düşündüm." duraklıyorum. "Bizim için. Biraz ister misin?"

Sessizlik mutfakta bir şekilde bitmez gibi görünen kısa bir anlığına asılı kalır. "Evet. Teşekkür ederim."

O yüzden çırpılmış yumurta yapıyorum. Bu saatte genellikle sessizdir ama kasedeki çırpıcı hiç bu kadar gürültülü olmamıştı. Yumurtaları tavaya iterken sırtım ona dönük ama rahatsız edici değil. Beni izlediğini hissetmiyorum. Sanki başıboş kalmış gibi hissediyorum, sanki sandalyesi küreksiz bir kayık ve ben uzak bir kıyıda duruyorum.

Yumurtaları bir tabağa koyuyorum, üstüne biraz salsa koyuyorum ve tabakları masaya koyuyorum. "Daha fazla kahve?" Diyorum.

"Hayır, kahvaltıyı sen yaptın. Ben kahveyi getireyim."

Oturduğumuzda, çatalların çini üzerindeki sürtünme sesi, çırpıcıdan daha gürültülü.

Yemeğinin ortasında çatalını bırakıp bana baktı. Bunun için benden nefret ettiğini biliyorum, Emma. Üzgünüm. Artık yapamadım."

Donuyorum, çatal havada asılı duruyor. "Ben-" Sesim çatladı ve boğazımı temizlemem gerekiyor. "Senden nefret etmiyorum."

"Ben de mutlu olmayı hak ediyorum."

"Sen olmadığını bilmiyordum."

Ama yaptım. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar gerçek dışı geldiğini hissediyorum. Annem de öyle, çünkü gözleri kaldırıp benimkilere kilitleniyor.

"Yaptım," diyorum. Duygu göğsüme girmeye zorluyor, her şeyi sıkılaştırıyor. "Üzgünüm."

"Hayır," diyor. "Üzgün olmana gerek yok. Beni mutlu etmek senin işin değil."

"Babamındı."

Başını sallıyor. "Hayır, onun da değil. O benimdi." Etrafa bakıyor. "Paranın mutluluğu satın alamayacağını nasıl söylerler biliyor musun? Kesinlikle denedim."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden daha fazla yumurta kepeçeliyorum. Yani yapar mı. Yine sessizliğe dalıyoruz.

Sonunda çatalını tekrar yere bıraktı. "Eminim babanla kahvaltı bundan daha eğlenceliydi. Şu anda pek eşlik etmiyorum Emma."

"O daha kötüydü," diyorum.

Kaşları kalkıyor. "Ne?"

"O daha kötüydü." duraklıyorum. Bunun için ona bakamam. "Telefonundan uzağa bakmazdı. Okula zamanında yetişebilmek için beni alması için Cait'in annesini aramak zorunda kaldım."

"Emma." Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Beni arayabilirdin."

Eline, kusursuz düzgün tırnaklarına bakıyorum ve annemin bana en son ne zaman dokunduğunu hatırlamadığımı fark ediyorum. "Ben

yapmadım - sen zaten ona çok kızgındın. Senin de bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Sana kızgın değilim, Emma." Duraklıyor. "Ve üzgünüm kahvaltı bir hayal kırıklığıydı. Babanı her zaman idol ettin."

Gözlerimi tokatlamak zorundayım ve keşke onu devirseler. "Onun böyle olduğunu hiç fark etmemiştim."

Çünkü hep kendi cihazlarıma, kendi projelerime gömüldüm. Ben de onun gibi olmak istiyordum. Etrafımda neler olup bittiğini görmek için asla ekrandan uzağa bakmadım.

"Üzgünüm," diyorum.

"Hayır," diyor. "Üzgünüm. Bunun bu kadar uzun sürmesine asla izin vermemeliydim." Tekrar mutfağa bakıyor. "Bu evde ne yaptığımızı bile bilmiyorum. Tüm bu alana ihtiyacımız yok. Bütün bunlara ihtiyacımız yok. Bu mahalleyi ararken babanın 'Bir süre dar olacak' dediğini hatırlıyorum. Büyük bir evim ve sefil bir ailem olsun istemiyorum.' Ve işte böyle sonuçlandık."

"Sefil değilim," diye fısıldıyorum.

"Değilsin?" Kokuyor. "Ben."

çekiniyorum.

Tekrar etrafına bakar. "Ailemiz için her zaman en iyisini istedim Emma. Çok çalışmak için yetiştirildim. Tıp fakültesinde çok çalıştım, işimde çok çalışıyorum. Babanın bana biraz denge sağlayacağı konusunda özgür bir ruh olduğunu sanıyordum. Bunun her zaman çok çalışanın ben olacağım anlamına geldiğini bilmiyordum."

gerginim. "Babam da çok çalışıyor."

Bana bakıyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun, Emma?"

"Ben-ben öyle biliyorum anne. O her zaman çalışıyor-"

"O her zaman oyun oynuyor." Sesi çok sakın. "Bir fark var-"

"Bir fark olduğunu *biliyorum* ." Sandalyemi geri itiyorum.

"Emma." Sesi çok sakın. "Sana bir şey söyleyeyim."

Beklemek istemiyorum - ama kaçmak da istemiyorum. bir nefes alıyorum. "İyi. Ne."

Gözleri benimkini bulmak için yukarı kalktı. "Baban işten çıkarıldı. Yine."

Sözler bana iki ayrı kurşun gibi çarptı ve hangisinin daha çok acıttığına karar veremiyorum.

"Yine?" Fısıldıyorum.

"Uzun vadeli bir işi sürdürmekte her zaman sorun yaşadım. Ancak önümüzdeki hafta bu oyunun çıkışını tamamladığı zaman, şirketi gitmesine izin veriyor."

"Ama—ama babamın her zaman bir işi vardı."

"Numara. Emma. Yapmadı. Her zaman oynayacak bir oyunu olmuştur ama her zaman bir işi olmamıştır." Duraklıyor. "Bunun bir kısmı işinin doğası. Çok fazla sözleşmeli iş yapıyor. Ama bunun bir kısmı *onun doğasıdır* . Bu yüzden bazen seni kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum." Başka bir duraklama. "Neden sana biraz istikrar kazandıracak bir kariyere sahip olmanı istiyorum?"

Ben yutarım.

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "İyi olacağız. Biz her zaman iyiyiz."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. O kadar uzaklaştık ki, bizi tekrar bir araya getirecek bir haritanın var olduğundan emin değilim.

Plakaları işaret ediyor. "Yani şuna bak. Bize kahvaltı hazırladın."

"Pişmiş yumurta."

"Kahvaltı." Duraklıyor. Gözleri yine benimkilere kilitlendi, ve onun dikkatini en son ne zaman çektiğimi ya da benimkini ona verdiğimi zar zor hatırladığım gerçeği beni şaşırttı. "Özür dilerim Emre. Bunu yaşadığımız için üzgünüm."

ona dönüp bakıyorum. "İyi bir kız olamadığım için üzgünüm."

"Ah, Emma." Sesi kırılıyor ve ilk defa gerçek olduğunu düşünüyorum. "Sana bunu düşündürdüğüm için özür dilerim. Seni çok seviyorum."

Sesindeki duygu benimkini yüzeye çıkarıyor. Elimi gözlerime götürmeliyim. "Ben de seni seviyorum."

"Senin için sadece en iyisini istiyorum."

"Daha iyisini yapabilirim anne."

O gülümser. "Ben de."

• • •

Rev'in dolabını gözetliyorum. Bu sabah eyeliner ve biraz allık sürdüm. Cait beni otobüste gördüğünde, gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Sonra bana dudak parlatıcısı teklif etti.

Rev'i fark etmek zor değil. Karanlık kapşonlu geri döndü. Yine saklanıyor. Onu nasıl kovaladığımı düşünüyorum ve bununla bir ilgim olup olmadığını merak ediyorum.

Ama sonra tekrar, bu sabah bana dersten önce hala buluşmak isteyip istemediğimi sormak için mesaj attı.

Karnımda sinir enerjisi patlıyor.

Önümde duruyor ve geçici de olsa gülümsüyor. "Emma."

kızarıyorum. Adımı söylediği şekilde yuvarlanabilirim. "Hey."

Bir tutam saç gözlerimden uzaklaştırmak için uzanıyor. Parmakları yanağımda geziniyor ve titriyorum.

Onunla burada, koridorda uğraşmak istiyorum.

Sonra, "Oyununuzda her şey yolunda mı gidiyor?" diyor.

"Ah! Evet. Evet." Onu öpmeyi düşünmeden edemiyorum ve gevezelik ediyorum. "Ethan bunu yapan çocuğu buldu. Ekran görüntülerini müdürüne gönderdi."

Hala gidiyor. "O yaptı?"

"Evet. 5Core'a girebilecek birini tanıdığını söyledi ve..."

"Bunu kendin çözmek istediğini söylediğini sanıyordum."

"Denedim. Birinin kimliğini bulmak için sisteme nasıl gireceğimi bilmiyorum. Ben o tür bir bilgisayar delisi değilim."

"Ah." Bir kalp atışı için sessiz, ama bir saat gibi geliyor. "Hey, kitaplarımı değiştirmem gerekiyor."

Kenara çekiliyorum ve neye ihtiyacı varsa onu değiştirmesini izliyorum. Hareketleri hızlı ve verimli ve bana hiç bakmıyor. Kapüşon yüzünün çoğunu kapattığından, ruh halini ölçmek imkansız - yüz okşamaktan uzaklaştığımızı hissettirse de.

Dolabını nazikçe itip kapatıyor, sonra çantasını omzunun üzerinden silkiyor. "Ön hesaplamam var. O tarafa gidebilir miyiz?"

Sesi soğudu. hızla kafa sallıyorum. "Evet. Elbette."

Onunla koridorda yürümek garip. İnsanlar yolumdan hiç çıkmadılar, ama onun yolundan çıkıyorlar. Ve o haklı - ona bakıyorlar. Ya da belki bize bakıyorlardır. Bir sürü gözün üzerimde titrediğini görüyorum. Ne düşündüklerini merak ediyorum.

Dikkatinden ne çıkardığını görmek için ona bakıyorum ama yine de ifadesini göremiyorum.

"Kaputu indirebilir misin?" ona soruyorum. "Eğer istemiyorsan...?"

"Bu iyi." Geri itti, sonra bana baktı. "Daha iyi?"

Koridorun parlak ışıklarında farklı görünüyor. Onu ilk defa kaputu açık, yeterli ışıktaki görüyorum. Saçları düşündüğümde bir ton daha açıktı, teni hayal ettiğim kadar solgun değildi. "Evet." Ben yutarım. "Teşekkürler."

Artık çok dengesizim.

"Ethan olayına kızdın mı?" Sanırım.

"Kızgın değilim Emma."

"Sesin mutlu gelmiyor." acele ediyorum. "Sana sadece kendim çözemeyeceğimi söyledim..."

"Biliyorum." Çenesi sağlam görünüyor. "Ve dün gece sana bunu kendin çözmek zorunda olmadığını söyledim. Sonra karşıma çıktın ve yardım *istemediğini söyledin*."

"Yapmadım!" Diyorum. "Ve ben de *ondan* istemedim."

"Yani ona karışmamasını söyledin ve o yine de yaptı."

"Hayır—yardım ediyordu—" Bu konuşmanın izini kaybediyorum. Bu argüman. Burada birimizin hatalı olduğunu hissediyorum ve küçük bir parçam bunun ben olduğum için endişeleniyor. "Ethan düzeltebildi çünkü yapabildi. Yardım ettiğini sanıyordu."

"Kulağa harika geliyor. İnternette gerçekten çok ünlü birçok insan tanıyorsunuz."

"Neyin var? Ethan'ı tanımıyorum bile! Tanımadığım bir adamı nasıl kıskanabilirsin?"

Kıpırdar, sonra kaşlarını çatar. " *Kıskandığımı mı düşünüyorsun* ? 'Ona yapmamasını söyledim ve yine de yaptı' demenin kulağa nasıl geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

Şimdi yumruk yemiş gibi hissediyorum .

İlk zil çalıyor ve geri adım atıyor. "Sınıfa yetişmem gerekiyor."

"Beklemek." Hayatımın bu ipliklerinin nasıl bu kadar çabuk çözülmeye devam ettiğini anlamıyorum. "Lütfen öylece çekip gitme. Bu gece kilisede buluşabiliriz. Konuşabiliriz. Peki?"

Tereddüt ediyor ve zaman, hayatın beni dişlerime tekmelemeye devam edeceğine inandığım bu nefessiz ana yakınlaşıyor.

Ama sonra başını sallıyor. "Peki."

OTUZ ALTI

devir

Bu çok zor olmamalı.

Belki bu bir işarettir. Emma'yla işleri yoluna koymaya çalışıyorum ama belki ikimiz de çok mahvolmuş ve kırılmışızdır.

Declan'a her şeyi anlattım. Matthew de, çünkü bizimle yemek masasında bütün hayatı boyunca yapıyormuş gibi oturuyor.

Dün gece şiltede uyudu. Uyandığımda derin uykudaydı ve onu orada bıraktım. Bu konuda tek kelime etmedi, ben de söylemedim.

Kafeterya bugün kalabalık değil. Dışarıda hava çok güzel, bu yüzden çoğu insan tepsilerini avluya çıkardı.

Keşke Juliet burada olsaydı, çünkü bir kızın bakış açısını verebilirdi ama o yıllık için bir şeyler üzerinde çalışıyor.

"Sence ne yapmalıyım?" Soruyorum.

Declan ellerini açar. "Ne istiyorsun? Onunla bu gece buluşacağını söylemiştin."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeni istiyorum."

"Numara." Declan başını sallıyor. "Ne yapman gerektiği konusunda endişelenerek çok zaman harcıyorsun. Bu senin yapmak istediğin şeyle ilgili."

"Ne yapmak istediğimi bilmiyorum." Hayatımdaki her şey gibi, Emma da basit değil. O karmaşık.

Kıskandığımı düşündüğüne inanamıyorum.

Sonra tekrar, evet, yapabilirim. Tanımlarından, hayatındaki diğer herkes bencil ve kontrolcü; neden ben de olmasın?

"Hey." Declan uzanıp kafamın üstüne hafifçe vurdu. "Çık kafandan. Öğle yemeğini ye."

"Bu çok karmaşık."

Declan, "Karmaşık değil," diyor. "Bu konuşmak isteyen bir kız. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun. İki farklı insan olduğunuzu düşünen bir kız karmaşıktır."

"Ne?" diyor Matta.

"Uzun Hikaye."

Öğle yemeği çantamı masanın üzerinden itiyorum. Bu berbat. "Aç değilim."

Yine de Declan'ın sözleri kafamda çınılıyor. *Ne yapman gerektiği konusunda endişelenerek çok zaman harcıyorsun. Bu ne yapmak istediğinle ilgili.*

Bu babamla yaptığım konuşmaya benziyor.

Babanı hayatında ister misin?

Bilmiyorum.

Sanırım biliyorsun, Rev.

Declan babasıyla yüzleşmek istedi, o da yaptı.

Matthew bile harekete geçmek istedi. Bir bıçak aldı ve ön kapıdan çıkmaya hazırdı.

Akıllıca bir davranış değildi ama bir şeyler yapıyordu.

Emma konuşmak istiyor.

Ve burada, kararsızlıktan donmuş halde oturuyorum.

Masanın karşısında Matthew de hareketsiz kaldı. Bizimle yaşadığı ilk birkaç gecede yaptığı gibi bakmadan bakma işini yapıyor.

"Sorun nedir?" Diyorum.

"Önemli değil."

"Neil'in 'hiç kimse' olma şekli mi?"

Gözleri benimkilerde parlıyor, ama kendi içine dalıyor. "Bunun hakkında konuşma."

Kafeteryadaki insanları taradım ama sonra onları, geçen gün onunla uğraşan çocukları gördüm. "Seni hala rahatsız mı ediyorlar?"

"Bırak."

"Kanka. Yapamazlar-"

" *Bırak* ."

Declan bakışlarımı takip etmek için döndü, sonra bana baktı. "Dostça hatırlatma, ama içine girersen, *onlara vur* . Ben değilim."

"Kimseye karışmam."

Matthew yemek yemeyi tamamen bıraktı. Omuzları gergin ve parmakları bir kabın kapağıyla oynuyor.

Anneme ve babama söylemelisin, dedim ona.

Homurdanıyor. "Elbette."

"Yapabileceğini düşünmüyor musun?"

"Sorun çıkarmamaya çalıştığımı anlamıyor musun?" Sesi alçak ve alaycıydı ama kafeteryaya bir göz attı.

O çocuklar kasada ödüyor. İçlerinden biri bizi fark ediyor, sonra nerede oturduğumuzu göstermek için arkadaşını dürtüyor.

Matthew yemeğini öğle yemeği çantasına geri tıkıyor. Hareketleri sıkı bir şekilde kontrol edilir.

"Nereye gidiyorsun?" ona diyorum

"Hiçbir yerde." Sırt çantası bir omzunun üzerinden geçiyor ve masadan uzaklaşıyor.

Gitmesine izin vermek istiyorum. Yüzleşmeyi sevmiyorum. Ama belki de bütün sorun budur.

"Eşyalarım dikkat et," diyorum Declan'a.

Matthew beni koridorun kapısından dövdü, ama ona oldukça kolay yetişiyorum. Okulun güney tarafına doğru gidiyor, bu beni şaşırtıyor. Bu yolun aşağısındaki tek şey güzel sanatlar kanadı. Juliet muhtemelen burada, fotoğraf laboratuvarındadır.

Yürümeyi bırakmıyor. Bana bakmıyor bile.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir sınıfa girer.

O kadar beklenmedik ki neredeyse yanından geçiyorum. Burası sanat stüdyosu, hiç ders almadığım bir oda. Mezun olmak için bir güzel sanatlar seçmeli dersi gerekiyor, ama sırf aradan çıkarmak için Music Appreciation birinci sınıfını aldım.

Sanat stüdyosu büyük bir oda ama bir şekilde sıkışık görünüyor. Renk, duvarlara asılmış resimlerden ve çizimlerden kağıt toplarına, tempera boya kavanozlarına ve odanın arka yarısını kaplayan gazete ruloları. Odanın yarısında altı uzun masa, altına itilmiş tabureler var. Diğer yarısında bir düzine şövale var. Buradaki aydınlatma, diğer her yerdeki flüoresan yerine tepedeki ray ışıklarından geliyor. Sessiz bir oda. Huzurlu bir oda.

Acaba burada dersi var mı yoksa burası saklanmak için uygun bir yer mi? "Sanat mı alıyorsun?"

Tereddüt ediyor, sonra omuz silkiyor. "Evet. Bu sadece bir seçmeli." Çantasını odanın önündeki beyaz tahtanın altına bırakır, sonra pencerenin altındaki dar raflara geçer. Karanlık bir tuval serbest kayar ve onu bir şövaleye taşır.

Tuval aydınlandığında, karanlık olmadığını anlıyorum. Resim öyle. Tuvalin çoğu, siyah çizgiler ve tırtıklı, kırık eğrilerle geniş kırmızı şeritlerle boyanmıştır. Tuvalin en üst kısmı hala dokunulmamış. Çok soyut ama resim öfkeyle parlıyor.

Matthew onu bir şövale üzerine koyuyor. Buraya geldiğimizden beri bana bakmadı. Hava aniden rahatsız oldu, sanki çok özel bir şeye girmişim gibi.

"Bu bir seçmeli dersten daha fazlası, değil mi?" Diyorum.

Bu soruya cevap vermiyor ama vermek zorunda da değil. "Birkaç ay önce başladım. Bayan Prater hâlâ elindeydi. İlk başta memnundum, çünkü bir şeyi yarım bırakmak her zaman berbattır.

Ama onunla uğraşıyorum ve doğru yapamıyorum. Çöpe atıp baştan başlayabilirim."

Onun resmine ne kadar çok bakarsam, o kadar az uzağa bakmak istiyorum. Gözlerim küçük detayları bulmaya devam ediyor. Küçük mor ve turuncu çizgiler, neredeyse kırmızı ve siyah kıvrımlarıyla gizlenmiş.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Diyorum.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Yaşadığım bir yerde, kadın bir illüstratördü - çocuk kitaplarında olduğu gibi mi? Resim yapmama izin verirdi." Duraklıyor. "Ve hemen hemen her okulda yapabileceğiniz bir şey."

Sesine hüzünlü bir not girdi ve bu illüstratöre ne olduğunu merak ediyorum. Sesinde herhangi bir kırgınlık olmadan ilk kez bir koruyucu aileden bahsetti.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi bana baktı. "Kocasının işi devredildi ve evlat edinmekle ilgilenmediler. Üvey çocukla eyaletten ayrılamazsın, yani..." Tekrar omuz silkiyor.

"Gerçekten iyisin."

Bana alaycı bir gülümseme gönderiyor. "Neye baktığını bile bilmiyorsun." Ama memnun görünüyor.

"Burada başka bir şey var mı?" Diyorum.

Başını sallıyor ve gözleri duvara bakıyor. "Yukarıda. Odunlar?"

Gösterdiği tabloyu buldum. Öncelikle gece gökyüzünde siyah ve gri, koyu renkli ağaçlar. Yıldızlar çorak dalların arasından bakar. Kışı gösterecek bir şey yok ama tablo nedense aklıma soğuk havayı getiriyor. Bir ağacın dibinde, biri çömelmiş gibi küçük, karanlık bir form ve ateş gibi sarı ve turuncu bir renk patlaması var.

Az önce söylediklerini düşünüyorum. *Bir şeyi yarım bırakmak her zaman berbattır.* Acaba kaç tane resminin ilçedeki sanat odalarında saklandığını, başlattığı ve sonra bıraktığı eserlerini merak ediyorum.

Bu bana anlattıklarından daha çok bir sır gibi geliyor. önceki koruyucu evleri. Eşyaları arasında sanata yakınlık gösterecek hiçbir şey yok. Onu bir şekilde yumuşatır.

"Annemle babama söylemelisin," diyorum. "Odanızdaki alfabe kenarlığını yırtın ve kendinize ait bir şeyler çizin."

O gülüyor. "Süper olurdu." Ama yine, gülümseme kayboluyor. "Bunu yapmama izin vermediler."

"Neden? Sadece boya."

"Çünkü burası benim evim değil."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Ama zorlayamam biliyorum. omuz silkiyorum. "Eh, onlara sanat eseri hakkında bilgi vermelisin. Sana biraz malzeme getirirlerdi. Boya ya da her neyse."

Kısa bir an için, düşünüyormuş gibi görünüyor ama sonra ifadesi kapanıyor. "Zaten yatağa ve diğer şeylere para harcadılar."

Paradan ikinci kez söz ediyor. Az önce kafeteryada ne dedi? *Sorun çıkarmamaya çalıştığımı anlamıyor musun?* Bize taşındığından beri yaptığı her şeyi düşündüm. Koşu. Bıçak. Karanlıkta saklanmak. Yapmadığı şeyleri pek *düşünmedim* . Anneme ya da babama zorluk çıkarmadı. Okulda başı belaya girmedi. Ev işlerinden kaçmadı, kavga başlatmadı, hatta sesini yükseltmedi.

Ona eziyet eden çocuklara karşı savaştı.

Bana babamın sessiz insanları duymak için nasıl soru sormamız gerektiğine dair yorumunu hatırlatıyor.

Matthew'un koruyucu aile evinden atlamakla ilgili tüm bravadoları için Yetiştirme yurduna, ve bizimle geçireceği zamanın sınırlı olduğuna dair kesinliğine rağmen, bunun ona ne kadar ağır geldiğini fark etmemiştim. Bana babamla birlikte olmayı, korkunç bir şeyin geleceğini bildiğim ama ne zaman olduğunu bilmediğim ve nasıl olduğunu bilmediğim eylem ve disiplin arasındaki zaman aralığını hatırlatıyor.

Belirsizlik, beklemek korkunç olmalı.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

21 Mart Çarşamba 12:05:34

KİMDEN: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

TO: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

KONU: Cevap ver

"Günlerim dokumacının mekiğinden daha hızlı, Ve umutsuzca sona eriyor."

Belki de bu çok ince. Belki de derslerini unuttun.

Cevap talep ediyorum.

Belki de taleptir. Belki de annem ve babamla geçirdiğim zamandır. Belki Emma'yla, Matthew'la ya da Declan'la olan her şeydir.

Ama bu sefer e-postası beni üzmedi. Beni kızdırıyor.

Öğle yemeği zili çalar. Eşyalarımı almak için kafeteryaya dönmem gerekiyor.

Matthew şövalesinin önünde bir taburede oturuyor. "Bence ne yapmak istediğini biliyorsun."

başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Senden hoşlanıyor. Bence ne yapmak istediğini biliyorsun. Sadece cesaretini toplamalı ve *yapmalısın* ."

Emma'dan bahsediyor.

Babamı düşünüyorum.

Öğrenciler odaya girmeye başlar. Matthew duvardaki saate bakar. "Sınıfa gitmen gerekmiyor mu?"

O haklı. Yaparım.

Telefonu cebime atıp kapıya yöneliyorum.

Ama sonra durup geri dönüyorum. "Hey," diyorum sesimi alçaltarak. "Onlardan kaçmaya devam etmene gerek yok. Arkanı kolluyorum. Aralık da öyle."

Şaşırmış görünüyor, ama çabucak örtbas ediyor. Resmine dönüp bakıyor. Bir şey söyleyeceğini sanmıyorum.

Ve gerçekten *derse* geç kalacağım.

"Hey" diye sesleniyor arkamdan. Sınıfa girmek için savaştan öğrencilerin telaşından onu zar zor duyuyorum.

geri dönüyorum. "Evet?"

"Teşekkürler."

• • •

Declan, sırt çantamla koridorda bekliyor. Öğle yemeğinden sonra boş bir dönemi var, yani herhangi bir yerde olmasına gerek olmadığını biliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyor.

"Evet. Devam etmek."

Babamın e-postasını açtım ve düşünmeye fırsat bulamadan Yanıtlı'ya bastım.

21 Mart Çarşamba 12:09:14

KİMDEN: Rev Fletcher <rev.fletcher@freemail.com>

ALICI: Robert Ellis <robert.ellis@speedmail.com>

KONU: RE: Cevap ver

Bunu e-postayla yapmıyorum. Konuşmak istersen, bunu yüz yüze yapıyoruz. Bana ne zaman ve nerede olduğunu söyle.

Daha iyi düşünmeden Gönder'e bastım.

Sonra sırt çantamı alıp yürümeye başlıyorum.

Aralık bana yetişmek için acele ediyor. "Az önce ne oldu?"

Görebilmesi için telefonumu uzattım. Hızlı okur.

"Vay canına, Rev."

Normalde ona bir bakardım ama şu anda küfür umurumda bile değil.

Dec bana baktı ve sessizliğimi yanlış anladı. "zgnm. Ama bunu yapman bir 'Kutsal-' hak etti. "

"Anladım."

"Burada. Geri yazdı." Declan telefonu bana doğru uzattı.

Başka bir e-posta. Bir adres—bir birim numarası içerdiğine bakılırsa dairesi. Ya da *bir* apartman dairesi, ama şehir Edgewater, yani onun olduğunu tahmin ediyorum.

Bir zaman. 16:00

Vay be.

Declan beni inceliyor. "Ne yapacaksın?"

Nefesim sığlaştı ve kalp atışım  katına ıktı. Buna rağmen, şaşırtıcı derecede sakın hissediyorum.

ona dönüp bakıyorum. "Arabanı dn alacağım."

OTUZ YEDİ

Emma

Bana mesaj atmadı.

Bugün telefonumu en az bin kez kontrol ettim. Hiç bir şey. Ve şimdi otobüsteyim, eve gidiyorum.

Emma. Adımı soluma şekli kulaklarımda kilitli, tekrar tekrar dönüyor. *Emma. Emma. Emma.*

Bunu düzeltmem gerekiyor. Herkesle ilişkilerim kırık ve istikrarsız.

"Sana mesaj atacak," diyor Cait. iMessage uygulamasını açıp kapamamı izliyordu. "Ve gitmese bile, bu gece seninle buluşacağını söyledi, değil mi? Çok şey olduğunu söylemedin mi?"

"Evet." Ve o yapar. Biliyorum.

Ama ben de öyle.

dudağımı ısırırım. "O kadar endişeliyim ki... her neyse."

"Hiçbir şeyi kırmadın."

"Olabilir. Benim sorunum ne bilmiyorum."

Cait bir süre sessiz kalır. "Emma, sende bir sorun olduğunu sanmıyorum. Sen fikrini söyle. Bu iyi birşey." Duraklıyor.

"Böyle bir kaltak olmayı bırakmamı söyleme şeklin bu mu?"

"Sen bir kaltak değilsin. Bence sen sadece kendini korumak için eğitildin."

Bu bana Rev'i düşündürüyor, aynı şeyi sadece farklı bir şekilde yapmak için nasıl eğitildiğini. Farklı nedenlerle.

Cait, "Belki ona farklı şekilde yaklaşmanız gerekecek," diyor. "Bir şeyleri düzelttiğinde."

Ona sulu bir gülümseme gönderiyorum. " *Eğer değil, ne zaman söylediğin için teşekkürler .*"

Otobüs sokağımın sonuna kadar geliyor. Cait uzanıp bana bir kez daha sarıldı. "Gelmen gerekirse beni ara tamam mı? Annem seni almaya gelecek."

Otobüsten indiğimde hava serin ama gün ışığı aşağı iniyor. Tüm önlemlerle, çarpıcı bir gün. Saat üç buçuk ve öğleden sonra yalnız benim. Ciğerlerimi temiz havayla dolduruyorum.

Annemle işler gergin ama dayanılmaz değil. *Eninde sonunda* babamla işleri yoluna koyacağıma eminim .

İyiyim. Derin bir nefes daha. İyiyim.

Sonra köşeyi dönüyorum ve evimin önünde Satılık tabelasını görüyorum.

Gerçekten yaptı. Yapacağını düşünmemiştim.

hafif kafalıyım. Görüşüm lekelerle doluyor.

nefes almaya ihtiyacım var nefes almaya ihtiyacım var

Ayaklarım beni ileriye taşıyor. Dünya yakınlaşıyor tabeladaki harfler. SATILIK. Beyaz tahta direk. Rüzgarda sallanan metal tahta.

Garaj yolundaki garip arabalar. Biri şık bir sedan. Diğeri daha büyük bir SUV. İkisi de pahalı ve parlak.

Yaklaştıkça insanların ön verandamızda olduğunu fark ettim. Ön kapının yanında sivri uçlu çizgili takım elbiseli bir kadın duruyor. Yanında taşıyıcıda bebeği olan genç bir çift duruyor.

"Bunun daha bugün piyasaya çıktığını söyledin?" adam söylüyor.

"Evet," diyor takım elbiseli kadın. "Annapolis'te bir Zanaatkar bulmak alışılmadık bir şey. İç kusursuz. Aile gerçekten mülkle ilgilendi..."

Kapının kilidini açar. İçeride kaybolurlar.

Bunu yapamaz. Yapamaz.

gideceğimizi bile söylemedi . Bunun babama karşı bir tehdit olduğunu düşündüm. Sempatisini teşvik edecek bir şey. Evliliği kurtarmak için denenecek bir şey.

Ciddi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

bugün piyasaya çıktı ? Kahvaltıda bundan bahsetmeyi düşünmedi mi?

Daha iyisini yapabilirim.

Ben de.

Ne güveç.

Evimin önündeki kaldırımda duruyorum, hiperventilasyon yapıyorum. Mutlu çift dışarıyı görüp de bahçede öğle yemeğini kaybettiğini görmeden önce buradan çıkmam gerekiyor.

Ve Taxy! Taxy nerede? Neden havlamıyor?

Ön kapımdan içeri daldım. yanından geçmediler yemek odası. Üçü de bana deliymişim gibi bakıyor. Kadın, bebeğinin böyle bir tren kazasını görmesini istemiyormuş gibi elini bebeğinin başına koyuyor.

Bayan Pinstripe bana kaşlarını çattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben—sadece—köpeğim—" Sesim titriyordu. Ben yutarım. "Köpeği gezdirmem gerek."

"Ah! Emma sen misin? Dr. Blue, gösteriler için bu hafta köpeğe bineceğini söyledi. Köpek kulübesinde iyi vakit geçirdiğine eminim."

Taxy'yi kulübeye koydu. Köpeğimi aldı ve bana söylemedi.

Ne bir kaltak.

"İyi hissediyor musun canım?" Emlakçı bana doğru geliyor. Sesi biraz endişeli, biraz sinirli, sanki bu onun komisyon kazanmasına yardımcı olmayacak.

Buradan çıkmam gerek.

"Hayır ben özür dilerim." Tamamen yabancıların önünde bağırmaya başlamadan önce gözlerimi kaydırdım. "Gitmem gerek-"

Sonra dışarıdayım ve kaldırım ayaklarımın altında ve koşuyorum.

• • •

Rev kilisenin yanında değil. Neden burada olabileceğini düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Öğleden sonra ortası. Nefes nefese kalıyorum ve terliyorum ve bayılmaya hazırım.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Emma: Rev. Seninle konuşmam gerek.

Bekliyorum ve bekliyorum ve bekliyorum. Cevap vermiyor.

Emma: Lütfen. kızgın olduğunu biliyorum. Lütfen beni görmezden gelme.

Beni görmezden geliyor.

Ya da mesajlarımı görmüyor olabilir. Ama kaderin bana davranış şekli, sanırım beni görmezden geliyor.

Cait'i aradım. Onu son görüşümden bu yana sadece on beş dakika geçti, bu yüzden hâlâ otobüste olduğunu biliyorum ama annesi evde olabilir.

Evde değil. Telesekreterleri var ama bip sesi gelinceye kadar o kadar çok ağlıyorum ki telefonu kapatıyorum.

Annemi ararım.

Bir mucize eseri, diye cevap veriyor. "Emre?"

"Evi satışa mı çıkardın?" Bağırıyorum.

Bir ara. "Emma, sana evi tutamayacağımızı söylemiştim. Aradığımda, temsilci bugün gelmek isteyen bir çifti olduğunu söyledi. Hızlı bir karar vermem gerekiyordu. Üzgünüm."

"Bana söylemedin bile! Nereye gidiyoruz? Ne olacak?"

"Emma." Sesi düşüyor. "Bir araya getirmek için sana ihtiyacım var. Bunu tartışacak durumda değilim."

"Daha iyisini yapman gerekiyordu." Sesim kırılıyor. "Sence bu daha mı iyi?"

Bir iç çekiş. "Emma-"

"Unut gitsin." Ona kahvaltı hazırladığıma inanamıyorum. Ona hiç acıdığıma inanamıyorum . Aramayı bitirmek için düğmeye basıyorum.

Sonra çimenlere oturup ağlıyorum. sonsuza kadar ağlarım.

Cait'i tekrar denedim. Cevapsız. Bu sefer de mesaj bırakmıyorum.

Rev'in evine yürüyecek kadar çaresiz miyim?

Görünüşe göre öyle, çünkü kendimi onun ön adımında, hazır olmadan kapısını çalarken buluyorum. Birinin sürgü fırlattığını duydum ve aceleyle yüzüme vurdum.

Ben bir karmaşayım.

Ne yapıyorum ben?

Şanslıysam, polisi arayıp bir manyağın ön basamakta olduğunu söylemezler.

Kapı açılıyor ve Rev'in üvey kardeşi orada duruyor. Rev'in bana adını söylediğini sanmıyorum.

Bana bir bakış atıyor ve "Rev burada değil" diyor.

Bu onları durduramadan taze bir gözyaşı dalgası getiriyor. Ellerimi gözlerime bastırıyorum. "Tabii ki değil. Peki." geri dönüyorum.

"Bekle - Kristin'i almamı ister misin? Veya-"

"Matta, tatlım?" Yukarıdan bir kadın sesi geliyor. "Kim o?"

"Numara. Numara." Elimi ona sallıyorum ve gözyaşları içinde boğuluyorum. "Numara."

"Ama - sen iyi misin? Onu arayabilir-"

"Numara." Basamakları koşarak iniyorum. Bu çok büyük bir hataydı. Bu çok aşağılayıcı. Ben bir aptalım.

Yine kilisenin yanındaki çimenlere yığıldım. Vitray pencereler güneş ışığında parlıyor.

Cait'i tekrar denedim. Hala hiçbirşey. Saat neredeyse dört, yani şu anda evde olmalı. Bu sefer ağlamaklı bir mesaj bırakıyorum. "Beni ara? Peki? Beni ara."

Telefonu kapattım.

Neredeyse anında, telefonum bir metinle *çalıyor* . Kalbim hopluyor. Rev mi?

Rev değil. Ben Ethan.

Ethan: Hey. Bütün gün senden haber alamadım. Her şey yolunda?

Emma: Hayır. Tamam değil.

Ethan: Sorun nedir?

Emma: Her şey.

Telefonum gelen bir aramayla yanıyor. Bu Ethan. tereddüt bile etmem. Cevaplamak için kaydırıyorum.

"Merhaba," diyorum, sesim yaşlarla dolu.

"Emma. Sorun nedir?"

Sesi oyundakiyle tamamen aynı, bu da bir nedenden dolayı şaşırtıcı.

Nefesim tıkanıyor. "Annem evi satıyor. Köpeğimi elimden aldı. Oraya bakan insanlar vardı. Arkadaşımı aramaya çalışıyordum-"

"Vay canına. Yavaşla. Köpeğini mi aldı?"

"İnsanların eve bakabilmesi için onu bir kulübeye götürdü." Sesim kesiliyor ve tekrar ağlamaya başlıyorum. "Nerede yaşayacağımızı bilmiyorum."

"Ah, Emre. Çok üzgünüm."

"Nereye gideceğimi bilmiyorum. Arkadaşım telefonuna cevap vermiyor. Eve gidemem çünkü o insanlar orada."

"Gelip seni almamı ister misin?"

Sesi çok nazik. Koklayıp gözlerimi ovuşturuyorum. "Beni tanımıyorsun bile."

Kısa, kendini beğenmiş bir kahkaha atıyor. "Seni tanıyorum. Biraz." Duraklıyor. "Kahveye falan gidebiliriz. Neredesin?"

"Aziz Patrick'in yanındaki çimenlerindeyim. Annapolis'te."

"Eğlenceli."

"Neden komik?"

"Çünkü orası kiliseye gittiğimiz yer. On beş dakika uzaktayım. iyi olacak mısın?"

"Evet." Uzun, titrek bir nefes alıyorum. "Teşekkürler."

"Yakında görüşürüz."

OTUZ SEKİZ

devir

Edgewater'a yolculuk sonsuza kadar sürer. Ne kadar uzağa gidersem, Declan'ı evde kalmaya zorladığım için o kadar pişmanım. O da bundan memnun değildi. Arabasını çalmak zorunda kalacağımı düşündüm.

Ama bunu tek başıma yapmam gerekiyor. Bu ziyaret, babasını bulma yolculuğuna hiç benzemiyor.

Burada olumlu bir şey yok. Anılar bile değil.

"Ya sana zarar vermeye çalışırsa?" diye sordu Declan.

"Ona izin vermeyeceğim." Bu kadar biliyorum. Bana dokunmayacak. Kaslarım zaten gergin.

"Ya silahı varsa? Bir mermiyi ninja yapamazsın."

Bu soru neredeyse beni yakaladı. Ama sonra dedim ki, "Sen de yapamazsın. Ben gidiyorum."

Her nasılsa babamın sokağına erken geldim ve beklediğim gibi değil. Mahalle huzurlu ve sessizdir, caddeden uzakta büyük tek aile evleri vardır. hiçbirini görmüyorum apartmanlar ve biri bu yolda çok yersiz olurdu. Acaba yanlış sokağa mı girdim? Yol adları tüm ilçede yeniden kullanılıyor. Ama telefonumda haritayı sıfırlamak için kenara çektiğimde, beni tam buraya geri koyuyor.

Belki de daireye dönüştürülmüş bir evdir?

Durum böyle olmalı, çünkü adres beyaz süslemeli büyük sarı bir eve çıkıyor. Bahçeyi çevreleyen gri taşlar, düzenli aralıklarla yerleştirilmiş devasa çalılar çevreliyor. Araba yolu küçük bir park yerine götürür. Sundurma merdivenlerinin yanına engelli rampası yapılmıştır.

Bir park yerine geri döndüm, sonra oturup binayı inceledim. Bina o kadar çok aileyi destekleyecek kadar büyük görünmese de, altı araba daha buraya park edilmiş durumda. Ve on yıl önce babamdan alındığımı biliyorum, bu yüzden zevkleri hakkında net bir fikrim yok ama burası onun yaşadığını hayal edebileceğim bir yere hiç benzemiyor.

Şimdi buradayım, kendimi arabadan zorla çıkaramam.

Üzerimde sahip olduğu bu tutuş aşılmaz görünüyor. Kendime çocuk olmadığımı hatırlatıyorum. Kendimi buraya sürdüm. Neredeyse altı fit boyundayım. Kendimi savunmayı biliyorum.

Declan'ın konuştuğunu ilk duyduğunda Jim Murphy'nin sesini duymaya devam ediyorum. *Erkek gibi konuşuyorsun.*

Babam ne bekleyecek? Ne diyecek?

Telefonum çaldı ve bir mil atladım.

Bu Kristin'den bir mesaj.

Anne: Matthew, Emma'nın burada olduğunu ve üzgün görüldüğünü söyledi. Bilmek isteyebileceğini düşündüm. XOXO

Gözlerim saate kayıyor. saat 3:57

Üzgün? Nasıl üzgün? Keşke Matthew'un bir telefonu olsaydı.

O kadar üzgün ki beni aramaya geldi.

Ama sonra başka birinden gelen iki mesajı kaçırdığımı fark ettim. Arabayla giderken yanıma geldiler.

Emma: Rev. Seninle konuşmam gerek.

Lütfen. kızgın olduğunu biliyorum. Lütfen beni görmezden gelme.

Telefonumun yüzüne hızlıca yazıyorum.

Rev: Deli değil. Araba kullanıyordum. Tamamsın?

Bekliyorum ama geri dönüş yok. Ve şimdi dikkat çekecek kadar uzun süredir burada oturuyorum. saat 16:02

Babamın beni görüp görmediğini merak ediyorum.

silahla ilgili yorumu şu anda *pek* hoş karşılanmıyor. Babamı keskin nişancı tüfeğiyle hayal etmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Bu onun tarzı olmazdı.

Bu arabadan çıkmam gerek.

Kabuğundan biraz çıktığını görmek güzel.

Annemin demek istediğinin bu olduğunu sanmıyorum.

Yine de sözleri işe yarıyor. Declan's Charger'dan çıkıyorum. Ayaklarım park yerinin kumunda kayıyor ve sırayla her pencereyi inceliyorum. Kalbim çarpıyor. Her bir camı inceliyorum, bana bakacak bir yüz var mı diye bakıyorum.

Hiç bir şey. Tüm pencereler panjur veya perde ile kapatılmıştır.

Kaputu geri itmeliyim, biliyorum. bakmayı denemeliyim normal. Bu kapşonlu şu anda bir güvenlik battaniyesi gibi. Tuhaf bir an için, babamın hapiste olmadığına sevindim.

Sonra kaputu geri itiyorum. Annem ve babam yıllardır bana görgü kurallarını öğrettiler. Azrail gibi birinin evine girmem.

Basamakları çıkarken ön kapı açılıyor. Sesi duyunca irkildim ama dışarı çıkan sadece önlüklü genç bir kadın. İşe giden başka bir kiracı olmalı.

Ama beni fark etti ve durdu. Gözleri yorgun ama kibar. "Ah. Merhaba! Misafir görmeye mi geldin?"

ben atıldım Bir misafir görmek için mi? Bu burayı bir otel yapar mı? "Ben - bilmiyorum."

Gözlerinin arasında en küçük kaş çatma çizgisi beliriyor, ancak aksi halde ifadesi değişmiyor. "Kimi görmeye geldin?"

Yüksek sesle "babam" demek istemiyorum. Ayrıca bunun onun ne işi olduğunu da bilmiyorum. Yüz ifadesi o kadar umutlu ki onu görmezden gelemem. "Bir oh beş ünite yapacağım."

"Ah! Bay Ellis?"

Ben yutarım. "Evet. Onu biliyorsun?"

Kaş çatma çizgisi tekrar belirir. "Elbette. Ben Josie'yim. Benimle gel." Arkasını döner ve az önce çıktığı kapıdan içeri girer.

Şimdi iki kat kafam karıştı. Babamın oda arkadaşı var mı?

Kapıdan içeri girdiğimde, kendimi evin oturma odası olması gereken uzunluktaki büyük bir tezgaha bakarken buluyorum. Duvarlara açılı olarak yerleştirilmiş birkaç kanepe, tepeye monte edilmiş bir TV ile. Kanepelerin arasındaki sehpanın üzerine dergiler serpiştirilmiş.

Tezgahın arkasında iki kadın ve bir erkek daha oturuyor. monitörler. Hepsi önlük giyiyor, tıpkı Josie gibi. Arkalarındaki duvarda, büyük, yazılı mavi harflerle Chesapeake Darülaceze yazan bir tabela var .

Ağzım kurur.

Bu doğru olamaz. Orada koridorda duruyorum. "Beklemek."

Josie durup tekrar bana baktı. Bu kadar yakinken, ilk başta düşündüğüm kadar genç olmadığını fark ettim. Gri saçlarının şakaklarında dolaşıyor ve endişelendikçe gözlerinin çevresinde daha fazla çizgi toplanıyor. "İyi misin?" Duraklıyor. "Buraya ilk gelişiniz mi? Korkutucu olmasına gerek yok."

Sesi çok nazik. Bana annemi hatırlatıyor.

Ben yutarım. "Beklemek." Sesim zar zor duyuluyor. "Beklemek."

Şimdi hepsi bana bakıyor.

Başka bir hemşire monitöründen uzaklaşıyor, küçük bir kağıt bardağa su dolduruyor ve bana getiriyor. O daha yaşlı ve bana verirken elimi okşuyor.

Şimdi utandım. Bardağı utangaç bir şekilde alıyorum. "Üzgünüm. Buranın ne olduğundan emin değildim. Bana sadece bir birim numarası verdi. Düşündüm ki..." Yutkundum. "Bir apartman. Değil ..."

Darülaceze tesisi değil.

İnsanların ölmek için gittiği bir yer değil.

"Demek Bay Ellis sizi bekliyor?"

"Evet söylerim.

"Harika" diyor Josie. "Hazır olduğunda seni geri götürebilirim."

Ben hazır değilim.

Ben hazır değilim.

Ben hazır değilim.

Bu adil görünmüyor. Babamla ölüm döşeginde yüzleşmem. Tüm e-postalarını bu bilgiyle yeniden gözden geçirmeye çalışıyorum. Her şeyi yanlış mı okudum? Bir tür bağlantı için mi uzanıyordu?

Masa ve kapı arasındaki bu boşlukta dondum ve yeniden yapmak istiyorum. Bu binaya tam bilgiyle girmek istiyorum.

Declan'ı getirmeliydim.

hayır . Bu düşünce, dönen düşüncelerimin hareketsiz kalmasına neden oluyor.

Bunu yapabilirim.

"Üzgünüm." Sesim boğuk. "Ben hazırım."

Josie beni koridorda ve bir dönüşte yönlendiriyor. Ayaklarımız halıda yumuşacık oluyor. Şu an korumalar ve barlar için her şeyimi verirdim.

Sonra 105'in önünde duruyor ve hafifçe vuruyor. Binanın arka tarafındayız; Buradaki pencerelerin hiçbirisi park yerine bakmıyor. Henüz beni görmedi.

İçeriden ses "Girin" diye sesleniyor.
Onun sesi. Sesini hatırlıyorum.
İstemeyerek bir adım geri atıyorum.
Ama sonra cesaretimi sağlamlaştırıyorum, omurgamı buluyorum
ve kapısından içeri giriyorum.

OTUZ DOKUZ

Emma

Ethan gümüş bir Toyota Corolla kullanıyor. Tamamen sıkıcı araba. Açtığında şaşırıyorum. Nedense beynim, oyundaki varlığını gerçek adamın üzerine bindirmeye devam ediyor. Vahşi ve çılgın bir şeye sahip olacağını düşündüm.

Pencereyi kaldırdığında aşağı iniyor ve kaşlarını çatarak "Azure M ağlayamıyor" diyor.

Bu beni gülümsetiyor ve yanaklarımdaki son damla yaşları siliyorum.

Bana gönderdiği resimdeki gibi görünüyor, bu beni rahatlattı. O beklediğimden daha büyük. Şişman değil. Sadece... boğuk.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıp ön koltuğa tırmanıyorum. "Selam. Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Korkunç bir oyuncu kızla kahve içmek için bir bahane mi? Reddit'te bununla ilgili efsaneler var."

"Çok eğlencelisin."

Kapım kapanıyor ve Kilit düğmesine basıyor, ardından vites geçiyor.

Bu, Rev ile sürmekten çok farklı. O araba gürültülü ve agresifti. Bu küçük ve sessiz. Vites kolundan sarkan bir kordonda bir isim rozeti var. AACS, en üstte büyük kırmızı harflerle yazılmıştır: Anne

Arundel İlçe Okulları. Bunun altında, siyah baskıyla E NASH adı ve ardından BİLGİ TEKNOLOJİSİ yazan daha küçük bir satır var.

Baktığımı görüyor. "Annemin. IT'de çalışıyor. Sana insanları tanıdığımı söylemiştim."

"Yani onu buldu."

"Hayır, onu buldum." Biraz sinirli gibi. "Sadece onun sistemini kullandım."

"Oh-hayır, bu harika. Yaptığınıza memnun oldum." Rev'in sesini nasıl kendim halletmek istediğime dair duyuyorum ve sonra Ethan benim için halletti. Sözleri düşüncelerimi delip geçiyor, beni yalnız bırakmayı reddediyordu. "Oyunu bu öğleden sonra geri yükleyecektim, ama sonra - şey, bilirsin." Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Ethan, "Bu senin evin için gerçekten berbat," diyor.

"Bana söylemeden bunu yaptığina inanamıyorum." duraklıyorum. "Bu sabah konuştuk. İşlerin daha iyiye gittiğini sanıyordum. Bir emlakçıyı aramaktan bahsetmedi bile." Pencereden dışarı bakıyorum ve uzaktan onun dönüş sinyalini verdiğini duyuyorum. "Eve geldiğimde tabelayı göreceğimi bilmesi gerekiyordu. Ne bekliyordu ki, benim tamamen habersiz olacağımı ve sadece..."

Nereye döndüğünü görüyorum ve bir an duraksadım. "Neden otoyola çıkıyoruz?"

"Starbucks mı? Kahve?"

Ah. "Alışveriş merkezinin yanında bir tane var."

"Sadece Solomons Adası Yolundakini biliyorum. Bir geçişleri var."
"

Annapolis'in diğer tarafında. Ama fark nedir, gerçekten? Otoyolun sadece birkaç mil aşağısında.

"Oyunu geri mi getireceksin?" diyor Ethan.

"İstiyorum," diyorum. "Özellikle Kabus gittiğinden beri."

"Onu senin için bulduğuma sevindim," diyor.

Telefonum çalıyor, bacağımda titreşiyor. cebimden çıkarıyorum.

Cait.

"Hey," diyorum.

"Em? İyi misin?"

Yanımda, Ethan iç çekiyor ve nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor.

ona kaşlarımı çattım. Ama sonra, her zaman garipim. Belki o da aynı lanetten muzdariptir. "Üzgünüm," diye fısıldadım telefonu yüzümden uzaklaştırarak. "Ona yüzlerce mesaj bıraktım." Telefonu geri koydum. "Kait. Evet. İyiyim."

"Annem seni almaya gelebileceğimizi söylüyor. Neredesin?"

"Ah." Ethan'a bakıyorum. "Artık iyiyim. Starbucks'a gidiyoruz."

"Biz?"

"Evet. Ben ve bir arkadaşım."

Sesi ısınıyor. "Oh, sonunda Rev aradı mı? yapacağını söylemiştim."

Şu anda Ethan'ın dikkatinin çok farkındayım. Her kelimeyi duyabildiğinden oldukça eminim.

"Hayır, Cait, seni geri arayabilir miyim?"

"Elbette. Acele etmeyin." Tıklıyor. Telefonum Ana ekrana dönüyor.

Bekleyen bir metin mesajı var. Bir metin mesajını nasıl kaçırdım?

Rev: Deli değil. Araba kullanıyordum. Tamamsın?

Daha buna hazır olmadan kalbim çarpıyor.

"Rev kim?"

Yarım saniyeliğine Ethan'la arabada olduğumu unuttum. "Ne?"

"Rev kim?"

Ekranı görüp görmediğini veya telefon görüşmesine kulak misafiri olup olmadığını bilmiyorum, ama her iki durumda da, haksız bir şekilde müdahaleci geliyor.

"Sadece arkadaş."

"Ah." Sesi sinirli çıkıyor.

Arabadaki hava değişti. "Bir şeye mi kızdın?"

"Bilmiyorum Emre." Küçük bir kahkaha atıyor. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Ben yutarım. "O sadece okuldan bir adam."

"Arkadaş olduğunu söyledin."

"O!"

"Geçen gece çıktığın arkadaşınla aynı mı?"

Anlamsızca tereddüt ediyorum. Tek ihtiyacı olan bu.

Ethan bana dik dik bakmak için yoldan uzaklaştı. "Kim olduğunu sanıyorsun? Ne tür bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun oynamıyorum!"

"Seni aradığımda, seninle ilgilenecek kimsen yokmuş gibi davranıyordun ve arabaya bindiğinden beri, sana ulaşan iki kişi oldu."

"Ama..." Durdum. Bir fikri var.

Beklemek. O yaptı mı?

Elini kısa saçlarının arasından geçirdi. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Ne zaman bir şey söylese beynim onu iki kez işlemek zorunda kalıyor. Sanki benden çok kendi kendine konuşuyormuş gibi konuşuyor. "Sizin için ne kadar anlam ifade ediyor?"

"Bu!" Bana bakıyor. "Sen ve ben."

Sonra Solomons Adası Yolu'nun çıkışını geçtiğimizi fark ettim.

Kalbim göğsümde bir tuğlaya dönüşüyor. "Nereye gidiyoruz?" Diyorum.

"Üzgünüm," diyor. "Beni üzdün. Çıkışı kaçırdım."

Ama yavaşlamıyor. Şerit bile değiştirmiyor.

"Sadece bir sonrakini al. Sadece beni eve götür."

"Yapacağım," diye çıkışıyor. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Ona bir dakika veriyorum. Araç şerit değiştirmiyor. Jennifer Road çıkışını geçiyoruz. Ardından Riva Yolu için. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Cevap vermek için parmaklarımı telefonun üzerinde gezdirdim.

Emma: Hayır. Tamam değil.

"Şu anda ona mesaj mı atıyorsun?" Ethan patlıyor. "Arabamda? Bunu nasıl bir kız *yapar* , Emma?"

Şu anda başka bir yerde olmak için her şeyini verecek türden bir kız.

Yolcu koltuğunda kendimi çok küçük ve yalnız hissediyorum. Küçük gri noktaların Rev'in geri yazdığını göstermesi için dua ediyorum.

Görünmüyorlar.

Ethan sol şeritte gidiyor, diğer araçların yanından uçuyor. Yakın zamanda otoyoldan çıkmaya hazır görünmüyor. Kilometre sayacına bakıyorum. Saatte neredeyse doksan mil gidiyor.

Kalp atış hızım üç katına çıkıyor. Belki bir polis bizi görür ve onu durdurur.

Hayatım boyunca bir hız tuzağı için hiç bu kadar çok dilememiştim.

Ben yutarım. "Üzgünüm. Lütfen bir sonraki çıkışa geçer misiniz?"

Hiçbir şey demiyor. Sürmeye devam ediyor. Araba kaldırımda uçmaya devam ediyor. Çenesi dik, yumrukları direksiyon simidinde sıkı. Göğsümdeki o buzlu tuğlayı korku sarıyor.

"Ethan?" Sesim titriyor. "Lütfen bir sonraki çıkışa girin."

telefonuma bakıyorum. Rev cevap vermedi.

Parmaklarım telefonun üzerinde uçuşuyor.

Emma: etan ile

Yumruk birdenbire çıkıyor. Başım pencereye çarpıyor. Ağrı her iki taraftan yüzüme patlıyor. Telefon uçuyor ve kapı ile koltuk arasında bir yere iniyor.

Ağzımda kan tadı alıyorum.

Bu kötü. Çok aptalım. O kadar hızlı nefes alıyorum ki hiperventilasyon yapacağım. Siyah noktalar görüş alanımı dolduruyor.

HAYIR HAYIR HAYIR. Bilinçli kalmam gerekiyor.

Bilinçli kalmam gerekiyor. Siyah noktalara geri çekilmelerini söylüyorum.

Biraz zaman alır ama dinlerler.

Pencereye karşı nefes alıyorum. Bu acıtmayı hayal edebileceğim her şeyden daha çok acıtıyor. Dişlerim bir şekilde gevşemiş gibi hissediyorum ve çenem şiddetli bir şekilde ağrıyor. Keşke Rev'in nefsi müdafaayla ilgili sözlerine daha çok ve beni saran kollarının hissine daha az dikkat etseydim.

En kötüsü de boğazımdan çıkan küçük hıçkırık sesleri.

Böyle olacağını düşünmemiştim, dedi Ethan. "Senin farklı olduğunu düşünmüştüm."

Şaka yapmıyorum.

düzleştirmek istemiyorum. Cevap vermek istemiyorum. Arabanın hızı beni her şeyden daha etkili bir şekilde hapseder. Telefonum tam *orada* , kapının önünde dik duruyor. Rev. ile aramdaki mesajlara hala cevap yazmadı. Ulaşmak için elimi kaydırıyorum.

çarpıyorum. Aşağı kayar.

HAYIR.

Belki hala ulaşabilirim. Belki.

Ekрана ulaşabiliyorum ama parmaklarımı kasanın etrafında gezdiremiyorum. Geriliyorum ve orta parmağım küçük “ben”e dokunuyor.

Harika. Artık mesaj ekranı yerine Rev'in iletişim bilgilerine sahibim.

Bir metin gönderebileceğimden değil. Telefonun alt yarısı çok alçak. Bu işe yaramaz.

Düşünmem lazım. *düşünmeye* ihtiyacım var . Ethan zor nefes alıyor Benim yanımda. Konuşmayı bıraktı. Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi bilmiyorum.

Rev'i aramak için düğmeye ulaşmaya çalışıyorum. Çok sağda. çok zorlarım.

Yine de uzun bir atış. Kim bilir cevap verir miydi? Ve beni nasıl bulacaktı?

Beklemek. İletişim bilgilerinin altında bir bağlantı bulunur. Daha önce hiç kullanmadım.

Konumumu Paylaş.

Dokunmak için zorluyorum.

Başım aniden sola savruldu. ağlıyorum. Ethan'ın eli örgüme dolandı. Kafam onun orta bölümüne sıkışıyor. Sadece karnı, ama korkunç. Onun kokusunu alabiliyorum, midemi bulandıran deterjan ve erkek misk karışımı. Ayaklarını görebiliyorum. Saçımdaki tutuş sıkı ve acı verici. Ön kolu yüzümü iğneliyor.

"Ne yapıyordun?" o çırpırır.

Linke tıkladım mı bilmiyorum. Bilmiyorum.

Ve yapsam bile, Rev bununla ne yapacak? Neler olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Lütfen," diye iç çekiyorum. "Lütfen, Ethan. Üzgünüm. Lütfen beni arabadan çıkar."

"Numara. Yaptıklarını düşünmeni istiyorum."

"Haklısın," diye gevezelik ediyorum. "Haklısın. Gerçekten kaba davrandım. Üzgünüm." Ellerim serbest ama direksiyonu tutarsam arabayı mahvedeceğim. Çok hızlı gidiyoruz.

Çıkışı o kadar geride bıraktık ki nerede olduğumuzu bilmiyorum. Şimdi *duracak* diye daha çok panikliyorum .

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen, Ethan. Ne istersen yaparım. Sadece gitmeme izin ver."

"Ne istersem?" diyor. Dönüş sinyali veriyor. "Bunun sesini seviyorum."

KIRK

devir

Babam pencerenin yanındaki iki koltuktan birine oturuyor ve bu beni şaşırtıyor. Darülacezenin farkına vardıktan sonra, yatağa bağlı bir geçersiz bulmayı umdum. Yeşil bir kazak ve bir kot pantolon giyiyor. Kolunun altında bir IV çizgisi kayboluyor ve sandalyenin arkasında asılı duran bir sıvı torbası var. Oksijen de beslemek için yüzünü plastik bir tüp sarıyor. Aksi takdirde, bu herhangi bir yerdeki bir oda olabilir.

Hiçbir şey söylemedi. bende de yok

Josie aramızda, kolunu kontrol ediyor, serum monitörünü kontrol ediyor, oksijen tankını kontrol ediyor. Yolumuza çıkmasın diye sessiz hareketler.

Ona odada kalması için yalvarmak istiyorum.

Aynı zamanda, gitmesi için ona yalvarmak istiyorum.

Onunla ilgili her şey ince. İnce, ağaran saçlar. İnce deri. *ince* _ Giysiler, ancak çerçevesine asılır. Elmacık kemikleri çıkık yüzünün dışında, gözlerini hatırladığımdan daha derin gösteriyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında olmalı ama on yaş daha yaşlı görünüyor. Belki yirmi. Onu alıp kırabilirdim.

Mutfakta, Matthew'un beni sinirlendirdiğini itiraf ettiğim o anı düşünüyorum, Declan'ın, *Rev. Cidden. O çocuğu kırk pound gibi* aldın ve Matthew'un beni bu şekilde sinirlendirmediğini söyledim.

Bu his, şu an hissettiklerimin aynısı.

Hayır, özdeş değil. şu an hissettiklerim milyarlarca kat arttı.

Merhaba demek istemiyorum. İlk konuşan ben olmak istemiyorum.

Yüzüne bir yastık koyup vücudunun başladığı her şeyi bitirmek istiyorum.

Josie yapması gerekeni tamamlar ve kapıdan dışarı çıkar. Arkamda hafif bir tıklamayla kapanıyor.

"Ah," diyor babam. "şimdi anladım."

Sesi bende ürkme isteği uyandırıyor ve çok hareketsiz kalmam gerekiyor. "şimdi ne gördün?"

"Oğlun erkek olmaya çalıştığını görüyorum. E-postanız beni eğlendirdi." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Yüz yüze konuşma talebiniz. Sanki benim vermek istemediğim bir şeyi alıyormuşsun gibi."

Telefonum bir metin mesajıyla *ping yapıyor*. görmezden geliyorum. "Beni nerede bulacağını nereden bildin?"

Omuz silkiyor. "Önemli mi?"

"Evet."

Bana cevap vereceğini sanmıyorum ama kapıya bakıyor. "Burada bir kadın vardı. Eski bir yargıç. olduk Arkadaş. Uzun zamandır kayıp olan oğlumu nasıl bulmak istediğimden bahsettim. Benim için bazı ipler çekti."

Burada bir kadın vardı . Ölmekte olan bir kadını kendisine bir iyilik yapması için ikna etti. Babam, bütün bir cemaati yardımseverliğine ikna etmiş bir adam. Elbette.

"Beni neden bulmak istedin?"

" 'Değnek ve azarlama bilgelik verir, ama kendi haline bırakılan çocuk babasına utanç getirir.' Kendine mi kaldın İbrahim?"

Adı bana kurşun gibi çarpıyor. çekiniyorum. "Artık benim adım bu değil."

"Sana o ismi ben verdim. İstesen de istemesen de senindir." Duraklıyor. "İbrahim."

yine ürperiyorum. Bu isim, içimde derin bir yerden hatıraları taradı. Dizlerimin üstüne çöküp af dilemek istiyorum. İçgüdü çok güçlü.

Ama sonra söylediklerini düşünüyorum. *Kendi haline bırakılan bir çocuk babasına utanç getirir.*

Atasözleri'nden bir ayet. Nedenini anlayana kadar kelimeler aklımda takılıp beni dürttü. ona bakıyorum. "Ayet, kendi haline bırakılan çocuğun *anasını utandırdığıdır* ." Duraksadım, dün gece annemin avucunu yanağımda düşündüm. *Çok cömert, kibar bir genç adama dönüştün.*

O duyguya odaklanıyorum. Babamın etkisini kafamdan atmak neredeyse yeterli.

Onu düzelttiğime şaşırmış görünüyor. "Yoruma açık olduğuna inanıyorum."

Tabii ki yapar. "İyi. Nasıl istersen öyle yorumla. Babama ya da anneme utanç getirmedi."

"Belki de buna ben karar vermeliyim."

"Artık benim babam değilsin."

"İbrahim, ben hâlâ senin babanım. Sen hala benim oğlumsun. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

dişlerimi gıcırdatıyorum. Aklıma başka bir ayet geliyor, daha ağzımdan çıkmadan öfkeyi durduruyor. *Yumuşak bir cevap gazabı geri çevirir; sert bir söz öfke uyandırır.* "Dur," diyorum ama sesim yumuşak yerine zayıf çıkıyor. "Bana öyle seslenmeyi kes."

"Çok uzun zamandır uzaktasın, Abraham." Sesi nazik. "Dünyanın üzerinizde nasıl bir ağırlık taşıdığını görebiliyorum. Gel yanıma otur."

Sadece sesindeki ton sayesinde kalbim yavaşlıyor. Çocukken, onu *özlemeyi öğrendim* . Nazik bir ses, işleri yoluna koyma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Hiçbir şey söyleyemem. Ağzımın açılmasından ve ona istediği her şeye söz vereceğimden endişeleniyorum.

"Gel" diyor tekrar. Adımı söylemiyor. "Nasıl büyüdüğüne bir bakayım. Belli ki derslerine devam etmişsin. Seninle gurur duyuyorum."

Sözleri hedefine ulaştı. Ben diğer sandalyeye oturuyorum.

Uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor. Elim titriyor ama geri çekmiyorum.

"Neden bu ismi seçtim biliyor musun?" diyor. "Annen kötülükle savaşını kaybettikten sonra, bu güçlerin üstesinden gelmek için güçlü olman gerektiğini biliyordum. Tekrar tekrar test edileceğini biliyordum. Ben de sana İbrahim adını verdim."

Elbette bunu biliyorum. Bana hep anlatırdı.

Bütün hikayeyi okudum. Nihai sınav, Tanrı'nın İbrahim'den kendi oğlunu öldürmesini istediği zamandı ve o, Tanrı'nın aracılık edeceğini umarak bunu yapmaya gitti.

Bu pasajı her okuduğumda, bu inanç seviyesini merak ediyorum.

Babam konuşmaya devam ediyor. "Tekrar tekrar test edileceğini biliyordum. Seni benden aldıklarında, bunun senin en büyük sınavın olacağını biliyordum. Bana geri döneceğini biliyordum. Ve sen sahiptin."

yapmadım .

Ama kelimeleri söyleyemem. Çünkü ben sahibim. Buradayım.

Gözlerimi kapatıp Geoff ve Kristin'i düşünmek istiyorum.

Anne ve baba.

Geoff ve Kristin değil. Anne ve baba.

Uzun, titrek bir nefes alıyorum. Annem haklıydı. Buraya asla gelmemeliydim.

O bir erkekten daha fazlası. O her zaman olmuştur.

"Ne istiyorsun?" Diyorum.

"Ölmek istiyorum," dedi basitçe.

ona bakıyorum. "Anlamıyorum."

"Değil mi?" Ellerini kaldırır. "Görmüyor musun? Bana ne olduğunu görmüyor musun?"

hala anlamıyorum.

"Bu acı. Bu benim sınavım, Abraham. Acı. Gitmene izin verdiğim için bu benim cezam. Ve şimdi geri döndün." Kolları düşüyor ve elini ön koluma koyuyor. Sıkıştırıyor.

Acaba elinin doğrudan sobadan çıkan yanık üzerinde olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

Belki yapar. Babam kasıtlı olmayan hiçbir şey yapmaz.

Eğer kasıtlıysa, bu bir hatadır. Bu bir hatırlatma. Gerekli bir hatırlatma.

Çok korktun.

Kolum çeliğe döndü.

Babam hala bana bakıyor, gözleri neredeyse perili. "Geri döndün. Oğlum. Bu bir işaret. Bir hediye. Acılarıma son vermek için buradasın."

Az önce ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Şok beni olduğum yerde donduruyor. Nefesim daralıyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Buradaki amacın. Acılarıma son vermeye geldin."

Bir an önce, tam anlamıyla yüzüne bir yastık koymayı düşündüm.

Şimdi bu düşünce beni hasta ediyor.

"Ciğerlerim kanserle dolu" diyor. "Hiçbir şey almaz. Senin elin. Sadece bir an için."

Onu boğmamı mı, yoksa boynunu kırmamı mı ya da aklıma gelmeyen başka bir şeyi mi istiyor bilmiyorum ama sandalyeden fırlayıp ondan uzaklaşıyorum. "Numara."

"Evet. 'İbrahim'in itaat etmesi imanla oldu.' görmüyor musun?"

Hiçbir şey görmüyorum. Her şeyi görüyorum. Başımı şiddetle sallıyorum. "Numara."

"O kadar acı çekiyorum ki." Sesi kırılıyor. "Böyle bir acıya tanık olmaya nasıl dayanabilirsin?"

Zaman durur. Sözler bana bin bıçak gibi saplandı. Yüz yumruk. Yıldırım çarpması. Bir alev patlaması.

"Nasıl yapabildin ? " Bağırıyorum. " Böyle bir acıya nasıl tanık olabilirsin ? Bana ne yaptığını biliyor musun? Herhangi bir fikrin var mı?"

"Seni ben büyüttüm," dedi nazikçe ama sesinin gücü kalmadı.

"Beni *hayal kırıklığına* uğrattın."

"Seni ben yarattım."

"Umurumda değil." hala bağırıyorum. Keşke babam şimdi beni yakalamak için burada olsaydı. "Sen benim babam değilsin."

"Ben. Şimdi *senin* başarısızlıkların yüzünden acı çekiyorum. Bunu benim için yapacaksın."

Kapı tıklanır. Josie başını içeri uzatıyor. "Burada her şey yolunda mı?"

"Hayır," diyorum.

İyiyiz Josie, dedi babam nazikçe. "Oğlum sinirli. Anladın."

"Elbette," diye fısıldıyor. Uzaklaşıyor. Kapı tıklanarak kapanır.

Herkes her zaman istediğini yapar.

"Kendin yap," diyorum, sesim fısıltı gibi çıkıyordu. "Kendin Yap."

"Yapamayacağımı biliyorsun. Ben krallığa saflıkla girmek istiyorum..."

Elimi duvara vuruyorum. "BUNU YAPMIYORUM!"

Ağrı bileğimden yukarı fırlıyor. Bu iyi. Acıyı memnuniyetle karşılıyorum. Beni merkeze alıyor.

Burada ne yaptığımı bilmiyorum. Ne umduğumu bilmiyorum. Bu odada kapanma yok.

Kapı kolunu tutuyorum.

Lütfen, dedi babam. Sesi tekrar kırılıyor ve içinde hissetmesi gereken acıyı duyuyorum. Her şeye rağmen, acısı içimde bir şeyleri çekiştiriyor.

Bazıları empatidir. Bazıları değil.

Acıyı böyle bilirim.

Lütfen, dedi tekrar ve sözleri bir hıçkırığa dönüştü. "Oğlum. Lütfen. Ölüyorum."

"İyi."

Sonra kapıyı arkamdan kapatıp dışarı çıkıyorum.

Otoparktan uçuyorum. Bu yerden uzaklaşmam gerek. Ayağım gaza yeterince sert basamıyor. Declan'ın yarın eğlenceli bir projesi olacak çünkü ben onun iletimini çok fena dövüyorum.

Sokağın sonundaki dur işaretine ulaştığımda nefes nefese kalıyorum. Araba dayanılmaz derecede sıcak hissediyor.

Kaldırıma doğru çekip dörtlü flaşörleri yakıyorum. Bir araya getirmem gerekiyor.

Sweatshirt'ü kafama geçiriyorum. Yüzümü ov.

Hiçbir şey almazdı.

Senin elin.

Sadece bir an için.

nefes alamıyorum. Boğulan bendim.

Ama sonra yapabilirim. Hava ciğerlerime akıyor.

Hayır dedim. *hayır* dedim .

O sadece bir erkekti. Korkunç bir adam.

Ve beni kendi iradesine boyun eğdiremezdi.

Bileğim hala duvara çarpmaktan ağrıyor. Elimi esnetiyorum, sonra hayretle parmaklarıma bakıyorum.

Hiçbir şey almazdı.

Senin elin.

Onu öldürmemi istedi.

Bana yaptığı onca şeyden sonra şok edici olmamalı - ama öyle. Onu *öldürmemi* istedi. Çocukluğum yüzünden bunu yapacağımı mı düşündü? Artık yabancı olduğumuz için mi?

Yoksa sırf o söyledi diye benim yapacağımı mı sandı?

Belki üçü de.

Ellerimi şakaklarıma bastırıyorum. Declan ve ben arabada şiddetli düşünceler hakkında bir konuşma yaptık. Bir gün onları harekete geçireceğimden o kadar emindim ki.

Hayır dedim. Babama hayır dedim. Öfkemi ve şiddeti hak eden tek adam.

BABAMA HAYIR dedim. Hayatımda ilk kez, kontrolün bende olduğunu hissediyorum.

şimdi başım döndü. nefes nefese sallayarak.

Declan'ı aramam gerek. Muhtemelen son yarım saattir telefonuna bakıyordur. Elimi saçlarımdan geçirip yüzümden uzaklaştırdım, sonra telefonumu bulmak için kazak yığınımı karıştırdım.

Mesajlar ekranda bekler. Declan bekleyemedi bile.

Ama sonra gözlerim odaklanıyor. Declan değil.

Emma.

Emma: Hayır. Tamam değil.

etan ile

Emma Blue konumunu sizinle paylaştı.

Kalbim atmayı bırakıyor. Bu mesajları ne zaman gönderdi?
Bakarım.

20 dakika önce.

Yirmi dakika.

etan ile.

Nasıl? Bu nasıl oldu?

Konumunu paylaştı. Babam bunu daha önce tesadüfen yapmış, hüsrana uğradığında ve kullanmayı bilmediği düğmelere basmaya başladığında. Ama Emma teknoloji konusunda bilgili. Konumunu paylaştıysa, bunu bilmeme ihtiyacı vardı.

Hayır. Tamam değil.

Ah, Emma.

Düşünmeyi bırakıp onu aradım. Hat çalar, çalar ve sesli mesaja gider.

Ethan hakkında bir isim dışında hiçbir şey bilmiyorum. Bilgisayar oyunları oynadığını biliyorum. Nerede yaşadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Emma ile yaptığım konuşmalardan, kendisinin bundan daha fazlasını bildiğini sanmıyorum.

Suçluluk beni yiyor. Ona daha önce mesaj atmalıydım. Babamla ilgili düşüncelerle kafam çok karıştı.

Durmak. Suçluluk sonra. Mesajlara geri dön.

Konumunu paylaşmakla ilgili satırın altında küçük bir harita belirir. dokunuyorum. South River'ın diğer tarafında. Belki on dakika uzakta.

O da hareket ediyor. Doğuya doğru. Benden uzak.

Arabada.

EMMA. NE YAPTIN?

viteye geçiyorum.

Beklemek. Declan ile mesajlarıma geçiyorum. Ona *konumumu gönderiyorum* . Sonra beni araması için ona bir mesaj gönderiyorum.

Sonra haritasına geri dönüyorum ve telefonu gösterge panelindeki klibe yerleştiriyorum.

Otoyola geri dönmem gerekiyor. Gaz pedalına basıyorum.

Declan hemen beni aradı. Hoparlör için düğmeye basıyorum.

"Dokuz bir bir aramanı istiyorum," diyorum.

Sesimdeki aciliyeti duymuş olmalı. Onun alarmı var. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"O ben değilim. Emma. Bir erkekle birlikte. Bir şeyler yanlış."

"Beklemek. Ne?" Sesi inanılmaz. "Rev. Peki ya baban-"

"Daha sonra, Aralık. Daha sonra. Bana yardım et."

"Peki." hışırtı duyuyorum. "Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Hangi adam? O nerede?"

"Bilmiyorum. Adı Ethan. Onunla internette konuşuyordu."

"O nerede?"

" *Bilmiyorum* . Bana yerini gönderdi. Yanına gitmeye çalışıyorum."

"Sen—Rev, ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum! Ama başka ne yapacağımı bilmiyorum!" Kırmızıya dönerken sarı bir ışıktaki parlıyorum. Otoyoldan bir mil uzaktayım. Emma'nın noktası hareket etmeye devam ediyor.

"Peki. Sakin ol. Devam etmek." Zor nefes alıyor. "Lanet olsun, Rahip. Seninle gelmeliydim."

"Ne yapıyorsun?"

"Annem ve Alan evde değiller. Başka telefonum yok. Evinize koşuyorum."

Sürgülü kapıyı duyuyorum. Ona zaman kaybettiğimizi ve polisi araması gerektiğini söylemek istiyorum.

Aynı zamanda bunun imkansız olduğunu da biliyorum. Bilgimiz yok. Ne tür bir araba kullandığını bile bilmiyorum. Declan ne diyecek? *Polislere gözlüklü bir kızla araba aramalarını söyle* .

"Rev. senin mutfağındayım Seni hoparlöre alıyorum. Kristin'e bildiğin her şeyi anlat."

Yaparım.

Tüm bu süre boyunca, o noktanın otoyol boyunca hareket etmesini izliyorum. Şu anda 50. yoldayım, çok hızlı gidiyorum. O da hız yapıyor olmalı, ama ivme kazandığımı hissediyorum.

Kristin'in hiçbirini yanıtlayamayacağım düzinelerce sorusu var. Emma'nın annesinin adını biliyor muyum? Peki ya babasının? Ethan hakkında nerede yaşadığı veya okula gittiği gibi bir şey biliyor muyum? Emma'nın nerede yaşadığını biliyor muyum?

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Korku midemde küçük, bükülen bir filiz olarak başladı ama giderek daha istilacı bir şeye dönüştü.

"Rev," diyor Kristin. "Sence dramatik olma ihtimali var mı?"

Duvarları benimki kadar kalın örülmüş Emma'yı düşünüyorum. Öyle demek istemese böyle bir mesaj göndermezdi. Sebepsiz yere konumunu göndermezdi.

"Hayır," diyorum.

Nokta otoyoldan ayrılıyor. Severn Nehri'nin diğer tarafındalar, dedim. "Ritchie Otoyolunda kuzeye gittiler."

Benden en az sekiz mil öndeler ama hala yetişiyorum. Arnold ve Severna Park'a doğru gidiyoruz. Ritchie Otoyolu trafik ışıklarıyla dolu ve yoğun saat yaklaşıyor, bu yüzden biraz yetişebileceğim. Umutla.

Hattın bir süredir sessiz olduğunun farkındayım. Araba kullanmama izin veriyorlar. Düşünmelerine izin veriyorum.

Sonra Kristin, "Rev, onca yolu aşağıda ne yapıyordun?" diyor.

Sesi çok sessiz, çok dikkatli ve bildiğini biliyorum.

Duygu bana çok sert ve hızlı çarpıyor ve neredeyse kaybediyorum.

Hiçbir şey almazdı.

Senin elin.

Sadece bir an için.

Ona her şeyi söylemem gerek.

"Sonra," diyorum ve sesim kırılıyor. Bir nefes alıyorum ve kendimi bir arada tutuyorum. "Sonra anne. Peki?"

"Tamam," diyor. "Ama Rev. Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

"İyiyim," diyorum. "Anne. İyiğim." duraklıyorum. odaklanmam gerek. "Çıkıştayım. Ritchie'ye biniyorum. Hâlâ kuzeye gidiyorlar."

"Durduklarında," diyor, "bana adresi söyle." Sesi kararlı. "Uzaklara park et. Polisi bekleyin. Beni anlıyor musun?"

Sesi çok ciddi. "Evet."

"Durumu bilmiyorsun, Rahip. Elindeki tek şey bir kısa mesaj. Öyle mi-"

"Biliyorum. Biliyorum."

Nokta sola döner. "Döndüler!"

"Hangi yol?"

"Arnold Yolu." Birkaç blok ötede görebiliyorum. "Bir CVS var."

"Nerede olduğunu biliyorum." Bir an sessiz. "Orada eski bir park et ve devam et yeri var."

Eski bir park yeri. Korku göğsüme doğru genişliyor.

"Hey." Declan'ın sesi. "Polisle telefonda. Seni haritada izliyorum. İyi misin?"

"Evet."

Nokta durur. Arnold Road için ışıktaki kaldım.

"Durdular," diyorum. Ben yutarım. "Yarım mil aşağıda. Sağdaki."

Bunu Kristin için tekrarlıyor.

Bu ışık sonsuza kadar sürüyor.

Declan beni hoparlörden almalı çünkü sesi aniden alçak ve netti. "Rev. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Babanın silahı olduğu konusunda biraz şaka yapıyordum ama..."

"Biliyorum Aralık. Biliyorum. Bekleyeceğim."

"Söz ver, Rev."

"Söz veriyorum."

Sonra ışık değişiyor ve ben de takip etmek için dönüyorum.

KIRK BİR

Emma

Sonsuza dek sürüyoruz.

Ethan'ın eli örgümü bırakmadı. Saçımı o kadar sıkı tutuyor ki, kafa derimden parça parça ayrıldığını biliyorum.

Yaralıyor. Çok fazla.

Onun gömleğinin içinde ağlıyordum. Yapmamaya çalışıyorum ama imkansız.

Otoyol kilometrelerce önce sokakları kaplamak için değişti, ama yüzüm aşağı, neredeyse Ethan'ın kucağına itildi ve nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Saçımdaki yumruğu ile beni kendine bastıran kolu arasında Ethan kafamı öyle sıkı kavradı ki zar zor nefes alabiliyorum. İlk trafik ışığında, çabaladım ve kornaya basmaya çalıştım, tutuşuyla mücadele ederek, yakındaki araçların dikkatini çekmeye çalıştım.

Ethan kafamı orta konsola çarptı. Gözüme bir yerden kan geliyor.

Şimdi kürek kemiklerime bastırıyor, başımı aşağıda tutuyor. İlk başta beni kasıklarına doğru ittiğini düşündüm, ama sonra trafiğin yoğun olduğu için beni gözden uzak tutmaya çalıştığını fark ettim. Pencerelerden güneş ışığı süzülür. Dışarıda güzel bir gün. Burası tam bir kabus.

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum," deyip duruyor. Bunu yaptığını inanamıyorum Emma.

"Sana bir şey yapmıyorum," diyorum.

"Sen. Bana çıkma teklif ettin ve sonra oyun oynamaya başladın."

"Lütfen, Ethan. Lütfen beni dışarı çıkar-"

"HAYIR." Örgümü o kadar sert çekiyor ki boynum yanlara doğru kıvrılıyor. Yıldızlar görüşümde titriyor. Araba keskin bir şekilde dönüyor ve ben tamamen dengesizim. Yüzüm kucağında sallanıyor. Neredeyse ona kusacağım.

Sonra başka bir dönüş. Ve başka. Birkaç küçük tümsek üzerinden geçerken araba sallanıyor.

Ve sonra bir durağa geliyoruz. Motoru öldürür.

Bir şeyleri öldürmeyi düşünmemeliyim.

Gölgedeyiz. Ağaçların gölgeliklerinin altında bir yerde. Dantelli gölge deseni, döşeme boyunca Rorschach görüntüleri fırlatır. Trafiği duyabiliyorum, ama uzak.

Nefesim aniden gürültülü.

Onun da öyle.

Ve sonra ağladığını anlıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, dedi yumuşak bir sesle. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Sorun değil." Kendi gözyaşlarımı geri yutuyorum. Sesim titriyor. "Sorun değil. Ethan, bırak beni."

Gitmeme izin vermedi. Bir şey olursa, saçımı daha sıkı tutuyor. "Seni çok sevdim."

Karnına yumruk atmak istiyorum ama kozum yok. Bana tekrar vurmasını istemiyorum. Ama eğer konuşuyorsa, beni incitmiyor. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. "Ben de senden hoşlanıyorum. Sen benim favori oyun ortağımsın."

"Ama senin için bu kadarım. Bir oyun ortağı."

"Hayır," diyorum. Sesim kalın çıkıyor. "Biz arkadaşız."

"Kabus'u senin için buldum. Bunu senin için *yaptım* . Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Uzakta bir siren çalıyor.

Ah, lütfen benim için ol.

Biliyorum bir yolu yok.

Bir siren daha ona katılır.

Lütfen. Lütfen.

Daha yüksek sesle büyüyorlar gibi görünüyor. Daha yakın.

Belki biri bizi görmüştür. Belki de konumum sonuçta Rev'e gitti.

Belki. Belki. Belki.

Ethan donuyor.

Sirenler yüksek sesle yükseliyor - sonra hızla geçiyor.
Durmuyorlar.

HAYIR. Aman Tanrım. Numara.

Ama Şimdi daha sessiz. Daha yumuşak.

"Gitmeme izin verir misin?" Sesim titriyor. "Konuşabiliriz. Henüz konuşma frsatımız olmadı."

Sonsuz bir an için hareket etmiyor. Yanlış bir Şey söylediğimden endişeleniyorum.

"Tamam," diyor. "Peki. Evet." Saçımı bırakıyor. Koltukta doğruluyorum.

Ormana bakan eski bir park yerindeyiz. Başka bir Şey göremiyorum. Çok hareketsiz duruyorum Pozisyonumu düşünüyorum. onun hakkında düşünüyorum.

Sonra bir elimle kilidi tuttum, diğerk elimle kapı kolunu tuttum ve arabadan fırladım.

"Yardım!" ığlık atıyorum. "Bana yardım et!"

Terk edilmiş bir park yeri. Ormanlarla evriliyiz. Ritchie Otoyolu beş yüz metre ötede, arabalar bir sıra ağaçtan hızla geçiyor.

Burada kimse yok.

Kendi boyunda birine göre hızlı hareket eden Ethan dışında kimse yok. Yavaş ve tembel olmasını bekliyordum ama belki annesinin evinde saklanmak ona egzersiz yapması için çok zaman verir.

Beni yere getiriyor. O çok ağır. kaldırıma çarpıyorum. Kaçmak için savaşıyorum ama beni sırtıma hapsediyor. Asfalt cildime gözyaşı döküyor.

Ve sonra - *ve sonra* - Rev'in söylediği bir şeyi hatırlıyorum. Sanki sesi kafamın içinde. *Yakın dur. Mesafe birine seni incitmesi için yer verir.*

Ethan geri çekilince kolumu boynuna doladım. Kolunun altında bir başkası. ona sarılıyorum.

Şaşkınlığını hissedebiliyorum. Beni sallamaya çalışıyor ama tırnaklarımla kazıyorum. Yüzümü onunkine bastırıyorum. Sevgili hayat için tutunuyorum.

Yine sirenler. Tekrar yaklaşıyor.

Onun altındayım ama birden bir avantajım varmış gibi hissediyorum. Onun ağırlığı üzerimdeyken nefes alamıyorum ama karşımdayken bana vuramıyor. Kendini yerden kaldırmak için kaldıraç kullanamayacak kadar ağırım. Ona boynumu tutmayı reddediyorum.

Sonra başka bir taktik dener. Geri çekilip beni yere yapıştırıyor.

Kafatasımın arkası kaldırıma çarpıyor. dayanamıyorum. göremiyorum. Hasta olacağım.

Omuzlarımdan tutuyor. Beni kaldırıyor.

Yine beni çarpacak. Kafam kaldıramayacak. Göreceğim son şey, beynimi kaldırıma gömerken nasıl arkadaş olduğumuz hakkında ağlayan korkunç yüzü olacak.

Ve sonra ağırlığı sadece... gitti. Kaldırıldı.

Hayır, sürüklendi.

Sonra Rev yumruğunu geri çekip Ethan'ın yüzüne vuruyor.

KIRK İKİ

devir

Sirenler artık her yerde, ama çok geç.

Neredeyse çok geç kalmıştım . Beklemeye çalıştım ama yapamadım.

Onu öldürecekti. Onu yakalarken görebiliyordum. Onu öldürecekti.

İlk yumruğum neredeyse Ethan'ı yere indiriyordu. Keşke onu yere serecek ivmeye sahip olsaydım ama onu onun üzerinden sürüklemekten dengem bozuldu. Onu incittim, ama onu bayıltmadım.

Çabuk ve orta bölümümün üstesinden geliyor.

Ethan, Matthew gibi değil. Sağlam bir kütlesi var ve öfke iyi bir motive edici. Beni ayaklarımdan alıyor. Kaldırım indiğimde acıyor, özellikle de o benim üzerimde olduğu için.

Ama sonra bana vurmak için geri çekildi. Kendini çok açık bırakır.

Her hareket o kadar net ki, neredeyse ağır çekimde oluyor. Düşüncelerim, kendimden şüphe duymakla gölgelenmiyor. Sadece kristal netliği.

Onu yerden vuramam. Avantajı var. Hareketinin içine atladım ve orta bölümünün kontrolünü ele geçirdim. Başımı omzuna gömüyorum. Bir ayağımı destekleyip onu ters çeviriyorum.

Şimdi zirvedeyim. kontrol bende.

Bu pozisyondan kimseye vurmadım. Beynimin bunu hayal etmesini, fazla ileri gitmesini, ona çok sert vurmasını, kemiğini parçalayıp yüzünü parçalamasını bekliyorum. Korku ve tereddütün devreye girmesini bekliyorum.

Ben beklerken, eğitim zaten devrıldı. Ona iki kez vurdum. O hala. Yüzünde, ellerimde, kaldırımda kan var.

Ah. Oh hayır.

Babamı düşünüyorum.

Hiçbir şey almazdı.

Senin elin.

Sadece bir an için.

Ama Ethan'ın göğsü kabarıyor. Nefes alıyor. Yaşıyor.

Bileğim daha önce beni sevmiyordu. Şimdi benden nefret ediyor. Ateş gibi ağrı ön kolumda yaşıyor.

Emma'ya bakıyorum. Gözyaşları makyajında çizgiler oluşturdu. Yüzünün yanında bir çürük oluşmuş. Yaralı ama bana bakıyor.

"İyi misin?" Diyorum. Yanına gitmek istiyorum ama uyanırsa diye onu bırakmak istemiyorum.

Hızlıca başını salladı. Gözleri bir çeşit merakla bana bakıyor. "Beni buldun."

"Evet söylerim. "Seni buldum."

Bir hıçkırıkla boğulur ve iki eliyle yüzünü ovuşturur. "Dediğini yaptım. Ona tutunmaya çalıştım."

"Biliyorum. Dediğim gibi, korkusuz."

Bir kahkahayla boğulur. "Ben o kadar korkusuz değilim."

Polis arabaları park yerine uçuyor. Sirenler sağır edici. Ambulans da var ve Emma acil servis ve sağlık görevlileri tarafından hızla gizleniyor.

Polis Ethan'ı tutuklar.

Beni de tutukluyorlar.

Declan haklıydı. Korkunç.

KIRK ÜÇ

Emma

Ambulans yolculuğu sırasında, annemle babamın hastanede tekrar bir araya geleceğini ve birbirlerine ne kadar ihtiyaç duyduklarını anlayacaklarını uman bu aptal küçük parçam var. Rev'in sesini duymaya devam ediyorum, *şeyler olması gerektiği zaman olur* ve bunun, ailemin boşanmaması için Ethan'la her şeye katlanmak zorunda kaldığım anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum.

Hayal görüyor olmalıyım - ki bu mümkün, kendimi içine soktuğum durum düşünüldüğünde.

Benim fantezim gerçekleşmez. Babam hastaneye gelmiyor.

Onunla telefonda konuşuyorum ve bana işine bağlı kalmaya çalıştığını ve yapabileceği en kötü şeyin şu anda uzaklaşmak olduğunu söyledi.

“Annen senin için orada, değil mi?” diyor.

Ve evet. O.

Acil serviste sedyemin yanında oturuyor. Beni tomografiye götürdükleri zamanlar dışında elimi bırakmadı. Saatlerdir buradayız ama bana aynı soruları sorup duruyor. Aynı şeyleri söylemek.

Her şeyi biliyor. Nightmare hakkında. Ethan hakkında.

Bir tehdidi nasıl o kadar net gördüğümü ve diğerine dikkat etme zahmetine girmediğimi.

Her şeyi iki kez duyduktan sonra çok sessizleşir.

Bir şeyi anlamam gerekiyor, dedi sonunda.

Kendimi çiğ, çatlamış hissediyorum. Bunun sadece bir kısmı kafa travması yüzünden. "Ne?"

"Neden bana bu mesajları aldığını söylemedin? Kabustan mı?" Duraklıyor. "Ya da—en azından *baban*—"

"Denedim." Ben yutarım. "Babama söylemeye başladım, ama o çok meşguldü..."

İçini çeker, hayal kırıklığıyla dolu bir sesle. "Emma. Çok üzgünüm."

"Kendim düzeltmek istedim. Bu çok *erkeksi bir* sektör." uzağa bakıyorum. "Ben sadece - bu herkesin başına gelir. Ateşe dayanamayacakmışım gibi olmak istemedim."

Anne iç çekiyor.

"Açıkçası yapamam," dedim tiksintiyle. "Ethan'ın benim için tamir etmesi gerektiğinden beri."

Şimdi doğruldu ve yüzü sert görünüyor. "Hiçbir şeyi düzeltmedi, Emma. Seni öldürebilirdi. Hiçbir şeyi düzelttiğini bile *bilmiyorsun* . Sadece *sana yaptığını söyledi* ."

O haklı.

O çok haklı. Ben bir aptalım.

Tekrar iç çekiyor. "Sana tıp fakültesi hakkında bir şey söyleyeyim."

Gözlerim doldu ve hala Ethan'a bu kadar kolay aşık olduğum gerçeğine takılıp kaldım. Bu bir derse giriş gibi gelmiyor ve kafam karıştı. "Tıp fakültesi hakkında konuşmak ister misin?"

"Evet." Duraklıyor. "Ben de aynı şeyleri yaşadım."

"Aynı şey ne?"

"Cinsiyetçilik. Kadın düşmanlığı. Adamın dünyası."

"Tıp fakültesinin bir bilgisayar oyunu gibi olduğunu düşünmüyorum."

Sanki ben konuşmamışım gibi ileri atılıyor. "Bir keresinde, ben asistanken, önümde pornografiyi açan bu iki erkek doktor vardı. Kapatmalarını istediğimde insan vücuduna bakamadığım için benimle alay ettiler. Kendimi aptal gibi hissettim. Buna çok uzun süre katlandım, çünkü bunun kadınların yaşamak zorunda olduğu şeylerin sadece bir parçası olduğuna inandım."

ona bakıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Hepsi senin kafanda, Emma." Başka bir duraklama. "Bundan geçmek zorunda kalmadan bir oyun oynamanıza izin var. Taciz edilmeden bir bilgisayar oyunu tasarlamana izin verilir. Ne tür bir alan olursa olsun, buna katlanmak zorunda kalmadan yaşamınızı sürdürmenize izin verilir. Pornografiye bakmak istemediğin ya da kullandığı o iğrenç kelime olarak anılmak istemediğin için *zayıf* değilsin . Bunların herhangi birine katlanmak zorunda olduğunu düşünmen beni dehşete düşürdü."

Yeni gözyaşlarında tokatlıyorum. "Özür dilerim anne."

"Hayır ben özür dilerim. Baban sana bunun kabul edilebilir olduğunu düşündürdüğü için üzgünüm."

"O yapmadı-"

"Emma, sanırım bir anlaşmaya varmamız gerekiyor."

"Ne?"

"Oyun hakkında geri döneceğim" diyor.

"Ne yapacaksın ? " Belki de anneme benzemediği için ağrı kesici alıyorum.

"Ama ne yaptığını bilmem gerekecek. Ve bunu kiminle yaptığını bilmem gerekecek."

"Anne-"

"Kabul etmelisin." Şimdi gözleri doluyor. "Emma, bunu kabul etmeni istiyorum. Ben de seni kaybedemem."

Sonra ağlamaya başlıyorum. "Tamam anne. Anlaştık mı."

Bir polis memuru duvara vuruyor, sonra tereddütle kafasını perdenin etrafından dolaştırıyor. Otuz yaşlarında görünüyor, saçları sert bir atkuyruğu şeklinde toplanmış. "Emre? Ben Jennifer Stone'um. Anne Arundel İlçe Polis Departmanında bir memurum. Birkaç soruyu yanıtlamaya hazır mısın?"

Yüzümü hızlıca tokatlıyorum. "Evet. Evet. İyiyim."

İçeri girip annemle, sonra da benimle el sıkışıyor. Annem ona, Memur Stone'un el salladığı sandalyeyi sunuyor. Aramızdaki duvara yaslandı ve bir not defteri çıkardı.

"Bana Bay Nash ile nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?"

Ethan'dan bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. Ona Bay Nash demek, tüm bunları daha ciddi hale getiriyor.

Ama tabii ki durum ciddi.

Her şeyi yeniden yaşıyorum. DiğerLANDS. Savaş sahaları. Kabus'tan gelen e-postalar ve Ethan'ın onu bulmasına yardım etme şekli. Konuşurken, Ethan'ın Nightmare'i gerçekten bulup bulmadığını veya hâlâ dışarıda bir yerde daha fazla zarar vermeyi mi beklediğini bile bilmediğimi bir kez daha anlıyorum. Görevli, incelemeye söz verir.

Boşanma ve telefon numaralarının değiş tokuşu hakkında konuşurken sesim titriyor, özellikle de annem *tıslama* sesleri çıkardığında.

"Annesiyle babasının da boşandığını söyledi," diyorum. "Annesiyle yaşadığını söyledi. Ne kadar zor olduğundan bahsettik. Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."

Memur Stone defterine bir not yazar. "Peki Bay Nash kaç yaşında? Sana söyledi mi?"

"Old Mill'de öğrenci olduğunu söyledi."

"Yani lisede olduğunu mu söyledi?"

"O—5Core profilindeydi." Ben yutarım. "Kıdemli olduğunu sanıyordum."

Bir not daha alıyor. "Mesaj almak için telefonunu tutmamızın bir sakıncası var mı?"

"Ama—ama ihtiyacım var—"

"Emma," diye tısladı annem. "Elbette alabilirler. O adamı hapsetmek için ne yapmaları gerekiyorsa."

Ben yutarım. "Peki. Ethan'ın arabasındaydı. Koltuğun altına düştü."

Defterine bir not daha. Bir sürü not.

"Bir soru sorabilir miyim?" Diyorum.

Yazmayı bırakıp bana baktı. Gözleri soğukkanlı ve analitik ama orada da şefkat var. "Elbette."

"Gerçekten kaç yaşında? Bana söylemene izin var mı?"

Not defterini birkaç sayfa geriye attı. "Yirmi dokuz yaşında."

Kalbim çırpınıyor. Elimi göğsüme koymalıyım. Yanımda annem de aynı şeyi yapıyor.

Memur Stone notlarına bir göz attı, sonra bakışlarımla buluştu. "Bir apartman dairesinde tek başına yaşıyor. Anne yok." Bir ara. "Anne Arundel County için BT'de çalışıyor. Sunucularına bu şekilde erişimi oldu."

E Nash. Bilişim teknolojisi.

Tam önümde asılı duruyordu. Ben de annesinin olduğuna inanacak kadar aptaldım.

Memur, "Kayıtlarında bazı taciz ve takip suçlamaları var" diyor.

"Emma." Annem yine ağlamaya başlıyor.

ağlamıyorum. Ben çok şok oldum. "Ama ama—"

Neredeyse diyeceğim ki, *O çok nazikti. O benim arkadaşımdı.*

Kibar değildi. O benim arkadaşım değildi.

Memur Stone, "Bu çok sık olur" diyor. "Bu adamlar akıllı. Söylediğiniz bir şeyi alırlar ve bir bağlantınız olduğunu hissedeceğiniz şekilde çevirirler. Oradan inşa etmek çok fazla zaman almaz." Tereddüt ediyor. "Bunun farklı bitmediği için çok şanslısın."

Annesiyle Saint Patrick'e gittiklerini söyledi, diye fısıldadım. "Kontrol ettiğini ve onun için kötü olduğunu söyledi."

Annem bir hıçkırıkla boğulur. "Peki ona benim hakkımda ne söyledin?"

Ona çok söyledim. Konuşmalarımızı tekrar düşündüğümde, ona ihtiyacı olan her şeyi verdiğimi fark ettim.

Kendime sarılmak istiyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum. Çok aptalca. Beni hapse atmalılar .

Memur Stone elini omzuma koyuyor. "çok sert olma kendin. Dediğim gibi, onlar anlayışlı. Bu onun ilk seferi değildi. Ve şanslısın. Konumunuzu paylaşma konusunda ne yaptığınızı duydum. Keşke daha fazla insan bunu bilseydi."

Rev. "Rev iyi mi?"

"Tutuklanmıştı-"

"Ne?" İstiyorum. "Niye ya?"

Elini kaldırıyor. "Bu oldukça açık bir nefsi müdafaa durumu ve MTA'nın o bölgede güvenlik kameraları var. Arkadaşınız henüz işleme konmadıysa ve serbest bırakılmadıysa, yakında olacak."

KIRKDÖRT

devir

Beni karakoldan serbest bıraktıklarında gece çöktü ve bileğimdeki ağrı ateşten cehenneme dönüştü. Kolumun altındaki deri şişmiş ve mor. Son bir saattir dişlerimi gıcırdatıyorum ama beni saldırıyla suçlayacaklarından korktum, bu yüzden çenemi kapalı tuttum ve görünmez olmaya çalıştım.

Annemle babamı aramam gerekecek mi diye merak ediyorum ama bir memur beni ön lobiye götürüyor ve ikisi de orada bekliyorlar. Matthew onlarla değil.

Babam masayı toplamamı bile beklemiyor. Bana sarılıyor.

Annem de yığıyor.

"Sana beklemeni söylemiştim," diyor. Sesi duygu dolu. "Rev, sana beklemeni söylemiştim."

Onlara sarılmak istiyorum ama tüm bu hareketler beni itip kakıyor. kolum ve ağrı o kadar yoğun ki, onun yerine üzerlerine kusacağımdan endişeleniyorum.

"Ben de seni seviyorum." Sesim gergin. "Ama anne? Gerçekten bir röntgene ihtiyacım olduğunu düşünüyorum."

• • •

Bileğim kırıldı. Yine.

Neden bilmiyorum ama uygun görünüyor. Babamdan ayrılmanın sembolü.

Bu sefer, iyilik için.

Annem ve babamla ortopedik bekleme odasında oturuyorum. Onlara söylediği her şeyi anlattım. Onu görmeye gittiğim için kızgın değiller.

Onlara nereye gittiğimi söylemediğim için kızgınlar.

Bir kitabı doldurabilecek bir nevi nakaratı duydum.

Ama hepsini dinliyorum. Dinliyorum ve onların sevgi ve endişelerinin beni doldurmasına izin veriyorum.

Beni eve götürüyorlar.

Ölü gibi uyuyorum.

KIRKBEŞ

devir

Uyandığımda Matthew odamda. Futonda oturuyor, kitap okuyor. Pencereleden içeri giren güneş ışığı odayı ışıkla dolduruyor.

Işık? Gözlerimi kısıp başucumda duran saate bakıyorum. Sabah saat ondan sonra.

"Merhaba," diyor Matthew. "Bak kim geldi."

Oturmaya gidiyorum ve bileğim bana olan her şeyi hatırlatıyor. Döküm, parmaklardan dirseğe uzanan bir tuğla gibidir. Her şey ağrıyor.

geri düşüyorum. "Okuldan mı kaçıyoruz?" Matthew'a söylüyorum.

"Kristin gitmek zorunda olmadığını söyledi."

"Sen de?"

Omuz silkiyor ve dolabın kapaklarına bakıyor. "Uyandığında seni görmek istediğimi söyledim."

Annem muhtemelen buna bayıldı, ama ona bir an olsun inanmıyorum. "Seni rahatsız eden adamları görmek istemedin." duraklıyorum. "Declan sana göz kulak olurdu. Bunu sana söylemiştim."

"Bugün değil." Başka bir omuz silkme. "Annesi bu sabah erkenden bebeği doğurdu. Dört gibi ayrıldı."

"ÖÖ? O burada mıydı?"

Matthew başını salladı.

Sağlam elimle gözlerimi ovuyorum, sonra tekrar oturmaya çalışıyorum. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Kahve olup olmadığını biliyor musun?"

Bir sayfayı katlar ve kitabı yere bırakır. "Biraz yapabilirim."

Telefonumda bekleyen bir metin mesajı var. Aslında, onlardan üç tane var.

Emma: Lütfen bana iyi olduğunu söyle.

Eğer buna cevap vermezsen, iyi olduğundan emin olmak için anneme senin evine gelmesini söyleyeceğim.

Görünüşe göre annem annenle tanışmış. Numara alışverişinde bulundular. Garip. Ama en azından iyi olduğunu biliyorum.

Uyandığında bana mesaj at.

Gülüyorum.

Rev: Uyanığım.

Ama o olmamalı. Hiçbir cevap geri gelmiyor.

Kendimi banyoya kilitliyorum. Doktorun duş almakla ilgili ne söylediğini hatırlayamıyorum ve duş almak gibi bir arzum da yok. yeni kadro, bekleyebilir. Dişlerimi solak fırçalamak, tıraş olmayı tamamen atladığım bir meydan okuma için yeterli.

Giyinmek, olması gerekenden iki kat daha uzun sürer. Kısa kollu tişört yıkanmış, katlanmış ve çamaşır yığınının üstünde duruyor. tereddüt bile etmem.

Ve bir sweatshirt ile uğraşmıyorum.

Matthew mutfakta bekliyor, bir kutudan Lucky Charms yiyor. Çıplak kollarımı gördüğünde gözleri biraz açıldı ama hiçbir şey söylemedi. Kutuyu sallıyor. "Biraz istemek?"

başımı sallıyorum. "Geceleri sadece mısır gevreği yiyorum."

Garip davranmıyor ama "Neden?" diyor.

Dolaptan bir kupa çıkardım. Aklıma bir anım geldi ama bu çok korkunç değil. "Ben beş yaşındayken kiliseden bir kadın bana bir kutu Froot Loops verdi. Babamın onları almama izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden onları yatağımın altına sakladım. O uyuduktan sonra onları karanlıkta oturup yedim." duraklıyorum. "Beni yakalayacak diye çok korktum ama mısır gevreği çatlak gibiydi. duramadım. Kutusunu aylarca sakladım. Tanrı'ya daha fazlasını vermesi için dua ettiğimi hatırlıyorum. O yapmadı. Yani - açıkçası. Sonra cezalandırıldığımı düşündüm. Büyük tahıl günahlarım için."

Matthew bana bakıyor. Şimdi yemiyor.

"Üzgünüm." Yüzümü buruşturup kahve koyuyorum. "Bütün bunları demek istemedim."

Kutuyu yere koyuyor. Bir kase alır ve içine biraz mısır gevreği döker. Süt ve kaşık eklenir.

Sonra hepsini önümdeki tezgahın üzerine bıraktı. "Babanın canı cehenneme. Biraz mısır gevreği ye."

Şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Bir nevi dokundu.

Sonra oturup mısır gevreği yiyorum. Bunu solak yapmak zorundayım, bu yüzden beceriksizim ama yiyorum. Aptalca ama özgürleştirici.

Matthew kutudan yemeye devam ediyor.

Sessiziz, ama bunun için bir zorlama yok.

Bir süre sonra sessizce konuşur. "Kristin'e söyledim."

Ne hakkında konuştuğuna şüphe yok. Sesi tamamen düz. Avucundaki lokum parçalarını karıştırıyor. Kendimi yemeye devam etmeye zorluyorum.

"Evet?"

"Evet. Dün. Okuldan sonra. Sadece ben ve o vardı. Yapamadım - söylediklerinizi düşünmeye devam ettim. Orada nasıl yeni bir

ocuğu olabilir? " Avucunda bir lokum bulur ve onu ezerek toz haline getirir.

"Ne dedi?"

"Bana suçlamada bulunmak isteyip istemediğimi sordu." O titriyor. "Yapamam - bunu yapamam. Neil'le olan her Şeyden sonra." Bir lokum daha eziyor.

"İyi tarafları mahvediyorsun" diyorum.

Avucundaki renkli toza bakıyor. "Ah. Üzgünüm." Elini kot pantolonuna kaydırıyor. "DFS'ye Őikayette bulunmasının bir sakıncası olup olmadığını sordu." Bir ara. "Bunun iyi olacağını söyledim. Bence."

Bundan emin değil. Sesinden duyabiliyorum.

"İyi olacak," diyorum. "Annem emin olacak."

Yine sessizliğe düşüyor. Şanslı Tılsımları eziyoruz. Hastanede yeni bebek kardeşiyle buluşan Declan'ı düşünüyorum. Son yirmi dört saatte hayatımızın ne kadar değiştiğini düşünüyorum.

"Senden birşey rica edebilir miyim?" Matta diyor.

"Herhangi bir şey."

Bu onu fırlatır, ama sadece bir an için. "Bunu mahvedecek bir şey yaparsam, bana söyler misin?"

Kaşığımı yere koydum. Mısır gevreği ıslaktı ve ben yine de ortalığı karıştırmaya başladım. "Bunu mahvetmeyeceksin, Matthew. Annem ve babam öyle değil."

"Ama sadece durumda."

"Peki." Ben kasemi lavaboya taşıyorum. "Başka bir şey?"

"Numara." Tereddüt ediyor. "Belki."

"Naber?"

"Bana Matt diyebileceğini mi sanıyorsun?"

KIRK ALTI

Emma

Bugün dün kadar çarpıcı: sıcak ve güneş ışııyla dolu. öğlene kadar uyuyorum

Uyandığımda, Taxy odamda, yatağımın yanında kıvrılmış haldeydi.

Annem onu almaya gitti. Onu almaya gitti. Sadece benim için.

Yere oturup Taxy'nin kürküne ağlıyorum. Yüzüm ağrıyor ve eminim harika morluklarım vardır. Utanç içimi kaplıyor. Ondan kaçamam.

çok aptaldım. Çok aptalca.

Annem bana bir not bırakmış.

Birkaç apartman dairesine bakıyorum. Geri gelip seni almamı istersen haber ver. Kararı birlikte vermeliyiz.

Belki bu gece bana tasarladığın bu oyunu gösterebilirsin. Ne yarattığını görmeyi çok isterim.

Aşk,

Anne

Taze bir gözyaşı döngüsü getiriyor.

Sonunda duş alıp dişlerimi fırçalamam gerekiyor. Morarma beklediğim kadar kötü değil. Çoğu yüzümün yanında. Saçımı açık bırakıyorum ve bir adamın beni terslediğini bilemezsin.

Yeni bir gözyaşı dalgası harekete geçmeden önce aynadan dönüyorum.

Annem dün gece tüm bilgisayar ekipmanımı polise verdi. O zamanlar almalarını istiyordum. Her şey lekeli hissediyordu.

Ama şimdi keşke internete girebilseydim.

Ve sonra tekrar fark ediyorum, saklanmaya çalışıyorum.

ıslık çalarım. "Haydi, Taxy. Hadi yürüyüşe çıkalım."

Henüz okuldan eve gelmemiş olabilir ama belki annesi içeride beklememe izin verir. Taxy ve ben verandasının merdivenlerini tırmanıyoruz ve kapıyı hafifçe tıklatıyorum.

Rev kapıyı açar.

Kısa kollu.

Kolunda alçıyla.

"Emma." Sesi zengin ve sıcaktı ve adımı tekrar tekrar söylemesini istiyorum. O da benim kadar şaşırılmış görünüyor.

Şok beni bir adım geriye attı. Annem, Rev'in annesiyle konuştuktan sonra bu ayrıntıdan bahsetmedi. "Sen... kolunu mu kırdın?"

Yüzünü buruşturdu. "Aslında bilek." Bana bakıyor. "İyi misin? Yürüyüşe mi çıkman gerekiyor?"

"CT taraması yaptılar. Sarsıntı yok. Sadece morluklar. Advil aldım."

"Ah. İyi." Oyuncu kadrosunu kaldırıyor. "Ufak bir kırık. Çok kötü değil."

"Yani ikimiz de biraz kırıldık."

Kolu tekrar yanına düşer. "Sanırım daha önceydik."

Ben yutarım. "Evet."

Sonra orada o kadar uzun süre duruyoruz ki kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum. Taxy öne çıkıyor ve Rev'in ellerini dürtüyor. Kuyruğunu sallarken kulaklarını ovuyor ve bana bakıyor, dili ağzından sarkıyor. Rev hala hiçbir şey söylemiyor.

Belki de gitmeliyim.

"İçeri gelmek ister misin?" diyor.

"Köpekle?"

"Elbette." Kapıyı genişçe çeker. Taxy hızla içeri girdi, tırnakları kiremit girişine tıkladı.

Üvey kardeşi merdivenlerin başında belirir. "Oh tatlı. Bir köpek."

Taxy ona havlar, ama o onu sevmek için basamakları iner ve Taxy hemen onun en iyi arkadaşı olur.

"Haydi," diyor Rev. Elimi tutuyor.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarırken parmakları sıcak ve benimkilerde güvende.

"Hey Matt, köpeğine eşlik et, olur mu?"

Taxy şu anda devasa benliğini Matt'in kucağına itmeye çalışıyor. "Tabii" diyor.

Beni yatak odasına götürdüğünde şaşırdım. Yine de kapıyı açık bırakıp beni şilteye doğru çekiyor.

"Arka arkaya oturmalı mıyız?" Diyorum. Aniden gerginim, bunun nasıl gideceği konusunda gerginim.

"Numara. Yüz yüze." Tıpkı kilisenin önündeki sıraya oturduğu gibi bağdaş kurup oturuyor. Oyuncu kadrosu kucağına düşüyor, dün ne kadar yanlışı gittiğinin beyaz bir hatırlatıcısı.

Daha dikkatli oturuyorum. Kaslarımın çoğu ağrıyor. "Rev." tereddüt ediyorum. "Yaptıkların için- sana teşekkür etmek istedim-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Sesi kısılmıştır. Çiğ. "Sana daha önce mesaj atmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Eğer arasaydım-" Duraksadı. "Bu bir bahane değil, ama çok şey yaşadım."

"Bana Ethan'ı sorduğunda sana sert çıkışmamalıydım." Ben yutarım. "Bu bir mazeret değil ama benim de başıma çok şey geldi."

Gözleri net, gözünü kırpmadan benimkileri tutuyor. "Biliyorum Emre."

Adımı her söylediğinde içim titrer. "Hayatımda beni sürekli hayal kırıklığına uğratmayan tek kişi sensin. Ben değilim - bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Yani üzgünüm."

"Üzülme." Saçımı benden uzağa fırçalamak için uzanıyor yanak. "Güvenebileceğin kimsenin olmadığını düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve dokunuşuna yaslanıyorum.

Ama Rev elini geri çekiyor. "Emma - dün bana Ethan hakkında söylediklerin. Kıskanç olup olmadığımı sorduğunda..."

"Öyle demek istemedim. yapmadım. Üzgünüm. Ben ve Ethan arasında asla bir şey olmadı. Öyleydi - hepsi üretildi. Sadece güvenebileceğim birini arıyordum."

"Biliyorum."

"Ve kıskanmadığını biliyorum. Endişelendiğini biliyorum."

"Hayır..." Yüzü buruştu. "Hayır, endişelendim. Çok endişeli. Özellikle de kısa mesajlarının ne kadar ürkütücü olduğunu gördüğümde." Duraklıyor. "Ama ondan önce - belki kıskanıyordum. Bir miktar. Ve düne kadar, her şeyin bir sebepten dolayı olup bittiği hakkında konuşmaya devam ettiğimi ve bir tür işaret beklediğimi fark etmemiştim, aslında yapmam gereken şey, doğru şeyi yapıp yapmadığım konusunda *endişelenmeyi bırakmaktı* ve ben sadece sana çıkma teklif etmeli."

ona bakıyorum. "Rev..."

"Emre?"

"Evet?"

"Spring Fling'e gitmek ister misin?"

Nefesim tılandı ve neredeyse kahkahayı patlatacaktım. "İlk randevumuzun okul dansı olmasını mı istiyorsun?"

Pembe yanaklarını renklendiriyor. "Peki. Bir *kilisenin* yanında tavuk kanadı yemek ister misin diye soracaktım, ama geçen hafta öyle görünüyor..."

kıkırdadım. "Evet. İkisine de."

Tekrar yanağımı okşuyor. Kendi elimle elini kapatmak için uzanıyorum ve alçıyı hatırlıyorum.

Elini aşağı çekiyorum ve parmaklarımı onunkinin arkasında gezdiriyorum. Bileğini kırdığına inanamıyorum, dedim. "Ona o kadar sert vurdun mu?"

"Ona daha sert vurmak istedim."

"Acıtır mı?"

"Dün, onu kesmek istedim. Bugün daha iyi."

ona bakıyorum. "İmzalayabilir miyim?"

O gülüyor. "Elbette. Sanırım masada biraz Sharpie var."

Üç vardır. Kırmızı, mavi ve siyah. Kolunun üzerine eğiliyorum. "Ne yazdığımı umursuyor musun?"

"Hayır. Yaz, çiz, ne olursa olsun."

Mavi kalemi alçıya dayadım. Ben yazarken saçımı okşuyor ve o kadar iyi hissettiriyor ki onun kadrosuna bir roman yazmak istiyorum.

Ama sonra durup ona bakıyorum. "Rev ne *anlama geliyor?* Bana anlatmaya başladın ama sonra hiç bitirmedin."

"Ah." Tekrar kızar ve uzağa bakar.

"İncil'den mi?" Diyorum. "Mesela... Vahiy Kitabı falan mı?"

"Numara." O gülüyor. "Ama bu iyi bir tahmin."

Odası çok sessiz ve aramızdaki hava çok huzurlu. Var olan herhangi bir gerilim gitti. Asla ayrılmak istemiyorum. "Rahip'in kısaltması mı? Dindar biri gibi mi?"

"Numara."

"Kısa mı..."

Ağzı yukarı kıvrılıyor. "Tahmin etmeye devam mı edeceksin yoksa sana söyleyeyim mi?"

"Söyle bana."

"Aptalca. yedi yaşındaydım."

" *Söyle bana .* "

"Peki." Kolunu uzatıyor. "Sen yazmaya devam et."

Yaparım. O konuşuyor.

"Babamın söylediğini duyduğum bir şeydi. Akşam yemeğinde. O bir üniversite profesörü, çoğunlukla siyaset bilimi, bu yüzden her zaman *bir şeylerden* bahsediyor . Buraya ilk geldiğimde neredeyse hiç konuşmadım ama *her şeyi dinledim* . Bir alıntıyı tekrarladi. 'Devrim, olgunlaşınca düşen bir elma değildir. Düşmesini sağlamak zorundasın.' " Duraklıyor. "Babamdan yeni ayrıldım. Bildiğim tek ayetler İncil'dendi. Bu alıntıyı kafamda tuttum ve kendime tekrar tekrar söyledim. "

Yazmayı bırakıp ona bakıyorum. "Devrim."

"Evet." Duraksadı, sonra bana alaycı bir gülümseme gönderdi. "Ama bana Rev diyebilirsin."

"Bunu sevdim." Büyük blok harfler oluşturarak oyuncu kadrosuna çizim yapmaya devam ediyorum. "Kim söyledi?"

"Che Guevara. Radikal değişim konusunda büyüktü."

arkama yaslanıyorum "Bakmak. Ne düşünüyorsun?"

Aşağı bakıyor. Gülümseme kaybolur, ama onun yerini alan bakış mutsuz değildir. "'Korkusuz' yazdın. "

"Tamam mı?"

Parmak uçlarını oyuncu kadrosuna vuruyor. "Evet."

"İnsanlar görsün diye kısa kollu mu giymeye devam edeceksin?" Sesim nazikçe alay ediyor, ama bu gerçek bir soru.

Tereddüt ediyor.

"Zorunda değilsin," diyorum.

"Numara. Hayır, istiyorum." Sert elini saçlarının arasından geçiriyor. "Sanırım - çok uzun süre yaralardan utandım. Onları babamı başarısızlığa uğrattığım tüm yolların bir işareti olarak gördüm. Başka kimsenin gerçekten ne kadar korkunç olduğumu bilmesini istemedim."

Sağlam elini iki elimin arasına alıyorum. "Rev."

"Alçıyı almak için hastanedeyken bir hemşire bana 'Çok kötü birinden sağ kurtulmuş gibi görünüyorsun oğlum' dedi. " Duraklıyor. "Ve bunu bana daha önce başkaları söyledi. Ama dün—babamı gördükten sonra—"

"Babanı gördün mü?" Neredeyse kanepeden düşüyorum.

"Evet - onun hakkında konuşmak istemiyorum. Daha fazla ilgimi hak etmiyor. Ama o hemşire bunu söyleyince onun haklı olduğunu anladım. Bana bu yaraları o verdi. Ben *ondan* kurtuldum."

"Yaptın," diyorum.

Kollarını uzatır. "Nefret ettiğim tek şey ayet. İnsanlar onu görüyor ve okumaya başlıyorlar ve sonra ben-"

"Burada. Bunu düzelteceğim." Siyah Sharpie'nin kapağını açıyorum. Ucu koluna dayadım.

Çok hareketsiz duruyor. Gözlerim yukarı fırlıyor. "Bu tamam mı?"

Gözleri çok yakın. Başını sallıyor.

Yazıyorum. Aramızdaki boşlukta nefesimiz gürültülü.

"Ne yazıyorsun?" O fısıldar.

"İzlerini dikenli tellere çeviriyorum. Ve sonra bunun üstüne yazıyorum, 'Devrim olgunlaşınca düşen bir elma değil...'"

Yüzümü tutuyor. Dudaklarını benimkilere bastırıyor. Öpüşü de tıpkı onun gibi yavaş ve sabırlı. Bir dudak fırçası, ardından daha fazlası.

Geri çekildiğinde, birazcık gülümsüyorum. "İşim bitmedi."

"Üzgünüm." Kolunu tekrar sunuyor.

"Ah, bunu daha sonra bitirebilirim." Ben kızardım ve işaretçiyi kapattım. "Seni öpmeyi bitirmedim demek istedim."

Sonra onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarını benimkilerle buluşturuyorum.

SON